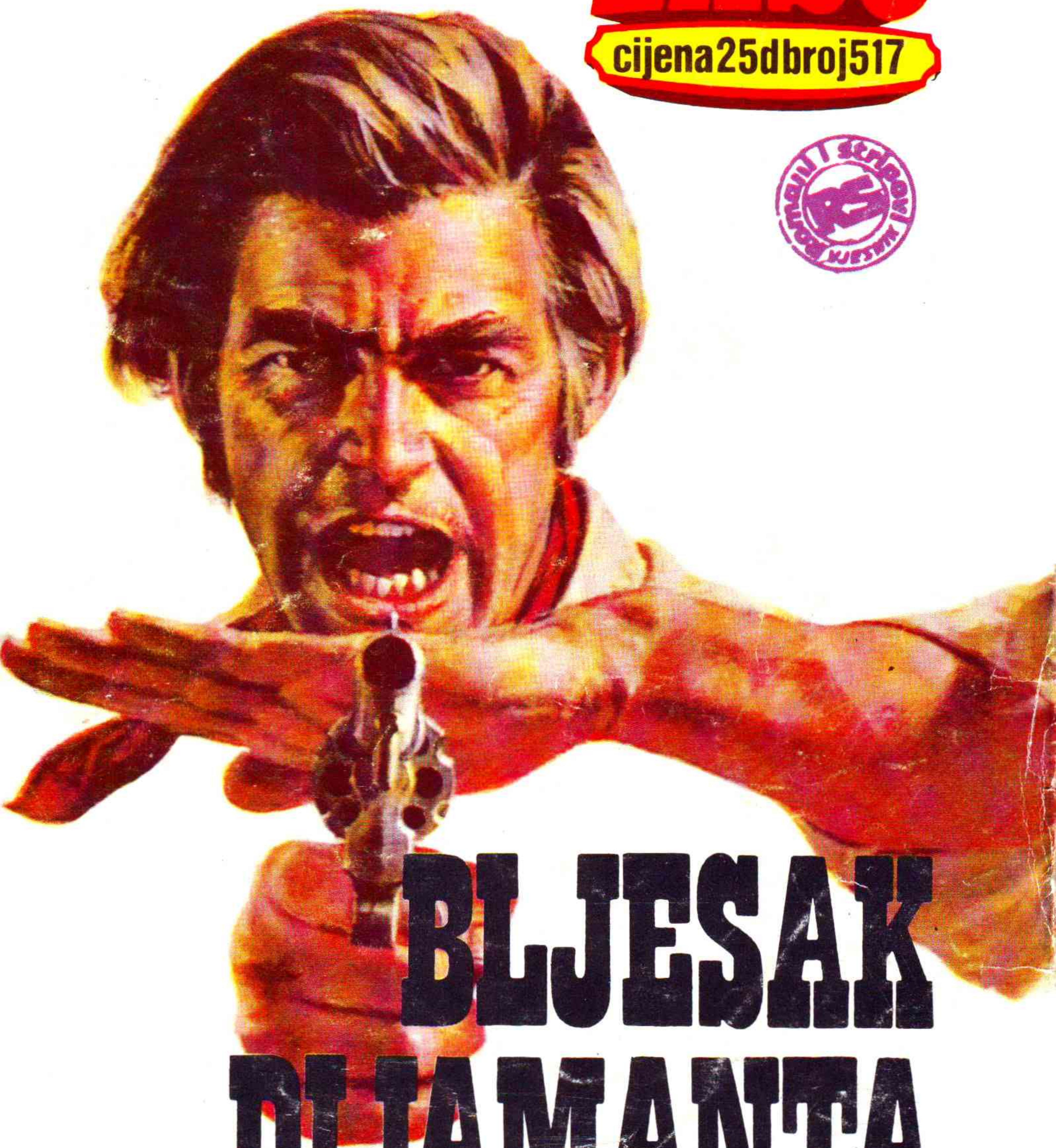

WESTERN ROMAN
LASO
cijena 25d broj 517

BLJESAK DIJAMANTA

Zeke Masters:

BLJESAK DIJAMANTA

LASO 517

Zeke Masters: BLJESAK DIJAMANTA

Naslov originala: DIAMOND FLUSH

Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Copyright: Simon & Schuster, posredstvom G. P. A München

Prijevod: Mirjana Turudić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, **dr Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a «Vjesnik» n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: «Laso», Redakcija «Romani i stripovi», 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost «Vjesnik» n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) «Vjesnikova» Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR «Vjesnik», Interna banka, s oznakom za «Laso». Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 27,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za «Laso»).

Ekonomska propaganda: «Vjesnik», Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 13.000 d c/b stranica 9000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 517 izlazi 9. 09. 1983.

I

Grad Hometown u Kansasu bio je onakav kako ga je Faro Blake i zamišljao: otvoren i bućan. Tek što je stigao, Faro je otišao u banku Chicago House. Vidjevši da je zatvorena do dva poslije podne, odluči prošetati gradom i izvidjeti kakvi su mu izgledi za posao. Kockarnica je u gradu bilo dovoljno. Trebao je samo odlučiti koja će mu najviše odgovarati. Podne je odbilo kada se našao za šankom najposjećenijeg i najbolje opremljenog saluna Goldroom.

Salun je bio poznat nadaleko i poput ostalih kockarnica, nikada se nije zatvarao. Dvadeset četiri sada dnevno nudio je gostima piće i razonodu.

Faro je odmah opazio pet stolova za kartanje, zatim dva kotača sreće, nekoliko stolova za poker, za igru kockom i sve ostalo što uz to ide. Stajao je leđima okrenut prema dvorani i, naslonjen na šank u velikom zrcalu pred sobom, pratio je što se oko njega zbiva. Cijeli bar je bio u mahagoniju i protezao se po dužini prostorije. Pored zida bile su poredane stolice za one koji nisu kartali. Povremeno bi se čuli nepovezani razgovori o svakodnevnim događajima, o vremenu ili karanteni teksaške stoke,

o sreći u igri s kockom i kartama, konjskim trkama, borbi pasa, ili pak o »priljavim ptićicama« što su se lukavo udružile u čuveni kompleks »Hide Parka«.

Faro je razmišljao da li da odmah pristupi Homeru Tyngu, vlasniku Goldrooma, ili da obiđe i ostale salune i tek tada odluči koji bi bio najpogodniji za otvaranje faro-banke. U tom trenutku pored njega se iznenada našao ogroman muškarac.

Do vraga, ako to nije strašni McCluskie... – promumljao je.

Činilo se da se ne obraća nekoj određenoj osobi. Leđima je bio okrenut prema dvorani i poput Faroa u zrcalu je vidio one koji su dolazili. Bio je mršav i neuredno odjeven. Netko ga je zovnuo. Faro je čuo ime Cherokee Dan. Čovjek je bio očigledno pijan.

Faro se znatizeljno okrenuo. Htio je vidjeti McCluskieja. Istog trenutka lice mu se učini poznatim. Bio je to strašni Henry McCluskie. Prepoznao ga je, iako ga nikada ranije nije sreo...

Henry je prišao šanku i stao pored Faroa. Cherokee Dan se okrenu prema njemu.

– Počastit ćeš momke pićem, McCluskie? – prasne.

Faro je mirno slušao. Cherokee Dan možda i nije bio svjestan što govori. McCluskijev pogled sklizne preko Faroa i zaustavi se na Danu.

– Ništarijo! – procijedi.

Faro opazi kako Danovo lice prelijeva žarko crvenilo. Činilo se kao da će mirno koraknuti naprijed, ali je zateturao. Bilo je očigledno da je nasmrt pijan.

McCluskie je zašutio. Naglo je ispružio ruku i snažno udario Dana u vrat. Kad je ovaj posrnuo, još jednom ga je šakom udario po glavi. Bilo je to dovoljno da ostane nepomično ležati na podu.

Nakon nekoliko trenutaka došao je k sebi. Počeo je povraćati, ali se trudio da se uspravi. Rukama je gradio prema šanku, pokušavajući osloniti mlohavo tijelo.

Činilo se da u salunu nitko nije vidio tu prepirku. Zaškripilo je samo nekoliko stolica poredanih uza zid, opazio je Faro, dok je pogledom kružio dvoranom. Honeytown je grad na samoj granici i događaji poput ovih sitnice su, zaključio je Faro.

McCluskie je strpljivo čekao da Cherokee Dan dođe do daha. Čuvar reda je u lijevoj ruci držao čašu viskija, dok mu je desna spremno stajala na opasaču s revolverom. Danu je očigledno za taj dan bilo svega dosta. Smogao je snage i, okrenuvši se od šanka, nesigurnim korakom krenuo prema vratima saluna. Tek nekoliko glava okrenulo se za njim.

– Ja sam Henry McCluskie, stranče. Šerifov pomoćnik.

– Faro Blake.

– Kao što vidite, tek si stigao u veseli grad, zar ne? – upita.

Glas mu je bio ohrabrujući i Faro se nasmiješi.

– Na vrijeme za sva slavlja – odgovori.

McCluskie prasne u smijeh:

– Sve je besplatno, Faro Blake! Sve!

Zagrmio je prema konobaru, obrisavši rukom oči. I Faro je namjeravao naručiti piće za obojicu, ali je McCluskijev debeli trbuh već bio uza šank. Okrenuo se tako naglo da mu je puklo jedno dugme.

– Do vraga – promumljao je.

Psovka se nije odnosila na dugme, već na Cherokee Dana koji je još stajao na ulazu u Goldroom. I Faro ga je jasno vidio u zrcalu.

Ovaj put Dan je privukao pažnju. Glava mu je bila bespomoćno spuštena na rame, a lice je izgledalo poput bolne maske. U ruci je držao korice s revolverom. Usne su mu se lagano pomicala dok mu se pogled zaustavio na McCluskiju. Činilo se da pokušava podići ruku.

– Faro je htio potrčati prema njemu i spriječiti ga u glupoj nakani jer je bio potpuno bespomoćan i neravnopravan protivnik drskom McCluskiju. Ali Faro je bio stranac u tom gradu i nije se smio miješati. Nije se pomaknuo s mjesta kad je Henry McCluskie potegao revolver. Na opće iznenađenje, iako je pucao iz male udaljenosti, prvi metak je promašio, ali je zato drugi našao mjesto u Danovoj glavi.

Sve je bilo jasno, Dan je bio mrtav.

Konobar koji je stajao za šankom, nekoliko metara dalje od Danova mrtva tijela, mehanički je počeo pregačom brisati ruke.

Farov pogled se zaustavio na zidnom satu. Bilo je dva poslije podne. Odlučio je otići u banku. Kimnuo je McCluskiju, koji je mirno ispi-

iao viski, i krenuo prema vratima. Konobar je s jednim čovjekom odnosio Danovo tijelo.

Banka se nalazila na uglu glavne ulice. Bila je to jednokatnica s velikim prozorima na kojima su zlatnim slovima bile ispisane riječi: Banka Hometown, Kansas.

– Htio bih razgovarati s direktorom – reče Faro službeniku, mladiću kratko podšišanih brkova i čiste plave kosulje.

– Želite deponirati, gospodine?

Faro zašuti. Stavio je ruku u džep i izvukao cigaru. Polako ju je palio. Zatim reče:

– Mislim da sam rekao da želim vidjeti direktora, gospodine.

– Mogu li vam pomoći? – začuje ugodan i melodičan glas prije nego što je mladić mogao išta odgovoriti.

Faro se okrenuo. Pred njim je stajala visoka plavuša. Nije imala više od trideset godina. Farov bijes je istog trenutka nestao. Njene plave oči zagonetno su se smiješile.

– Nešto bi mi trebalo, gospodo...

– počeo je.

– Ja sam direktor, gospodine.

Glas joj je zvučao prijateljski, ali je u njemu bilo dovoljno ozbiljnosti da je i Faro istog trenutka morao promijeniti ton.

– Želio bih ovdje deponirati – rekao je ozbiljno.

– George vam sve može srediti, uvjeravam vas...

– Nije običan plog – reče Faro. – Dvadeset tisuća dolara.

– Da... Shvaćam. Izvolite u moju kancelariju, gospodine.?

– Blake. Faro Blake.

– Ja sam Evelyn Sutcliff.

Faro se ljubazno nakloni. Krenuo je za njom, koristeći usput priliku da odmjeri elegantne linije nje-

nih bokova. Prava sreća, govorio je u sebi, što sam baš na nju naišao.

Za nekoliko minuta su sredili sav posao. Gospoda Sutcliff mu je rekla da je posao u banci preuzela nakon smrti svoga muža. A to je bilo prije godinu dana. Spomenula je i to da uskoro namjerava izići iz zaljenja za pokojnikom. A Faro je bio spreman i kao stvoren za to da joj pomogne proslaviti povratak u sve ono što nudi radostan život.

Sljedećeg dana Dan je bio pokopan. Gradski šerif je bio izvan grada. Organizirao je potjeru za nekom grupom koja je napala poštansku kočiju za Thornburg, a osim njega nitko drugi nije htio, niti je mogao pritvoriti McCluskieja.

Ali građani su zahtijevali da se suđenje odmah obavi.

Tih dana očekivali su nalet tek-saških stada te su im neredi u vlastitom gradu i ubijanja poput ovog bili najmanje potrebni. Osim toga, Finn Tolliver se slučajno nalazio u Hometownu, a kako je kao čuvar reda i zakona držao u svojim rukama »veći dio Istoka«, mogao je i ovaj slučaj jednostavno srediti.

Sreća je htjela da slučaj bude više nego jednostavan.

McCluskie se nije opirao da ga privedu sudu. Izjavio je da za to uopće nema razloga. Konačno, sve se zbililo u samoobrani, rekao je. Stoga je to trebalo što prije obaviti.

Faro nije išao na pogreb Cherokee Dana, ali je istog poslije podneva otišao u sudnicu. Bio je to najznačajniji događaj dana. Faro je volio proučavati ljude i ovu priliku nije mogao propustiti.

Naslijedio je tu strast od oca, nekada čuvena kockara, Aarona Burr Blakea, koji je i sina učio tom zanatu.

U Honeytownu nije bilo prave sudnice. Zato je Cal Canton za ovu izuzetnu priliku ponudio svoj salun Do-Drop. Na središnje mjesto stavio je dvije stolice, jednu za Finna Tollivera, a drugu za McCluskie. Između njih stavio je stol. Na njemu su se našla dva vrča, jedan s vodom, a drugi s vinom, u slučaju da netko ožedni. Tolliver se našao u ulozi suca i tužitelja. Prihvatio je zdravicu Cal Cantona i time otvorio proces.

McCluskie je iz džepa lijeno izvuкао cigaru i zapalio. Ponudio je i Finnu Tolliveru. Publika je tu gestu primila s negodovanjem. Jedan član porote oštro je protestirao:

– U ovom trenutku, kad se čovjek bori za vlastiti život, ne dolikuje da puši, a još manje da nudi cigaru tužiocu!

Negodovanje se čulo sa svih strana, praćeno ubrzanim ispijanjem viskija. Na kraju je Tolliver morao uzeti stvari u svoje ruke.

– Budući da se radi o životu optuženog – rekao je – i budući da taj isti može lako izgubiti svoj mizerni život, onda ne vidim nikakav razlog zašto bismo ga sprečavali da još tako malo vremena uživa u blagodatima života, prije nego se preseli na drugi svijet, gore ili dolje.

Ove su riječi zapanjile prisutne. Ostali su bez riječi. Sudenje je nastavljeno.

Usput je promicala kolona svjedoka. Neki od njih su prilazili stolu tek da bi okusili miris viskija. Faro je uistinu uživao. Pridružio se ostalima i otpio gutljaj iz Cantonovog vrča.

Sudenje je polako teklo. Do prekida je došlo tek da bi se ponovno napunio prazan vrč.

Na kraju je ustao Finn Tolliver, mršav i visok, jake donje čeljusti i utonulih sitnih očiju. Obratio se poroti. Faro je opazio da jedva stoji na nogama, ali mu nije smetalo da prije završne riječi otpije još jedan gutljaj.

– Prigovor! – zagrmio je McCluskie prije nego što je Tolliver završio prvi paragraf.

– Po kojoj osnovi? – upitao je Finn Tolliver, spustivši pogled na optuženog.

– Jesi li ti sudac?

Finn Tolliver je ostao hladan na njegov izljev bijesa. Kranjnjom odlučnošću mirno je rekao:

– Da, ali sam i tužitelj. Prigovor se odbija.

Nastavio je govoriti, nagovarajući najveću moguću kaznu. McCluskie je pasivno slušao. Osmi-jeh je drhtao na njegovom licu. Faro je vidio kako uživa u sebi.

Kad je završio govor, Finn Tolliver je ponovno sjeo.

– Je li taj vrč prazan? – upita jedan porotnik.

Sve oči su se tužno zaustavile na njemu.

– Trebamo ga objesiti! – poviče netko iz publike.

– Slažem se, objesimo ga! – pridruži mu se porotnik.

– Ubio je Cherokee Dana.

– I popio sav viski.

– Ima još viskija. Ne brinimo o tome! Važno je da najprije ovo sredimo

– Onda daj viski, kad ga imaš!

– Najprije ga objesimo!

– Moramo čuti optuženog – reče Finn Tolliver. – Prije toga ne možemo ga osuditi.

Iz publike se začu žamor negodovanja. McCluskie ustane, miran i kao nezainteresiran za ono što se oko njega zbiva.

– Želiš li branitelja? – upita ga Tolliver.

– Sam ću se braniti – odgovori McCluskie, i nastavi: – Priznajem da sam pucao u Cherokee Dana, ali ga nisam ubio.

– Što to znači? – zapanjeno će porota.

– Cherokee me se vraški bojao, to svi znate?

– Nema sumnje – začu se. – Svakog se bojao, a posebno tebe.

Osim toga u posljednje vrijeme bio je slabog zdravlja. Točno?

McCluskie svojim riječima zainteresira prisutne. Nastao je tajac. Faro se pitao što li će za kraj smisliti.

Finn Tolliver napeto je iščekivao nastavak.

Cal Canton je poput duha napunio vrč viskijem.

– Dakle – značajno podigne glas McCluskie. – Izjavljujem da Cherokee Dan nije umro od mog revolvera. Bio je samo nasmrt preplašen i umro je od srčanog udara prije nego što sam pucao!

Nastao je tajac. Tišina bi vječno potrajala da na kraju nije ustao Finn Tolliver. McCluskie je ležerno utonuo u svoju stolicu.

– Prokletstvo! – naljuti se Tolliver. – Večeras ga nikako ne možemo objesiti. Tražim da se ponovno provede istražni postupak. Sramota! Ovdje nitko nije toliko trijezan da mu zabaci konop oko vrata.

U salunu je ponovno nastala graja. McCluskie je ustao i pričekao da se duhovi smire. A onda se sa zahvalnošću i blagim naklonom obratio sucu i poroti:

– Znao sam da pravda pobjeđuje!

– Amen – dovršio je Finn Tolliver. Sjeo je i zatvorio oči. Sljedećeg trenutka duboko je spavao.

Faro je izišao na ulicu. Osjećao je svježinu rane večeri. Honeytown je bio grad kao stvoren za njega. Ako ništa drugo, bilo je u njemu mnogo smijeha, a to je za svaki početak i više nego dovoljno.

II

– I to mi je neki grad! – razočarano podvikne jedan dokoličar. – A po imenu, čovjek bi pomislio da je u njemu samo med i mlijeko. Da mlijeko... Blato!

Ali Faro je ipak imao drugačije mišljenje. Grad je već na prvi pogled zavolio. Sjetio se što mu je rekao Hughie Lewis. Razgovarali su jednom prilikom u San Antoniju:

– Kad počne sezona stoke – rekao je – novac ti kao lud kapa u džep. I to dobar novac, uvjeravam te. Stada dolaze iz Teksasa i odmah se prodavaju. A kauboji kao da jedva čekaju potrošiti sve do zadnjeg centa.

Lewisove oči su bile svijetle i krupne. Caklile su se poput zlatnika dok je govorio:

– Uvjeravam te, Faro – ponavljao je – da je to pravi raj za kockara. Uvjerit ćeš se i sam kad dođeš.

Faro se smiješio sjetivši se Lewis, bogatog teksaškog rančera, koji je imetak prokockao na igri faro u Santoneu prošle sezone.

Faro je prihvatio njegov izazov. Profesionalac poput Faroa nije mogao, a da mu ne vjeruje. Zato je i došao u Honeytown, grad na samoj granici, i pokušao okušati sreću u ciku sezone.

Željeznica je izgrađena tek prije godinu dana. Tada je povezivala Atchison, Topeku i Santa Fe s gradilištem na kojem je uskoro ni-

knuo Honeytown. Iz obližnjeg Cherryvillea preseljena je kovačnica i to je zapravo bila prva zgrada. Ubrzo nakon toga izgrađen je i prvi hotel – Chicago House, a ostale zgrade oko njega kao da su preko noći niknule. Kad je Faro stigao, još se posvuda čuo zvuk pile i čekića. Stoka je neprekidno mukala, a prasak revolverске pucnjave nije bio rijedak. Istina, uskoro je na snagu stupio zakon o zabrani nošenja vatrenog oružja u gradu, o zabrani točenja pića na ulicama, ali se malo tko toga pridržavao.

Honeytown je bio smješten na granici indijanskog teritorija. Brojio je oko tisuću petsto stanovnika. Zgrade su bile napravljene uglavnom od drva. Nogostup glavne ulice bio je popločen daskama. Ostale su ulice još uvijek bile obrasle travom.

Faro se iznad svega radovao što u gradu ima toliko kockarnica i saluna. Na dvadeset devet mjesta točilo se piće. Sve što je izmišljeno u vezi s kockom moglo se naći na jednom mjestu: faro, monte, poker, kotač sreće, sledž, kocka. U svakoj je kockarnici bio i bar. U nekima se besplatno davala večera, a mogla se čuti i glazba. Time su se nastojali zadržati gosti koji bi, inače, zbog dobre glazbe i plesa radije navratili u Hide Park, gdje su se bez prestanka vrtile znane melodije.

I dok je uzbuna oko širenja zaraze teksaške stoke uznemiravala neke gradove, a granica karantene se brzo širila prema zapadu Honeytown je još bio u prednosti zbog svojega granična položaja, smješten između Kansasa i indijanskog teritorija. Kad bi se zaraza i proširila tako daleko, još je postojao iz-

laz da se obori brzo povuku preko državne granice.

Kad je završilo sudenje, Faro je izišao iz saluna Goldroom. Uživao je u cigari i razmišljao o svom dolasku u Goldtown. Bio je uvjeren da mu je izbor bio i više nego dobar, ali to uvjerenje mu još nije davalo pravo da se opusti i uživa u svemu onomu što grad može ponuditi. Sjetio se očevih riječi: »Sine, kad pomisliš da ti je sve dobro krenulo, pripazi! Baš tada se ostaje bez gaća.«

Pogled mu se zaustavio na natpisu pored ulaznih vrata saluna. Pisalo je: »Svećenik C. L. Underwood iz Ellenburga održat će misu u nedjelju, u salunu Goldroom. Nakon obreda slijedi konjska trka i borba pasa.«

Faro se nasmiješio. Bacio je letimičan pogled na bučnu ulicu i ponovno ušao u salun.

Vlasnik Goldrooma je bio ljubazan čovjek. Složio se s Farovim prijedlogom da u njegovom salunu otvori tezgu pokera i faro-banke.

– U Goldroomu se časno igra – rekao je Homer Tyng. – A o vašem umijeću u faro igri odavno sam čuo.

Tyng je bio snažan i pokretan muškarac. Hodao je graciozno, kao što to obično čine malo punašniji. Imao je osim toga istančan smisao za humor.

Nalaktio se na šank i naručio piće. Na licu mu je podrhtavao zagonetan osmijeh.

– Baš sam nekidan čuo o jednom prijatelju – reče. – To je Floyd Greenough iz Dodgea. Svojedobno je radio kod Burnsa i Kri-sera. Negdje prije četiri godine gazda mu je dao zadatak da ukroti jednog divljeg konja. U nastupu bijesa životinja se sručila na njega i

zgnječila mu nogu. Jadnik od tada šepa. Stari je Kriser bio pošten čovjek. Znao je da Floyd više neće moći krotiti konje, jer je hodao sa štakama, pa mu je odredio neku mirovinu.

Vlasnik Goldrooma je na trenutak zastao. Otpio je gutljaj viskija prije nego što je nastavio:

– Upravo sam dobio pismo od starog Floyda. Čini mi se da je imao još jednu nesreću. Znate, neki ljudi zaista nemaju sreće. Ovaj put se napio, sudario s lokomotivom u Santa Feu, i ostao bez noge.

Homer se počeo tresti od smijeha. Faro u prvi mah nije shvaćao zašto se smije čovjeku koji se sudario s lokomotivom i ostao bez noge.

Homer se nije mogao suzdržati. Plakao je od smijeha. Faro je strpljivo čekao da prestane. Na kraju je uspio reći:

– Vidim da ne shvaćate što je tu smiješno, Blake?

– Priznajem da ne znam – odgovori Faro.

Ali je zarazan smijeh prešao i na njega. Obojica su grcala i savijala se nad šankom.

– Stvar je u tome – dahtao je Tyng – ... u tome što mu je otišla noga na koju je šepao. Kao što rekoh, dobio sam pismo od njega. Floyd je očajan. Na račun te noge dobivao je mirovinu, a kako je sad više nema, stari Kriser nije dužan da ga dalje pomaže.

Rekavši to, Homer je ponovno prasnuo u grohotan smijeh.

– Shvaćate, ha, ha, ha...

Tek kad mu je jedan barmen dao znak da ga treba, Homer Tyng se uozbiljio i na trenutak ostavio Faroa samog.

– Homer je strašan momak – začu glas iza sebe.

Faro se okrenuo. Na trenutak je ostao bez riječi. Za šankom je stajala raskošna djevojka. Shvatio je da je zamijenila kolegu i preuzela noćnu smjenu. O Homerovom poslovnom duhu mogao je reći... sve najbolje.

– Ne znam je li strašan, gospodice, ali bez sumnje umije ukrasiti svoj salun – reče Faro.

– Drago mi je što vam se sviđa. Nagnula se da obriše šank. Faro je sada imao još ljepši pogled.

– Kako se zoveš? – upita je.

– Janey Hand.

– Ja sam Faro Blake.

– Čula sam za tebe.

– I ja za tebe.

– Zar? – iznenadi se djevojka.

Faro se nasmije.

– Kao da sam te nekad sanjao – reče i zagleda joj se u oči.

U tom trenutku netko naruči piće, a djevojka se udalji. Za njom ostane ugodan miris. Faro čeznutljivo uzdahne.

Zahvaljujem i na ovome, pomisli. Zar se nešto može usporediti s ljepotom ženskog tijela. Sjeti se oca. Jednom je rekao: »Mali moj, mnogo je zabava u životu koje te mogu do suza nasmijati, ali samo je jedna koja te može potpuno usrećiti, bez trunke smijeha, a to je ljubav. Zapamti to!«

Zacijelo će to zauvijek pamtit.

III

Oko osam sati uvečer Farov kockarski stol je bio dovršen i spreman za igru. Imao je dvojicu pomoćnika: jednog koji će vršiti uplate i isplate igrača i drugog koji će pomoću male kutije pune karata s malim mehanizmom tipki pokazivati koje su karte u toku

igre odigrane, što je igračima bilo neobično važno, jer su tako mogli znati koje karte još preostaju za igru. Faro je brižljivo poredao trinaest karata u piku u žuti kvadrat na zelenoj tkanini koja je pokrivala stol. Karte su bile poredane u dva paralelna reda, tako da je s lijeve strane ležao as, a s desne sedmica. Između dva reda karata ostavljen je širi razmak, gdje će igrači postavljati svoje uloge. U onom redu do igrača bili su kralj, kraljica i dečko, zvani »velike figure« te desetka, devetka i osmica. U redu do onog koji dijeli bili su as, dvojka i trojka, zvane »male figure« i četvrtica, petica i šestica. Šestica, sedmica i osmica zajedno, predstavljali su najveći pogodak. Kralj, kraljica, as i dvojka zajedno nazvani su »veliki kvadrat«; dečko, trojka, četvrtica i desetka predstavljali su »dečkov kvadrat«, a devetka, osmica, šestica i petica bili su »deveti kvadrat«.

U rukama poštena igrača faro je predstavljao najčistiju igru koja je ikad izmišljena. Mogućnost dobitka bila je minimalna, o svemu je odlučivala sreća.

Faro se godinama držao svog principa da pošteno dijeli karte u igri faro. Bez grižnje savjesti izigrao bi nekog naivca na pokeru, kockama ili bilo kojoj drugoj igri, ali faro je imao posebno mjesto. Čak ni samom sebi nije priznavao da je tako. Kad su ga jednom upitali zašto se tako tvrdoglavo drži poštenog dijeljenja, odgovorio je da je sve samo navika.

Iako je volio dobivati i uživati u dobivenoj igri, Faro je pravo zadovoljstvo osjećao u igranju, bez obzira bile to karte, konjske trke, ili neka hirovita oklada. Zanimala ga je igra i ljudi što je igraju.

Zanimalo ga je li McCluskie još šerifov zamjenik. Preko Danova ubojstva prešlo se jednostavno kao da je to svakodnevan događaj. Istina, ovaj je pokušao povući revolver na McCluskieja i sigurno bi ga ustrijelio da je mogao. Isto tako mogao je umrijeti i od srčanog udara. Ali nitko se zapravo nije zainteresirao za ovaj slučaj. Nije bilo govora o zlim namjerama koje su dovele do pucnjave, o motivima koji su naveli McCluskieja da se šakama obori na Dana.

Nekoliko dana nakon ubojstva Faro je u Goldroomu čuo zanimljiv razgovor. Jedan čovjek je barmenu postavljao pitanja koja bi i Faro postavio.

— Zašto je McCluskie ubio Cherokee Dana? Koje je razloge mogao imati?

Čovjek iza bara krotko je odgovorio:

McCluskie nije volio Dana.

U Goldroomu je bilo toplo. Nikome nije bilo ni na kraj pameti da otvori prozor. Iz nekih neobjašnjivih razloga kockarima je oduvijek odgovarao ustajali i zadimljeni prostor. I Faro je bio takav. Nije on bio čovjek prostranstva i sigurno bi ga spopala mučnina da mora raditi usred bijela dana na otvorenom.

Dijelio je karte već nekoliko sati, s malim prekidima, kada je odjednom čuo, prije nego što je mogao vidjeti, McCluskieja kako ulazi. Faro je upravo promatrao svog novog pomoćnika, vrlo sposobnog momka, kako prima uloge, kada je osjetio kako mu se McCluskie približava. Ljudina zastane ispred njega i stane širiti zadah mješavine duhana, češnjaka i iskvarenih zubi.

— Htio bih porazgovarati s tobom, Blake.

– Naravno – reče Faro i kimne svom pomoćniku da zatvori igru. McCluskie je još nosio dva velika kolta. Lagano se ljuljao zataknuvši palčeve u širok pojas.

– Za sada će biti dosta, gospodo – reče Faro. – Piće je na moj račun – reče McCluskieju dok su se približavali baru.

McCluskie pukne jezikom. Još se nije ni snašao kada je počelo prijateljsko tapšanje po ramenu, koje se po nježnosti nimalo nije razlikovalo od grizlijevog tapšanja.

– Neka bude viski. – reče McCluskie, glasno šmrcne i dlakavom rukom obriše veliki crveni nos. Zatim još jednom pukne jezikom. – Nikako da odem do brijača da me malo sredi. Ovi brkovi me škakljaju po nosu i zato neprestano kišem.

I tek što je to rekao, lice mu pocrveni, oči iskočiše, navriješe suze i dok je uzimao zrak, zabacivši glavu, Faro potraži prvi zaklon. Kada je McCluskie konačno kihnuo, izgledalo je kao da je grmljavina s pljuskovima protutnjala salunom.

Kada se Faro vratio baru bilo mu je drago što im još nisu pripremili piće. Njegov bourbon bi sigurno imao čudni okus.

Farov bijeg se očito svidio McCluskieju.

– Katkada kiši – reče on i pukne jezikom – a katkada grmi! – I opet krene grmljavina, ali ovaj put od smijeha.

Faro se pitao kuda sve ovo vodi. Odlučio je da se strpljivo prepusti čekanju. Gledao je zadivljeno kako McCluskie trusi viskije, jednog za drugim. Faro naruči sebi još jedno piće. Ljudina se zatim okrene prema njemu i osloni se na bar.

– Pomislio sam da bih te morao pomalo uputiti u neke stvari, Blake. Uglavnom zbog toga jer si stranac i ne poznaješ dovoljno ovaj grad. – Velik osmijeh prijede čitavom širinom njegova lica, pokazujući smeđe zube ispod brkova. Sada je Faro dobro znao što slijedi, smijući se u sebi. Ne da mu se McCluskie nije svidao, ne, nije se radilo o tome, nego to što su ljudska bića ponekad vrlo pohlepna. Je li ikada bilo drugačije?

– Pa, da čujemo! – reče on.

– Slušaj, ti znaš da sam na specijalnoj dužnosti ovdje u Honeytownu. Cole je šef, razumije se, i ja sam ispod njega. Cole Herkimer. Da, to je on, šerif. Vjerojatno ga još nisi sreo. On juri neke lupeže koji su opljačkali kočiju. Dakle, nas dvojica, mi smo ovdje zakon. Zbog toga te moram obavijestiti da se kod nas plaća porez na ono što ti radiš.

– A što ja to radim? – upita Faro potpuno naivno. U tom trenutku opazi visokog čovjeka, koji se približio baru i stao tik iza McCluskieja.

– Tezgarenje. Kockanje. I koc kari moraju plaćati porez – objasni McCluskie.

– Koliko?

McCluskie napući usne, cmokne i u jednom dahu reče: – Pet posto od ukupnog novca u igri, bez obzira kojoj.

– Pet posto!

McCluskie podigne ručtinu u znak prekida svake diskusije.

– Takav je zakon.

U međuvremenu Faro izvuče cigaru i zapali je.

Imaš li još koju za mene.

Faro mu pruži jednu od posebnih cigara koje je kupio u Denveru. – To je vrlo visok postotak,

McCluskie. – reče on. – Kao što znaš, ja vodim poštenu igru, a kod poštenog faroa postotak kuće je manji od tri, pa čak i manji od dva posto. I što to treba da znači? – Faro ispruži ruke pokazujući svu dobru volju. – To znači samo jedno, a to je da od mene tražiš ili da varam, ili da nastavim kockanje sa sigurnim gubitkom.

McCluskie slegne ramenom. Osmijeh mu nije više bio tako prijatan kada je rekao:

– Gospodine, u ovom gradu nema vrdanja.

Farove oči se zaustave na McCluskijevoj zvijezdi. Zakon je zakon, i tu je stajao pred njim. Brzo je procijenio sve mogućnosti: varati na kocki, ili se pomiriti s gubitkom; ili da jednostavno zatvori igru faro. Ništa od toga ga nije privlačilo. On je, zapravo, volio faro i uživao je u toj igri. Ali opet, nije mogao od sebe praviti idiota i nastaviti sa sigurnim gubitkom. A što se tiče varanja, to nije uopće dolazilo u obzir. Faro je bio njegova firma, a poštena igra njegov životni princip. U tome ga neće nitko zaustaviti. Jedini izlaz bio bi da ode iz Honeytowna.

Upravo u tom trenutku visoki čovjek koji je stajao iza McCluskieja, a kojeg ovaj nije vidio, stane još bliže. Faro je sada mogao jasno vidjeti koliko je čovjek visok, uspravan, smeđih brkova i plavih očiju. Bile su to najhladnije oči koje je ikada vidio. Faro shvati da je ovaj prisluškivao razgovor. Čovjek spusti ruku po rubu kabanice, lagano je rastvori i Faro ugleda revolver i značku šerifa.

Iz ovog lijepo odjevenog čovjeka, prijatne vanjštine, prozbori duboki, kulturni i oprezno odmjeran glas:

– Gospodin McCluskie vas je krivo obavijestio, stranče.

Na te riječi McCluskie poskoči, skoro prospe piće i iznenađeno okrene glavu.

– Do vraga, nisam znao da si stajao iza mene, Cole.

– To je očigledno – reče šerif kiselo. – I još nešto je očigledno, McCluskie, a to je da ti više nisi zamjenik šerifa u Honeytownu. Skini značku bez pogovora.

– Ali, Cole... šerife...

Šerif je stajao bez riječi, hladan i postojan u odluci. Nije bilo izgleda da će popustiti.

– Evo ti je! – McCluskie iznenađeno zagrmí, strgne značku i lupi njome o pult. Bijesno pljune na pod, ravno pred Farove noge i pođe prema izlazu.

Faro je očekivao da će odmah doći do borbe. Međutim je postalo jasno da je Herkimer čovjek kojeg se valja čuvati, što je očito i McCluskieju bilo poznato. Faro je još opazio da je McCluskieja strah pred Herkimerom.

McCluskie je bijesno izjurio iz saluna, oborivši jednog čovjeka koji je upravo ulazio. Ni tada se nije zaustavio, ili barem zastao. Jednostavno je nestao u noć.

– Zovem se Cole Herkimer.

– Faro Blake.

– Kockari ne moraju plaćati nikakvu zaštitu u Honeytownu, Blake. Međutim, varalice moraju odmah napustiti grad. O tome se osobno brinem.

– Drago mi je da to čujem, šerife.

– Honeytown je, kao što vidite i sami, vrlo otvoren grad. Ovdje je sve dopušteno osim obračuna revolverom i varanja. Pa, znate kako to ide. Vi ste očigledno iskusan čovjek. Naime, toliko novca pristize od

prodaje stoke da se nema gdje potrošiti. Svaki pokušaj da se progura zakon protiv kockanja, alkohola i prostitucije osuđen je na propast. Zato postoji jedno zlatno pravilo u Honeytownu: kockaj, ali pošteno, toči, ali samo dobra pića, a što se tiče prostitucije, i tu mora biti sve čisto.

— To je sasvim u redu — reče Faro i nasmije se. — Mogu li vas počastiti?

Šerif se odmakne od bara.

— Drugi put. Sada se moram malo prošetati gradom.

Šerif kimne glavom i iziđe iz saluna. Neobično lijepa odjeća za jednog šerifa, pomisli Faro.

Faro naruči još jedan burbon. Malo ga je iznenadilo kako McCluskie može kao od šale ubiti čovjeka, a ne može se mirno suočiti s malim porazom. To je za kockara bilo nepojmljivo, jer su porazi bili svakodnevnica. Bilo mu je poznato da su policajci skoro u svim gradovima primali svoje plaće iz kockarskog fonda. Taj doprinos je uplaćivan zbog određenih privilegija koje su kockari uživali. S druge strane, vlasnik saluna, ili kockarnice, dobio bi obrtno dopuštenje grada, za koju je morao platiti sto i pedeset dolara. Ali malo je previše istodobno plaćati i fond McCluskieja, pomisli Faro. Kurvin sin! Bilo mu je drago što je upoznao šerifa.

Za trenutak pomisli da ponovo otvori igru faro, ali shvati da će imati više koristi od nekoliko rundi pokera. Preseli se do jednog stola, gdje je igra već bila u punom jeku. Stane među ljude koji su promatrali igru. Zapravo je proučavao kako tko igra i kakve je tko čudi.

Bila je ponoć kada je jedno mjesto ostalo prazno i Faro se priključio. Osim njega tu je bilo još šest igrača. Igra nije bila osobito zanimljiva. Faro je već, naravno, stvorio potpunu sliku o svakom pojedinom igraču, o njegovoj psihi i navikama, o malim slabostima i izdajničkim gestama.

Na redu za dijeljenje je bio čovjek niska rasta s povezom preko jednog oka. Jednooki Jacobsen mu je bilo ime. On otvori novu kutiju karata, izbaci džokere i najavi igru s »otvorom«. To je značilo da nitko ne smije započeti igru, ako nema bar dva dečka u ruci.

Jednooki Jacobsen je spretno dijelio. Na malom prstu mu je svjetlucač dijamant veličine nokta. Nije trebalo dugo da Faro dokuči što Jednooki namjerava. Stvar je bila u tome da bi se Jednooki zakašljao uvijek prije nego što bi blefirao.

Netko drugi je otvorio igru, ali Jednooki je odustao. Kod trećeg mijesanja Faro je otvorio s deset dolara i parom asova. Sjedio je s desne strane Jednookom. Jednooki je povicio na dvadeset dolara. Faro je platio i zatražio tri karte.

Pokeraško lice Jednookog razvuklo se u zlobni osmijeh. Nakašljao se i rekao:

— Tražim ovoliko!

Faro je ostao na paru asova. Znao je što predstoji, ali nije znao za koliko će protivnik poviciti ulog. Jednooki baci pogled na Farove žetone, računajući koliko ih je je ostalo.

Jednooki je povicio na pedeset dolara. Faro se pravio da oklijeva.

— Plaćam — reče on, ispruži ruku i pokaže dva asa. Jednooki nije mogao sakriti zaprepašteni pogled.

— Neka sam proklet! — izjavi on i odbaci karte na gomilu. — Kao da si znao da imam pet dasaka — rekao je s gađenjem. — Kako bi inače mogao platiti s dva pišljiva asa u ruci?

— Vrlo lako — reče Faro i nasmiješi se.

Oko četiri ujutro pojavi se oniski debeljko Al.

— Sjedi! — pozove ga Jednooki. Debeli Al mu uzvratí osmijehom.

Sada je ostao samo još jedan prazan stolac i Faro se premjesti dalje od Jednookog. Znao je da će Jednooki pokušati isto s debeljkom i zato je želio biti malo dalje kako bi se mogao umiješati kada za to dode vrijeme.

Prilika se ukazala nakon nekoliko rundi. Sjedio je malo podalje, imajući dobar pregled na sve što se zbivalo.

— Igra s »otvorom« — najavi Jednooki, ponovo otvori nove karte, izbacivši džokere. Svjetlo iznad stola igralo je čudnu igru na prstima Jednookog. Inače blijedo bijeli, ti prsti s dijamantskim prstenom, bili su prozirni.

Faro nije otvorio igru. Niti sljedeća četvorica. Debeli Al, kao šesti, otvorio ju je s deset dolara. Jednooki povisuje za dvadeset dolara. Faro plaća. Jednookog kao da to ne smeta, iako Faro zna da mu je pomrsio račune. Ipak neće ostati sâm s debeljkom. Debeli Al plaća, što je bilo u skladu s planom Jednookog.

Faro zatraži jednu kartu.

— Opet ćemo pobijediti — reče ljubazno Jednooki.

Faro nije odgovorio. Za vrijeme pokera nije nikada govorio, osim, naravno, u toku najava.

Debeli Al zatraži tri karte.

— Neću karte — reče Jednooki Jacobsen.

Debeli Al baci još jednom pogled na svoje karte.

Jednooki bez oklijevanja zatraži pedeset dolara. Faro je znao kakva je računica Jednookog. On sigurno misli da je Faro zagrizao u sakupljen novac na sredini stola i da se zbog toga odlučio na vrlo tešku kombinaciju. Naime, ako tražiš jednu kartu, znači da imaš dva para u ruci i da ideš na kartu, ili na boju, ako već imaš četiri karte iste boje. Međutim, to je vrlo teško postići. Faro je već na početku svoje kockarske karijere naučio da je riskantno stavljati novac na jednu kartu, ili, kako se to kaže, ići na ful, ili boju. To se radi jedino onda kad je novac u sredini barem šest puta veći.

Dakle, kada je Jednooki zatražio pedeset dolara, Faro je platio i zatražio još sto dolara. Nije imao nijedan par u ruci ali, pošto se Jednooki nakašljao, znao je da ovaj opet blefira. Isto tako je znao da Jednooki opet ima pet dasaka u ruci, a Debeli Al je već ionako izvan igre. Ništa se ne bi promijenilo da je i ostao u igri, jer je Faro uzeo samo jednu kartu i odmah povisio ulog.

Debeljku je preostalo da suigračima pokaže »otrov«: dva kralja, što je učinio i tako odustao.

Jednooki tužno zaklati glavom.

— Ti srećkoviću... — reče i odbaci svoje karte. — Igrati na jednu kartu, pri tako visokom ulogu i dobiti onu pravu, to se zaista zove sreća!

Faro pomiješa svoje karte s ostalima i brzo povuče dobitak.

Htio je ustati i poželiti laku noć, kad zapazi čovjeka koji je sjedio nasuprot njemu. Bio je u supijanom stanju.

– Ti si varao kod dijeljenja – rekao je iznenada, gledajući Jednookog, ali i Faroa.

Jednooki, koji je bio već napola ustao, ponovo sjedne.

– Vas dvojica ste sudruzi – reče kauboj i polako pomakne desnu ruku. – Kurvini sinovi! – procijedi.

Oko stola za tren se utihne. Nitko se ne pokrene. Jedino Faro, opazivši kako se ruka kauboja polako približava rubu stola, brzo zavuče ruku u prsluk i sakrije je ispod stola. U tišini što ih je okružila riječi su mu zazvučale tiho, ali dovoljno razgovjetno.

– Ispod stola držim revolver, čija cijev je uperene u tvoj trbuh – reče on. – Revolver je nabijen i može ti raznijeti crijeva na komadiće. Digni se i nestani što prije.

Dok je izgovarao prijetnju kauboj, čuo se znani zvuk povlačenja oroza.

Nepoznati bi zatečen. Lice mu je potpuno pobijedilo, zausti da nešto kaže, ali riječi zapeše u grlu. Usta mu se osusiše. Za trenutak je izgledalo kao da će briznuti u plač, iako nije. Onda mu se odjednom povрати hrabrost. Ustane.

– Nosite se do sto vragova – reče, okrene se i ode.

I tek što je napravio nekoliko koraka, hitro se okrene i krene rukom prema revolveru.

Ali šerif Cole Herkimer koji je upravo tog trenutka ušao na vrata saluna dočekao ga je na gotovo.

– Pa nećemo valjda praviti gluposti! Zar ne, neznance? – Hladnog osmijeha s revolverom u desnoj ruci, lijevom rukom otme kauboju revolver. – U gradu je zabranjeno nošenje oružja, dragi gospodine. Bio sam blag prema vama. Kada se sutra otrijeznite, navratite u moj ured.

Kauboj kimne glavom bez riječi i iziđe gurajući se kroz gomilu.

Herkimer se okrene prema Farou i Jednookom Jacobsenu. Jednooki je bio očigledno uznemiren onim što se dogodilo. Ustao je i svima zaželio laku noć.

Herkimer je pogledao Faroa koji je još sjedio s rukama ispod stola. Polako ih je podigao. Držao je zlatni džepni sat. Otvorivši ga, mirno reče:

– Čini se da je vrijeme da se malo osvježimo, šerife?

Herkimer se široko nasmiješi.

– Red je na meni, Blake.

* * *

Faro se dugo zadržao u Goldroomu. Bilo je kasno kad je izišao na ulicu, ali još nije svitalo. Na trenutak je stao nasred širokog pločnika, dišući duboko zrak koji je mirisao na konje i goveda. Osjećao se dobro. Bilo je to zadovoljstvo čovjeka koji dobro obavi posao.

Ali je prekasno čuo korake iza sebe. Osjetio je željezni stisak na ramenu. Cigara mu je izletjela iz usta. Smrad bijelog luka i pokvarenih zubi bili su dovoljan znak da prepozna napadača. Sljedećeg trenutka Faro se našao na pločniku. Henry McCluskie je ogromnom čizmom nemilosrdno udarao žrtvu u leđa.

– Ustaj, kućkin sine! – ponavljao je saginjući se da dohvati Faroa za kosu i ramena i da ga podigne na noge. Čini se da mu za potpunu kaznu ležeći položaj nije bio dovoljan. Ali Faro se iznenada opustio. Nije se pokušao otimati. McCluskieja to iznenadi, a to je Faro želio i postići. Iskoristio je trenutak i čizmom ga udario u koljeno, a šakom u glavu. Gorostas se složio na zemlju.

Faro je ustao zadihano. Glava mu je naglo klonula kao da je maljem udarena. McCluskie se pokušao pridignuti na koljena.

Prije nego što je ustao, nasrnuo je na Fara. Zgrabio ga za koljeno i naglo povukao. Faro mu je palčevima pritisnuo oči. Napadač je zaurao od boli i pustio ga. Faro se bacio prema sedlu konja privezanog uz ogradu.

Nejasno je vidio kako McCluskie nišani prema njemu. Naglo se sagnuo i zagnjurio između nogu konja. McCluskie nije bio dovoljno brz da promijeni nišan. Konj se počeo ritati i propinjati, a Henry je još jednom zaurao od boli. Pogodio ga je udarac kopitom. Faro je zapanjeno gledao kako mu protivnik pada nasred ulice. Ostao je nepomično ležati.

U međuvremenu je iz Goldrooma istrčalo nekoliko ljudi. Privukla ih je buka s ulice. Istrčao je vlasnik konja. Ždrijebac se više nije propinjao i ritao. Ležao je izbačenih nogu. Oči su mu kolutale, a uši se u trzajima pomicale. Hroptavo se borio za zrak. Ljudi su počeli bučno prepričavati što se dogodilo. U jednom trenutku netko je povikao da strašni McCluskie nije mrtav, već da ga je samo pogladio po glavi konj Roy Swindella. Faro se iskrao iz gomile i nezapažen nestao u mračnu ulicu.

IV

Faro je običavao doručkovati u Gem Eateryju. Bilo je to mjesto koje je otkrio već prvog jutra u Honeytownu. Hrana je bila izvrsna, a ugodaj prijatan. Razlikovao se od onog u kojem je obavljao svoj posao. U tišini bi pio kavu i razmiš-

ljao o prethodnoj noći, o sljedećim igrama i igračima. Ponekad je uživao u običnom razgovoru s prvom osobom koja bi se našla u blizini ili bi gledao kroz prozor i ravnodušno promatrao sve što se događalo na ulici.

Tako se zabavljao i u trenutku kad su se u glavnoj ulici iznenada pojavila trojica jahača. Išli su prema Gem Eateryju. Predvodio ih je Henry McCluskie. Bilo je očigledno da točno znaju kamo su se uputili.

Faro je osjećao da ta trojka nema dobre namjere. Otkopčao je kaput da bi mu ruka, ako ustreba, imala kraći i lakši put do revolvea. Do vruga, progundao je, zar zbog toga tvrdoglavca ne mogu uživati u ovom lijepom jutru.

Trojka je ujurila u Gem. Vlasnik je brisao stolove i jedva da je pokazao neko iznenađenje. Činilo se da ga previše ne zanima razlog njihovog dolaska. Dan je tek počeo, a bilo je već tako vruće da ni o čemu nije mogao razmišljati. Pored Fara u Gemu je bio još jedan gost. Bio je to čovječuljak svijetle kose i vrlo crvena lica. Obrve su mu bile toliko bijele da se gotovo i nisu vidjele.

— Blake! — rekao je McCluskie. — Izazivam te na poštnu borbu. Ova dvojica će pomoći da to pokažemo.

Faro shvati da njegov ton nije bio nimalo prijateljski. Pogled mu je bio na McCluskieju, no krajičkom oka pratio je i njegove pratitelje. Vidio ih je više kao obrise nego pune figure. Bio je to prokušano dobar trik kojeg je davno naučio: nikad se ne zaustavlja na pojedinostima kad je pred tobom više osoba, već uoči cjelinu, ako ne želiš da ti potkrešu noge.

Uostalom McCluskiejeva družba nije bila nepoznata Farou. Vidio ih je ne jednom u Goldroomu. Onaj mršavi bio je kockar imenom Bummer George Wiley, a onaj s kratko podrezanom bradicom zvao se Jorgensen i dijelio je karte u igri monte.

Bummer George je prvi započeo.

— Predimo odmah na stvar, Blake. Konjska trka i borba bikova, koji su trebali biti održani nakon nedjeljne propovjedi, otkazani su. I tako smo se Jorgensen, Henry i ja dosjetili da bi jedna borba za nagradu predstavljala sasvim pristojnu atrakciju.

Uto ga Jorgensen prekine:

— Ljudi se žele zabaviti. Imamo propovjednika iz Ellenburga. Što pružiti narodu poslije toga? Malo uzbuđenja, zar ne?

— Stvar je u tome što si zavrijedio da te prebijem kao mačku! — zagrmí McCluskie. — I tako mi svega, ako ti i ovaj put netko pokuša pomoći, prebit ću i njega na mrtvo ime! A budeš li se služio prljavim trikovima, to mi nimalo neće smetati. Ja ću se držati pravila borbe.

Faro pogleda u McCluskiejeve ogromne ruke.

— Zahvaljujem — reče mu. — U svakom slučaju, to izlazi iz okvira moje profesije. Kao što znate, ja sam kockar i kao takav moram paziti da ne ozlijedim svoje ruke.

Odmah je opazio da ih se njegov odgovor nimalo ne tiče.

— Mi, građani Honeytowna, smatramo da će s tvoje strane biti krajnje neljubazno odbiješ li našu ponudu, Blake — reče Jorgensen i jezikom ovlaži usne. — Dobili smo podršku Gradskog vijeća, šerifa i svih ostalih. Kažem, svih ostalih, jer se slažu da je to vraški dobra ideja.

— Blake! — zagrmí McCluskie. — Ne zaboravi da je u pitanju vrlo velik novac. Tu su oklade. Iako mislim da ćeš izvući kraći kraj — pukne jezikom i nastavi: — Tako mi svega, ovaj put ti neće nitko moći pomoći!

— Ne bih mogao reći da me vaša ponuda privlači — reče Faro.

— Iako mislim...

— Mislim da bi nam potvrđan odgovor daleko više odgovarao — reče Bummer George.

Faro ponovo susretne tri para odlučnih očiju i osjeti kao da ga je netko polio hladnom vodom.

— Treba mi vremena da razmislim — reče on. — Barem nekoliko dana.

Bummer George podigne nogu na stolicu.

— Popit ćemo po jednu kavu, a ti za to vrijeme razmisli hoćeš li se boriti u rukavicama, ili golim rukama.

— Rukavicama?

— Da. Ovima! — Jorgensen izvuče iz džepa par jahačkih rukavica od čvrste kože.

Vidio je Faro kako se ljudi tuku u tim rukavicama. Šavovi na zglobovima su bili tako oštro izrađeni da su sjekli kožu kao nož. Protivnik je tako mogao biti sasječen na komadiće, u doslovnom smislu. Borio se on golim rukama, ali nikada u rukavicama, iako je imao prilike vidjeti takvih tuča. Još se živo sjećao jedne borbe u Bakersfieldu. Održana je prije nekoliko godina po londonskim pravilima ringa i trajala je 120 rundi. Borci su imali potpuno isječena lica. Farou nije bilo ni na kraj pameti da se bori 120 rundi, pa čak ni 20, s takvim pom kao što je McCluskie. Ipak je bio svjestan da nema smisla prepirati se.

Uspio je nekako razvući usne u osmijeh.

– Budući da ste me tako lijepo uvjerili, gospodo, mislim da ne bi imalo smisla da vas odbijem – Faro sjedne do Jorgensena. – Kao što sami kažete, ja sam kockar. Neću propustiti ovu priliku da pošteno zaradim nekoliko dolara, iako na težak način. U svakom slučaju neću propustiti priliku da ovog klipana dobro naučim pameti – ustane i izide, ostavljajući iznenađenu trojku.

Dok se spuštao glavnom ulicom, skoro je prasnuo u smijeh. Kako je već odlučio da se upusti u borbu, počeo je smišljati psihološku igru. U svakom slučaju, sada mu je potrebna i najmanja prednost.

Faro nije nikada do sada sudjelovao u takvoj vrsti borbe za nagradu. Bio je dobar borac: brz, s vrlo izraženim refleksima, tvrd i lukav, izdržljiv do krajnjih granica. Uvijek je bio u vrhunskoj formi.

S druge strane, McCluskie je bio grizli, ludi bizon, divljak koji briše sve pred sobom: ukratko, razbijač. Faro nije gajio nikakve iluzije o poštenoj borbi.

Kad se Faro vratio u Chicago House, bankovni činovnik mu je predao jedno pismo. To je bila pozivnica na večeru od Evelyn Sutcliff. Rukopis je bio vrlo čitak, a poruka jasna. Objasnila je i svrhu poziva: budući da je bio važan klijent u njenoj banci, vrijeme je da se upozna s ostalim važnim klijentima s kojima banka ima poslovne odnose u gradu.

Kada bi netko optužio Faroa Blakea da je previdio snagu draži ove privlačne žene, to nikako ne bi odgovaralo istini. Ali te večeri kada ju je ponovo sreo, morao je sam sebi priznati poraznu istinu. Nje-

gova domaćica ga je pozdravila s toliko šarma i osjećajnosti da je ostao potpuno zbunjen. Jednostavno je izbacila sve žene iz nje-gove glave. Faro je bio navikao da mu žene prilaze, ali Evelyn Sutcliff očito nije bila obična žena. Ona je bila nešto sasvim drugo.

U banci je bila privlačna, ali samo kao bankar i udovica bankara, ali daleko od ovog prekrasnog stvorenja koje mu je držalo ruku na pozdrav i smiješilo mu se zavodnički, tako da su ga prošle srsi po čitavom tijelu.

– Lijepo od vas što ste došli, gospodine Blake – Glas je potpuno odgovarao izgledu. A riječi su bile meke s blagim odzvukom naivne putenosti. U Farou se sve uskomešalo.

Stajali su u besprijekorno čistom i ukusno opremljenom pred-soblju. Privlačila ga je poput jakog magneta i dok ga je vodila u susjednu prostoriju, morao je uložiti priličan trud da se vrati u normalno stanje.

– Željala sam vas upoznati s nekim važnim osobama iz Honeytowna, gospodine Blake.

Gosti su se već sakupili. Neki su stajali, neki sjedili, zaokupljeni živahnim čavrljanjem. Bilo je tu muškaraca i žena: kupci stoke s Istoka, vladini predstavnici, kupci za indijanske rezervate, mjesni ~~blan-~~meni i rančeri. Tu je bio Cole Herkimer i jedan čovjek, kojeg se Faro površno sjećao, iz one poznate partije pokera s Jednookim Jacobsonom.

Slijedilo je upoznavanje. Faro se zatekao kako bulji u domaćicu. Nije mogao skinuti oka s nje. Istodobno se pravio da pažljivo sluša duboki glas Colea Herkimera.

– Ne vjerujete? – Šerif prasne u smijeh, dovršavajući svoju priču.
– Harry Bronson je bio zaista neobičan čovjek. Školovan na Harvard koledžu, bio je profesor sve dok nije postao odmetnik. Imao je samo jednu manu, a to je da se nije mogao održati na konju.

– Nevjerojatno!

– Zaista zanimljiva priča.

– I posve istinita – naglasi Herkimer. – On je bio poznat kao loš jahač. Izveo je nekoliko zadivljujućih prepada na banke, vlakove i kočije, ali bi ga potjera redovito šćepala.

– Vjerojatno zato jer ga je konj zbacio!

– Točno.

– I kako je Bronson završio?

– Sjedi doživotnu u zatvoru Folsom.

Evelyn krene s drugog kraja sobe, privučena smijehom.

– Sigurna sam da imate još dosta zanimljivih priča, šerife. A i vi, gospodine Blake! Čula sam da ste mnogo putovali.

– Bio sam svuda pomalo – reče Faro i nasmiješi se. – Takav mi je posao.

– Šerife, netko mi je rekao da ste nekada bili u Alder Gulchu, u Montani – reče onaj koji je sudjelovao u partiji pokera u Goldroomu.

Faro zapazi trzaj na šerifovu licu, ali to je bilo tako brzo, da je pomišlio kako se prevario.

– Bio sam neko vrijeme u Virginia Cityju – pažljivo odgovori Herkimer.

– Onda je lako moguće da je u to vrijeme i Henry Plummer bio tamo.

– Oh, da. Šerif Plummer je ostavio vidan trag u ondašnjem društvu – reče Herkimer.

Čovjek koji se propitkivao za Henryja Plummera, reče:

– Koliko sam shvatio, tog opasnika se bilo najbolje kloniti.

Radoznalac je bio ćelav i dok je govorio, običavao je rukom prelaziti preko čele. Faro se odjednom prisjeti da ga je Evelyn predstavila kao Tebeau Patricka, prekupca stoke iz Denvera.

– Tko je, na koncu konca, taj Plummer? – upita jedna mlada dama, odjevena u crni saten, žena bogatog prekupca stoke s Istoka.
– Zašto pričamo o njemu?

Patrick Tebeau odmah odgovori:

– Zbog toga jer je bio, kako to novinari kažu, »dvostruki«. Zato jer je bio ubojica. Pretpostavlja se da je ubio stotinjak ljudi, u Virginia Cityju i Alder Gulchu u samo jednoj godini. Poznavao sam Granja Stuarda, koji je organizirao potjeru za njim.

– Ali netko reče da je bio šerif... – opomenu ga mlada dama.

– Pa, da. Bio je šerif, ali i voda odmetnika. Palio je, žario, i, naravno, nisu ga uspjeli uhvatiti.

– Bio je i odličan kockar – dometine Herkimer. – Sve u svemu, vrlo kulturni čovjek. Očito da je studirao na koledžu, pročitao mnogo knjiga i tako dalje.

– Nitko nije znao reći otkuda je došao – reče Tebeau. – Bio je obavljen velom misterije.

– Ako se ne zna otkuda, valjda se zna gdje je sada? – reče Faro.

– Očito u paklu – reče netko i društvo se slatko nasmije.

– Bilo bi bolje da predemo na neku drugu temu razgovora – reče Evelyn. – Osim toga, sigurno već umirete od gladi.

U tom trenutku stiže zakašnjeli gost bez isprike. Zvao se Hobart Maxwell, nakindureni teksaški ran-

čer. Maxwell je dojahao u grad nekoliko dana prije svojih kauboja i stoke, koji su se nalazili južno od Honeytowna.

Čovjek čvrste građe, četrdesetih godina, sitnih i uskih očiju, Maxwell je govorio glasno i neotesano. Usprkos tomu, bio je dobro primljen, iako je nastojao držati glavnu riječ. Dogodilo se da se upoznao s Evelyn u banci na jednom od svojih putovanja u sjeverne krajeve.

Društvo sjedne za večeru. Faro ih je sada mogao bolje promatrati. Dama koja je sjedila s njegove lijeve strane, inače supruga državnog predstavnika za indijanska pitanja, koji je sjedio nasuprot njoj, okrene se na stolici i upita:

– Mora da je vrlo uzbudljivo živjeti životom kockara, gospodine Blake. Rekli ste da mnogo putujete.

Faro uhvati Herkimerov pogled i teškom mukom ostane ozbiljan.

– To je istina, gospodo.

– Ali zašto nema žena-kockara, gospodine Blake? – upadne Evelyn. – Oduvijek sam željela naučiti kockati.

– Tko je rekao da ih nema? – reče Tebeau.

Agent za indijanska pitanja se uključi u razgovor:

– Bilo ih je i jako slavnih.

– Recimo, na primjer, Poker Alice. – reče Patrick Tebeau. – Ona je bila vrlo poznata.

– Poket Alice? Kakvo divno ime!

– A gdje ona pokazuje svoju vještinu? – upita Evelyn, očiju uprtih u Faroa.

Faro brzo odgovori.

– Posvuda: Kolorado, Denver, Creede... ali Alice se ne zadržava dugo na jednom mjestu.

– Jeste li je ikada sreli, gospodine Blake?

Faro se nasmije: – Naravno da jesam. Divim joj se već godinama, kao i vrsti cigara koje puši.

Na to se svi prisutni nasmiju.

Faro se jasno sjećao Alice Duffield i njene velike cigare, a isto tako pištolja kalibra .45 koji je potegla na jednog kockara koji je namještao karte u Creedeu.

– Kalifornija je pravo mjesto za žene i kocku – upadne Maxwell, gledajući u Faroa. – Pretpostavljam da ste bili tamo, Blake.

Boja njegovog glasa izraz zaobljenog lica, sve je na tom čovjeku mirisalo na aroganciju. Faro osjeti krajnju odbojnost prema njemu.

– Da, bio sam tamo – nasmiješi se kako bi prikrrio odbojnost prema Teksašaninu, ali krv je krv, i dovoljno je bilo da ga pogleda pa da u njemu uzavri.

To je, naime, bio jedini trenutak tijekom večeri kada je došlo do zadjevice. Pitao se zašto ga je Maxwell uzeo na zub. Zadovoljio se objašnjenjem da je Maxwell bik koji se bezrazložno zalijeće.

Večera je zaista izvanredna, pomisli Faro. Evelyn Sutcliff je znala kako se to radi. Nije se mogao suzdržati a da je ne uporedi s Janey Hand. Razlika je bila ogromna, a ipak, kvaliteta je bila ista. Odjednom se začudi sam nad sobom. Otkuda ta ljubav za kontrastom? Bilo je to nešto u prirodi njega samog, nešto što je volio.

– Priredili ste izvanrednu večeru, gospodo Sutcliff – reče on. Uto se začuje odobravanje citavog društva. – Nisam odavno tako dobro jeo, osim u San Francisku, u restoranu Winn's Fountain Head.

– Pa vi poznajte Winn's – reče visoki muškarac malih brčića i sitnih obrva, prekupac stoke. – Osobno mnogo cijenim Winn's. Tu

služe najbolje oštrige i srnetinu...
– on iznenada zastane i brzo se dosjeti. – Vrlo su dobri, ali se ne mogu uporediti s ovim gospode Sutcliff. – Način na koji se snašao donio mu je burno odobravanje gostiju.

Gledajući i dalje u Faroa, Maxwell je započeo novi napad.

– Volite li Kaliforniju? – Pitanje je zazvučalo više kao optužba.

Faro polako i odmjereno okrene glavu prema Teksašaninu. Evo ga tamo, sjedi preko puta nabijen novcem, ali i mržnjom prema cijelom svijetu, pomisli Faro.

– Ja volim zlato – reče Faro sasvim prirodnim glasom. To je opet izazvalo buru smijeha.

Faro je zaista bio u punoj formi, kako samo Južnjaci znaju biti. Imao je dojam da je osvojio društvo, sve osim Maxwella.

– Čula sam da je u San Francisku već svaka šušla milijunaš – reče dama u crnom satenu. – Kažu da kopaci nose satove s lancima od suhog zlata.

Niski muškarac crnih obraza išaranih plavim venama reče:

– Ulice su popločane novcem!

Faro je kasnije doznao da je to bio vlasnik Honeyellove robne kuće.

– Znate li koja je razlika između milijunaša iz San Franciska i onog iz Chicaga? – upita Faro i opazi kako je Maxwell živnuo, našavši se ponovo u središtu pažnje.

Vlasnik robne kuće samo raširi ruke i nasmije se.

– U čemu je razlika? – upita Evelyn.

– Kada netko u San Francisku zaradi svoj prvi milijun, on sagradi staju sa zidovima od mramora, pod oploči briselskim pločicama i uvede toplu vodu u jaslje.

– A kako to radi onaj u Chicagu?

– On podigne novi koledž.

Faro je zaista majstorski pode-sio stanke u priči i to je poznjelo potpun uspjeh u društvu.

Ali Hobart Maxwell je već predugo bio izvan igre i jedva je dočekao svoj red.

– Što se mene tiče, oni u San Francisku se mogu sakriti sa svojim zlatom pred hrpom dijamanta.

– Rekli ste, dijamanta?

– Rekao sam dijamanta – Maxwell šmrcne. Uspio je razvući usne u nešto što je Faro pomislio da je osmijeh. – Svi ste već sigurno čuli za dijamante koje su iskopali u Africi prošle godine. Međutim, nedaleko od tog mjesta pronašli su drugo nalazište s mnogo većim primjerima.

– To je u redu što se tiče Afrike – reče netko. – Bilo bi korisnije da ovdje, u Kansasu, pronađemo dijamante, slažete li se!

– E, pa ja ih više ne moram tražiti – reče Maxwell. Odjednom se svi okrenu prema njemu. – Mogu vam slobodno reći kako sam došao do njih. Bio sam na krajnjem jugu, u Old Mexicu, prije mjesec dana i jednostavno kupio punu vrećicu toga.

– Dijamanata?

– Velikih poput konjskog zuba, i to svaki od njih – Maxwell cvokne jezikom. – Dolje se zapalila revolucija i svašta se može kupiti s malo sreće. Trebalo je i dosta pameti, a sam bog zna kako sam to lukavo izveo.

– To biste morali staviti u banku – reče Evelyn. – Nije da mi je stalo do posla, nego se morate osigurati od krađe.

Iznenada Maxwell posegne rukom ispod kaputa i izvadi vrećicu od kože. Svi se okupiše oko njega u napetom iščekivanju.

– Dijamanti – reče on slatko, otvori vrećicu i prospe ih po stolu.

Nastala je mrtva tišina dok su svi gledali dijamante. Maxwell ih pokupi, jednog po jednog, i stavi natrag u vrećicu. Svi su ga nijemo promatrali.

Maxwell zahihoće:

– Najbolje se čuva onaj koji sam sebe čuva. Osim toga, volim ovakvo bogatstvo osjetiti na svojoj koži. – Ponovo zahihoće. – Nemate pojma kako sam lako došao do ovog ogromnog bogatstva.

Njegove male oči skoro nestanu na debelom licu. Stane nešto šaputati, vrlo tiho, i smijuckati se sam sebi.

Očito da je dosta popio. Faro opazi da ga Herkimer pažljivo promatra. Maxwell je mogao pod utjecajem alkohola napraviti gužvu. Nije bilo sumnje. Ipak nije prelazio granice osnovne pristojnosti. Jednostavno se pravio važan sa svojim dijamantima.

– Mogu vam reći da nisam bio samo rančer. Sudjelovao sam u borbama protiv bandita i prešao ovu zemlju uzduž i poprijeko. Sada kada imamo ove dijamante, vratit ću se na istok i pronaći jednu slatku mačkicu da me grije pod stare dane.

Faro pogleda Evelyn, jer je Maxwell upravo prešao granicu pristojnosti. Međutim, Evelyn je samo slušala bez riječi kao da je Maxwell govorio o vremenu ili o nekoj drugoj svakodnevnoj temi razgovora.

U to se oglasi Herkimer:

– Dužnost mi je da vas upozorim, Maxwellu, da izvan ove sobe ne govorite o ovome što smo sada

čuili. U zadnje vrijeme smo imali nekoliko pljački u Honeytownu. Mislim da tu operira jedna organizirana banda. Dakle, ako samo naslutite što nosite sa sobom, naći ćete se u gadnoj neprilici.

– Šerife, ja se znam starati sam o sebi. Ne brinite vi za to – Maxwell se nasmije.

– Da sam na vašem mjestu, ja bih poslušao šerifa, Maxwell – reče Tebeau. – Doduše, ovdje ste više nego sigurni sa čovjekom od zakona kakav je Cole Herkimer, ali mala opreznost nije nikada na odmet. Mogu zamisliti kolika je basnoslovna vrijednost ovih dijamanta.

– Prepustite to meni – reče Maxwell suho. – Sutra se ionako vraćam svojim kaubojima i stadu – pogleda u Evelyn Sutcliff kao da je shvatio da je postao dosadan.

– Šerife, ima li što nova o tim pljačkama? Jeste li pronašli neko rješenje?

Pitanja je postavila jedna oniska žena, debelih ruku, pretrpana nakitom.

– Bojim se da vam ne mogu ništa reći, gospodo – odgovori Herkimer. – Ali radimo na tome.

Bilo je deset sati kada se večera približila kraju. Gosti su se stali razilaziti. Faro je ostao među zadnjima. Dok se rukovao s Evelyn iznenadio se kad je na dlanu osjetio ceduljicu. Čim je ostao sam, razvio je komadić papira i pročitao poruku: „Pomoć. Stražnja vrata. Kucaj dva puta.“

Šetajući s Coleom Herkimerom prema hotelu, Faru još jednom preleti u mislima sadržaj poruke. Iznenadila ga je njena preduzimljivost. Naravno, poruka nije morala značiti poziv u krevet. Možda je dama bila u neprilici pa traži pomoć ne-

koga tko će je saslušati i moći savjetovati. Strpi se, reče Faro sam sebi, za nekoliko sati će ionako biti sve jasno.

Prolazili su nekom uličicom koja je vodila prema Chicago Houseu, kad odjednom iskrsne neka osoba, pride Herkimeru i šapne mu nešto u uho.

Dok su se približavali hotelu, Herkimer reče:

– To je bio Farkas iz Tenant Wellsa. On misli da je ušao u trag vodi pljačkaša. Odjahat ću tamo noćas.

Kimne glavom i nestane.

Faro nije mario za pljačkaše iz Tenant Wellsa. Bio je sav u iščekivanju kako će ga primiti kada bude dva puta zakucao na vrata gospode Sutcliff, točno u ponoć. Zidni sat je pokazivao da ima još jedan sat vremena.

V

Ako je Faro bio imalo zabrinut kako će biti dočekan kod Evelyn Sutcliff, to mu zaista nije bilo potrebno.

Dočekala ga je odjevena u svilenu haljinu, koja je doslovce ocrtavala svaki dio njenog izvanredno građenog tijela. Povala ga je u sobu za primanje, a on je morao čvrsto stisnuti šake da je ne dotakne.

Okrene se s osmijehom na licu:

– Gospodine Blake, moram se ispričati što sam vas pozvala u tako sitne sate, ali... Pa, mislim da vam to mora biti smiješno. Znate već i sami. Ali... dakle, izgleda da tijekom dana nemam vremena za ono što bih voljela činiti. Tu je banka i sve ostalo što ide uz nju...

– Ona zastane, natoči konjak i

pruži mu čašu. – Dakle, htjela sam da me naučite poker – iznenada se nasmije, pomalo zbunjena, što ga je odmah osvojilo. – Eto, to je to. Upravo umirem od želje da ga naučim igrati.

– Pokazat ću vam sve što želite, gospodo Sutcliff... sve što je u mojoj moći.

– Molim, zovite me Evelyn.

– Ako se slažete da bude i obratno.

– Faro.

– Koju vrst pokera želite naučiti, Evelyn?

– Ne znam. Koju vrstu vi predlažete? – ponovo se nasmije. – Zapravo nisam baš takva neznalica, moj muž i ja smo igrali pomalo.

Imate li kakve karte?

– Naravno.

On je doduše imao svoje karte, koje je uvijek nosio sa sobom, ali je ovaj put, ni sam ne zna zbog čega, poželio da vidi njene. Karte koje je donijela bile su posve nove.

– Za početak ću vam pokazati običan zatvoreni poker – reče on, osmjehnuvši se – samo zbog toga jer ste pripremili tako dobru večeru.

I ona se nasmije. Ubrzo je otkrio da je odlična učenica, i to mu se jako svidjelo. Volio je pametne žene.

– Vidite – reče joj – morate proučavati ljude. To je jedina tajna uspjeha, ako želite dobivati na kartama. Morate uvijek znati gdje ste pogriješili, kao i to gdje griješe vaši protivnici.

Počeo je dijeliti karte, pokazujući joj kako se to radi. Opisivao joj je koje su sve mogućnosti, opasnosti i razne zamke.

– Nemojte pokazivati osjećaje! Nemojte govoriti! Nemojte gundati ako izgubite i nemojte se zanositi

uspjehom. Klonite se pića dok igrate. Budete li pili, nećete moći kontrolirati samu sebe, protivnike, niti igru.

– Treba mnogo toga upamtiti – reče Evelyn.

– Mnogo toga se može zaboraviti – dometne on. – Prema tome, bolje je zapamtiti, nego zaboraviti – on zastane i odmah nastavi. – Rekli ste da ste bili promatrač kod kartanja. Jeste li opazili kako pobjednici rado čavrljaju, a oni koji trpe gubitak šute?

– Da, točno je! – Očito da je bila vrlo zadovoljna njegovom po-
dukom.

Počeo je pričati o partiji karata s Jednookim Jacobsenom.

– I kao što vidite, Jednooki se nije bez razloga odlučio na obavezni »otvor«.

– Zašto?

Faro se nasmije njenoj preduhitljivosti.

– Ako izuzmemo mene, što Jednooki nije znao, ostali igrači nisu imali nekog iskustva. Na to je Jednooki računao. Na primjer, ako nema obaveznog »otvora«, i vi ne mijenjate nijednu kartu, pomislit će da imate sekvencu, boju ili ful. To još nisu tako jake karte. Ako mijenjate jednu kartu, pomislit će da imate sekvencu, boju, ful ili da ste ostali na dva para. Međutim, kod obaveznog »otvora«, ja mogu izjaviti da neću mijenjati nijednu kartu, ako to ne želim. Time ostavljam protivnicima samo jednu mogućnost. Naime, moraju odlučiti blefiram li ili ne. Pazite, pretpostavimo da ste vi otvorili igru, a ja, koji nemam nikakve karte, povisujem ulog i ne mijenjam nijednu kartu. Ako kod mijenjanja niste dobili neke osobite karte, sigurno nećete izazvati sreću sa mnom.

– Ali vi ste rekli da Jednooki igra stalno tako!

– Naravno. Ali pazite, on je namjerno navukao debeljka na takvu igru jer je namjerno želio ostaviti utisak da blefira.

– A što da je dobio dobre karte?

– Jasno da ih je mogao dobiti. Ali ovdje se radi o taktici koja nije baš tako nepoznata. Samo što je Jednooki prečesto primijenjuje. To je kao lutrija. Sad imaš, sad nemaš dobre karte. To je osnova taktike koja drži protivnike u neizvjesnosti pogađanja. I kada osjetite da su u vašoj moći, budite nemilosrdni i igrajte na visoke uloge. Tada će osnovna pravila, kojih se čvrsto drže osrednji igrači, služiti samo vama. Osnovno je pravilo: navedite protivnika da pomisli kako blefira i kada dobijete stvarno dobre karte, opaučite ga što jače možete.

Evelyn ga je pažljivo slušala. Gledala ga je ravno u oči, slijedila je svaki njegov pokret i gutala svaku riječ.

– Jeste li pomislili da upravo odajete vaše profesionalne tajne?

– upita ga ona i ponovo napuni čaše.

Faro odmahne glavom:

– Nema tajni. Sve je u samoj igri. Morate pažljivo pratiti tok igre i u tome je tajna. Možete poznavati sve trikove, ali ako ne pratite igru, to ništa ne vrijedi. Moj otac je običavao govoriti da je najbolji trik onaj za kojeg svi znaju, ali ga nitko ne može izvesti.

Ona ga zbunjeno pogleda.

– Što to treba da znači.

– To sam ga i ja pitao i reći ću vam što mi je odgovorio. Rekao je: »Isto tako je s poštenjem. Svatko zna da treba biti pošten, ali ipak to nikome ne uspijeva. To je kao

javna tajna: svi je znaju, ali je nitko neće izreći. I tako će uvijek biti.

Evelyn Sutcliff zabaci glavu i stane se smijati. U tom se položaju svila na njenim grudima tako napela da je Faro ostao potpuno zadržan.

— To se može reći za mnoge stvari, zar ne? — reče ona. — Recimo, da ima mnogo toga što znamo, ali o tome ne govorimo i to ne radimo. A vrlo rijetko netko radi ono što misli. Još rjeđe se to radi dobro.

— Na koje radnje ste mislili, gospodo? — upita Faro i udobno se namjesti u stolici.

Dobro se zabavljao. Smiješno kako neke žene naprave čitavu dramu iz jednog običnog razgovora, iz jedne poduke o pokeru, iz bilo čega. Gospođa Sutcliff je bila jedna od takvih opasnica. Lasom ga je izvukla iz stada, soplela ga i evo ih sad ovdje. Međutim, to joj nije bilo dosta: trebalo je najprije otplesati još nekoliko plesova.

— Mislila sam na ono o čemu se inače šuti — reče ona drsko izazovno.

Prekrižila je noge s poznatim šumom šuštanja svile. Nije se mogao dosjetiti je li dolazi od svilenih čarapa ili haljine, ili od svega zajedno, što mu je uostalom bilo nevažno.

— Kako bi bilo da ovaj razgovor svedemo na jednostavniji jezik, onako kako to rade Indijanci — reče Faro. — Ne mislim na proste riječi, već na one koje, ako dopustite, znače nešto određeno. Riječi su znakovi i obratno.

Morao je priznati da se zaista držala na visini. Na glatko napetoj svili preko njenih grudi odjednom se pojave dva mala ispupčenja.

Kako su se pojavila, tako su i ostala. Glas joj je postao topliji i ona još jednom prekriži noge.

Naliže još konjaka u obje čaše, pomakne se bliže k njemu, donijevši sa sobom blagi oblak mirisa.

— Kakvu biste vrstu znakova upotrijebili? — upita ga.

— Dakle, za početak, ima jedan koji se počeo upotrebljavati prije nekoliko hiljada godina. Zovu ga »pokazati šipak« — Faro stisne šaku desne ruke i ugura palac između srednjaka i kažiprsta.

Evelyn Sutcliff dohvati njegovu šaku, prinese je bliže k sebi i stane je proučavati.

— Što bi to trebalo da znači...? Oh... gospodine Blake, to zaista nije pristojno! — Ona odlučno rastvori nepristojnu šaku i njegov palac ostane među njenim prstima. — Evo, sada sam zamijenila vaš znak svojim.

Njena zamjena je imala jak učinak: Faro osjeti da je postao sam sebi žrtva izmjene »znakova«. Evelyn Sutcliff otpusti njegov palac i šaka mu ostane visiti u zraku. Nije bilo druge već da je spusti na tanku svilu na njenim grudima. Sami od sebe, palac i kažiprst stisnu njeno dugmasto ispupčenje.

— A sada, ovo je znak koji možemo usporediti sa zvonjenjem na vratima, gospodo. Kao što vidite i sami, svodi se na isto: traži se dopuštenje za posjet.

— A koji je... kakav je znak za »Molim, samo izvolite«? — upita ona, vlažnih usana i poluzatvorenih očiju.

— Mislim da smo to već prošli — reče Faro suhim glasom.

Ruka mu skliznu na stražnji dio haljine. Prsti se zaposle oko dugmadi. Misli odjednom odlete u vrijeme kada je ima trinaest godina.

Oživjela je neka gospoda Ducharme koja mu je dala prvi pouk o tome što se događa između muškarca i žene. Sjetio se kako je bespomoćno stajao pred nizom dugmadi, suknji i brojnih podsuknji. Naučila ga je kako sve to skida, ali i kako se odijeva.

Za nekoliko sekundi svila je spužnula s Evelynih ramena i ruku.

Na Farovo iznenađenje, ona se ukoči i odmakne.

— Ne ovdje — reče ona slabim glasom. — Idemo stepenicama... gore, u moju sobu.

— Pa zar je važno gdje smo kad smo već došli do toga — reče Faro. Toliko su zajednički uložili u ovaj trenutak da mu nije bilo ni na kraj pameti da ovako uzbuđen trčkara stepenicama po svježem noćnom zraku.

— Ne! — ona se digne i krene prema vratima, golih leđa, pridržavajući svilenu haljinu.

On krene za njom, gundajući i psujući ispod glasa. Kad je stigla na vrh stepenica, okrene se i zidna svjetiljka obasja toplom svjetlošću njene grudi. Nakon brzog penjanja zastala je zadihana i Faro trenutno zaboravi na ljutnju. Novi žar strasti koji ga je zapalio, spalio je i tu ljutnju.

Nije opazio detalje spavaće sobe, osim širokog kreveta s ljubičastim baldahinom. Evelyn Sutcliff stane ispred kreveta i okrene se prema njemu, gola do pojasa, masne kože, pomalo ovlažene znojem koji je svjetlucao pod svjetlošću svjetiljke. Pustila je haljinu da joj padne do nogu. Ostala je u donjem rublju. Grudi joj nisu stajale visoko i čvrsto kao u mlade djevojke, ali su zato bile široke i nimalo raskvašene. Imala je ispupčene brada-

vica, okružene blijedocrvenim krugovima. Gledale su pomalo prema dolje, i svaka na svoju stranu. Gospoda Sutcliff je bila jedna od onih zrelih plodova koje treba ubrati, pomisli Faro. Još nikada do tada nije mogao istjerati na čistac svidati li mu se više ovakva žena, ili neka mlađa tek propupala.

— Hoćete li objesiti haljinu na vješalicu? — upita Faro. — Izgužvat će se ako je ostavite na podu.

— Jednom je bio na vrhuncu strasti s nekom ženom kada se ova odjednom sjetila da mora objesiti plesnu haljinu da joj se ne bi zguzvala. Sve je završilo normalno, ali je zanos splasnuo. Otada je volio biti siguran da se ovakvi jadni detalji ne ponove.

Evelyn Sutcliff baci letimičan pogled na pritvorena vrata kupao-nice:

— Do vraga s odjećom — reče i šutne haljinu u stranu. Faro se nasmije, uhvati je za pojas i lagano baci na krevet. Miris znoja s njenog golog tijela raspali njegovu strast.

On klekne, nadvi se nad njom, tražeći čvrst oslonac na mekanj postelji.

— Oh, Bože! — reče ona. — Tako si snažan... mogao bi me povrijediti.

Faro zatrepće očima. Bio je dobro građen, to je znao. Nitko se do sada nije na to potužio, ali isto tako nije bio nekakav poseban izdanak prirode. Možda je ona bila jedna od onih frigidnih žena, ali se jednostavno htjela dodvoriti.

— Nisam znao da ovako nešto postoji — reče držeći je za grudi.

— Previše je lijepo da bi bilo stvarno. — On prijede rukama po njenom tijelu, skupljajući njenu toplinu i vlažnost.

– Oh... to je predivno, tvoja ruka ovdje. Sada, da, da, uzmi me... oh, tvoja sam... oh, ne mogu vjerovati koliko sam tvoja... oh, potpuno sam tvoja, oh... Faro je usporio svaki pokret i pustio se strasti. Pa ipak, kao da ga je nešto smetalo. Možda njena hladna svijest o tome što radi. Možda se ni on nije osjećao drugačije. To ga umiri.

– Nema ti premca... ti si najdivniji...

Ružičasta svjetlost svjetiljke nije više podsjećala na vatru u kaminu. Možda zbog baldahina.

– Oh, bilo je čarobno. I sada mi je lijepo kad si pokraj mene, kao živa peć.

Faro je ležao na leđima, zadihan. Lijepo je imati svjedoka u partneru, ali kad to prijede u glasne pohvale i u navijanje, nešto nije u redu.

– Neću te pustiti da odeš – reče ona. – Učinit ću sve što želiš. Pokazat ću ti ono što još nisi nikada vidio.

Kada se brbljavost iscrpla, Faro se digne, odjene i lijepo zakiti riječima pozdrava i krene. Na njegovo iznenađenje, Evelyn Sutcliff ga otprati niz stepenice gola i poljubi ga na rastanku.

– Nema takvih ulagača kao što ste vi, gospodine Blake – reče ona.

– A ipak za mene predstavljate većinu.

Vraćajući se ciklom zore u Chicago House, Faro zaključi da je noćas stekao jedinstveno iskustvo. Nikada prije nije doživio takvo uzbuđenje povezano sa stalnim brbljanjem. Može li se Evelyn uopće uzbuditi, ako glasno ne opisuje ono što radi, do malih pojedinosti?

Noćas se bez sumnje dobro zabavljao, ali zašto nije mogao svladati osjećaj da je bio iskorišten?

Nedjelja osvane sasvim vedrog neba. Nijednog oblačka na vidiku. U podne sparina zavlada gradom. Sve točionice bile su krcate žednim i preznojenim mušterijama. Grad je oživio u iščekivanju. Svuda su padale oklade, uglavnom na Henry McCluskieja.

Faro je uporno tražio da prihvate Cole Herkimera kao jednog od sudaca. Međutim McCluskijevi ljudi su protestirali, ističući moguću subjektivnost kao dobar razlog. Konačan izbor je pao na jednu osobu, koju su zvali Kupido Towne.

Pravo prezime gospodina Townea je bilo Algernon. Kako je dobio nadimak Kupido, bila je zagonetka za koju se još nije našao netko dovoljno glup ili hrabar da je pokuša odgonetnuti. Jer Kupido Towne bio je, kako netko reče: »najmanje andeo s lukom i strijelama, a još manje s krilima«. Bio je grub, prepreden i zao. Netko je ispričao Farou da je Kupido ubio čovjeka samo zato jer ga je taj upitao zašto nosi tako žarku košulju. Nesretnik nije mogao znati da je Kupidu već puna glava ljudi s istim pitanjem o njegovoj žarkocrvenoj košulji koju mu je poklonila njegova prijateljica i odmah nakon toga pobjegla s drugim čovjekom. Kupido je dugo patio dok nije prebolio taj ljubavni mamurluk. U svakom slučaju, bio je treći čovjek u ringu toga sunčanoga poslijepodneva u Honeytownu, u Kansasu, kada su Faro i Henry McCluskie bili predstavljeni kao borci.

Gotovo svki stanovnici grada su se okupili na toj svečanosti. Svakako, glavna točka je bila borba za »Titulu šampiona grada Honeytowna, u Kansasu«.

U svom uglu ringa, Faro je mogao računati na stručnu pomoć Homera Tynga i prvog točioca u Goldroomu, Cyrusa Mohuskija. Njihov zadatak je bio u tome da paze na McCluskiejeve pomoćnike kako ne bi stavili neke opasne predmete u McCluskiejeve rukavice. Oni su mogli razgovarati sa sucem i upozoriti ga na nepoštenu borbu.

Kada je McCluskie stupio na ring i skinuo se, gomila se uskomešala. Bio je divovskog rasta, 190 centimetara visine i 95 kilograma težine. I Faro je pobrao pljesak kada se skinuo. Imao je skoro idealne proporcije tijela. Izmjerili su mu visinu: 180 centimetara i 75 kilograma težine. Razlika u težini bila je očigledna, a da ne govorimo o dužini ruku. Međutim, Farovo tijelo je bilo solidne građe, jakog i dobro razvijenog mišićja. Krenuo je prema svom uglu laganim i odmjeranim korakom. Nije se brijao dva dana, kako bi mogao tim čekinjama od brade nauditi McCluskievom vratu i licu, kada dođe do borbe izbliza. S druge strane, McCluskie je još nosio duge zaliske.

Pogledavajući na svjetinu oko ringa, Faro opazi Janey Hand i nekoliko mušterija iz Goldrooma. Ring je bio izdignut na drvenim škrinjama. Svjetina je nagrnula oko njega. Neki su se smjestili na krovove obližnjih kuća, a neki na kočije podalje od ringa.

Oklade su pljuštale sa svih strana. I sami borci su uložili visoke svote. Kupido Towne čuvao je njihov novac. Kupido je bio čvrsto građen, tvrdi od željeza, kratko podšišane crne kose i podrezanih brkova. Bio je u košulji s vezicama na podlakticama. Iz stražnjeg džepa virila mu je crvena marama.

Pokaže borcima i pomoćnicima na centar ringa i gomila se uskomešala.

– Zabranjeno je udaranje glavom, ujedanje, povlačenje za kosu, guranje prstiju u oči i udaranje nogom – reče tvrdim glasom. – Borba se prekida kad protivnik padne na pod. I bolje mu je da se digne prije nego odbrojam do deset, jer inače gubi borbu. To je po londonskim pravilima boksa. Pokažite mi cipele! Dobro, nema šiljaka. Rukavice? – pažljivo ih ispita. – Ako netko pokuša varati, odmah proglašavam pobjedu u korist protivnika. Dobro upamtite, vrijedi samo ono što ja kažem. Sada svaki u svoj ugao i pripremite se za borbu.

Publika zaurla. McCluskie je nosio duge hlače i američku zastavu umjesto pojasa. Činio je to po uzoru na Johna C. Heemana, šampiona teške kategorije kojeg je gledao prije nekoliko godina.

Faro je navukao stare duge hlače. Ispod koljena imao je zavezane uzice.

Ring je bio omeđen kolcima, u svakom uglu po jedan, s dvostruko razapetim užetom između. Gledaoci su se natiskali oko ringa. Sudac je imao pune ruke posla da ih pogurne natrag. Pomagao mu je Cole Herkimer s još dvojicom pomoćnika.

Već na početku igre bilo je jasno da je Farova jedina prednost u brzini. McCluskie je imao sve drugo: visinu, težinu, dužinu ruku i sirovu snagu.

– Ne daj da ti se približi – ponavljao je Tyng. Savjet je bio dobar, ali izlišan. Faro je bio dovoljno pametan da McCluskieju ne pruži takvu prednost.

Faro je imao još jednu prednost, a ta se trebala pokazati tek nešto poslije. Bio je u dobroj tjelesnoj formi.

Na Kupidov znak prodavač Harold udari srebrnim dolarom o zvono nekoliko puta. I borba započne.

Faro je polako krenuo iz svog ugla, a McCluskie, kome se očito žurilo, već je bio na sredini ringa. Razmahao se, stao udarati oko sebe, približavajući se nižem protivniku. Faro primi strahovit udarac desnicom u grudi. Još jedan u desni biceps. Od ovog posljednjeg osjeti kao da mu je ruka polomljena. Sljedeće što je znao, McCluskie ga obuhvati rukama u medvedi zagrljaj. Za čas baci ga ledima na zemlju, poklopivši ga sa svih 95 kilograma. Tako je završila prva runda.

Ovaj put Faro odluči napasti prvi. Zamahne glavom i pogodi McCluskieja u bradu. Zatim lijevom i desnom u gornji dio pleksusa i završi desnom u bubrege. McCluskie zatetura, a gledaoci stanu urlati. Faro se približi, ali McCluskie ga strelimice uhvati u zagrljaj. Međutim Faro zabije čekinjastu bradu među oči protivnika, tarući ih surovo, sve dok stisak nije popustio. Tada Faro, što je jače mogao, stane nogom na protivnikovu nogu.

Faro se još jednom nađe na podu. Ovaj put jedan od razornih udaraca ga pogodi u rame. Imao je sreću što ga nije dočekao ukočenih mišića. Između rundi Homer Tang i Cyrus Mohuskie su ga zalijevali vodom, hladili mašući ručnicima i nudili ga konjakom. Ali Farou nije bilo do pića.

U narednoj rundi pokušao je skakutati oko McCluskieja, kako

bi ga izbacio iz ravnoteže. Brzo, u djeliću sekunde, strašni Henry se nađe pred njim i ogrebe ga preko očiju ostrim šavom rukavice. Budući da je već došao blizu, udari ga koljenom u slabine. Bolni, mučnival oblije Faroa, a Kupido Towne ih rastavi, grakne na McCluskieja i zaprijeti da će se osobno obračunati s njime, ukoliko se ne bude držao pravila borbe.

Sunce je već dobro zapeklo. Oba su borca bila natopljena znojem i krvlju. McCluskieju je pukla koža na bradi, a Faro je zaradio posjekotinu preko očiju.

Nepodnošljiva vrućina pekla je izubijana tijela. Faro koljenom pogodi čašicu McCluskiejevog koljena, a ovaj s bolnom kletvom na usnama zatetura nekoliko koraka unazad. Ipak se uspio održati na nogama. Kratkim direktima Faro nastavi borbu, prekidajući na kratko da bi uzeo zamah za dugi kroše desnicom ravno u glavu. Zatim ga pogodi lijevim aperkatom u jetru i još jednom u pleksus i strahovitim udarcem odozgo točno u bradu. Ljudina se stropošta u svoj ugao, na stolicu, raširenih ruku i nogu, zaprepaštenog izraza lica.

Ovaj preokret u borbi raspirio je strasti. Zapljuštale su nove oklade u Farovu korist. Opet je došlo do ljutog obračuna. Borci su ušli u klinč i proradili su laktovi. Međutim, u toj borbi izbliza, došlo je do prljavih trikova. Henry je zabio palac u oko protivnika, ogrebao ga po nosu i silovito mu stao na nogu.

U dvadesetidrugoj rundi na sveopće iznenađenje ritam se pojačao. McCluskie je do tada bio u očitij prednosti, iako je i Faro sakupio dosta bodova. Na samom početku runde Henry pogodi Faroa u

lice i odmah zatim drugom rukom u tijelo i odbaci ga preko čitavog ringa. Ne gubeći prednost nagrne za njim i Faro se pokri rukama. Nalet je bio žestok. Kratak udarac desnicom pronađe Farovo lice i on završi među konopima. Gledaocima nestane daha. Sada se gorostas našao nad njim. Faro je ostao visiti na konopu, napola izvan ringa, a McCluskie, lica iskrivljenog od bijesa, pokušavao je od konopa napraviti omču i namaknuti je Farou na vrat. U to su se umiješali Kupido Towne, Cole Herkimer i još trojica da ih rastave.

Sudac je smjesta htio diskvalificirati McCluskieja, ali Faro nije na to pristao, jer time ne bi dobio ništa. Sada je zaista pobijesnio i to mu je donijelo novu snagu.

U dvadesetitrećoj rundi krene Faro prema sredini ringa s gotovim planom napada. McCluskie nahrupi prema njemu i zada mu ljevicom udarac u rame, ukopa se usred ringa i stane udarati, a Faro zapleše oko njega. Pazio je da se drži McCluskiejeve lijeve strane kako bi ga pogodio u lijevo oko. To mu je pošlo za rukom nekoliko puta. Kada mu je oko bilo potpuno zatvoreno, prešao je na McCluskiejevu desnu stranu i počeo udarati po onom zdravom. Farova zamisao se počela ostvarivati. I kada su se uhvatili u klinč, kratkim krošeom potpuno zatvori McCluskiejevo desno oko. Graja je dosegla vrhunac i više nitko nije mogao čuti sučeva upozorenja i opomene.

Gledaoci su urlali žedni McCluskiejeve krvi. A on je potpuno obnevidio, bauljao po ringu. Faro je počeo skakutati i vrebati, plešući bi se približio, zadao nekoliko udaraca i odmaknuo. Strahovitim udarcem desnicom svom snagom

konačno uspije savladati protivnika.

Na početku dvadesetičetvrte runde, Faro je nastavio udarati McCluskieja po očima. Ljudina više nije ništa vidjela osim Farove sjenke, obrisa, koji se stalno približavao i udaljavao. Gledaoci su skandirali i zahtijevali od Faroa da ga dovrši. U tom trenutku McCluskie pruži ruku preko konopa i zgrabi stolicu iz ruku jednog sekundanta, zamahne i baci je na Faroa. Na zadovoljstvo gledalaca, Faro je izbjegne na vrijeme.

Sada mu se Faro približi, spretno izbjegavajući udarce, skakutajući izvan dosega onemoćala gorostasa. Kad mu se sasvim približio, pogodi ga snažnim aperkatom u pleksus, još jednim u srce i kratkim direktno u sljepoočicu i to je bio početak kraja. Strašan Henry padne kao pokošen. Svima je bilo jasno da se više neće dignuti. Borba je završila. Kupido Towne podigne ruku Faroa u znak pobjede. Gomila navre na konope ringa, urlajući i vičući.

Faro je osjećao bol od udaraca kao da je zadobio neku novu snagu, skoro natprirodnu. U njemu se javi neka nagoniska snaga. Bio je lud od sreće i moćan kao da je progutao neku ljekovitu indijansku travu. Progurao se kroz gomilu čestitara i krenuo za jednom vitkom osobom.

— Kakva borba, gospodine Blake — reče Janey Hand čim ju je dostigao.

— Vraćate li se sada u Goldroom, Janey Hand? — upita Faro.

— Ne, imam slobodno do sedam. Zatvorili smo lokal za ovo poslijepodne zbog borbe. Tako i tako bi zjapio prazan. Zašto pitate?

– Želim spavati s vama, Janey Hand. Eto zašto. – Ovo je jednostavno izletilo iz njega, iako je odmah sam sebe prekorio zbog pomankanja osnovne pristojnosti.

– Gospodine Blake! – Ona ga pogleda. – Premda potičem iz Hide Parka, ipak nisam prostitutka!

– Daleko od toga – reče Faro.

– Nisam mislio na novčana sredstva, Janey Hand. Vidite, Janey Hand. Upravo sam istjerao dušu na nos jednom od gradskim puhala, pobijedio u borbi o kojoj će se dugo pričati i zaradio hrpu novčanica s kojom možemo se pokriti. Dakle, ako ne odem u krevet s najljepšom ženom grada, sve ovo što sam nabrojio ne vrijedi pišljiva boba. I nemojte mi reći, Janey Hand, da to niste vi.

– Imate neobičan način za dijeljenje komplimenata, gospodine Blake – reče Janey Hand i pogleda ga značajno. – Po mom uvjerenju, vi ste, kako se ono kaže, grogi, i zbog toga se neću uvrijediti. U takvom stanju ne biste smjeli šetati gradom. Zato je najbolje da vas otpratim do vaše sobe i pomognem da se malo sredite.

Farovo nebulozno stanje prijede u fizičku krizu sasvim neočekivano dok se uspinjao stepenicama Chicago Housea. Bio je sretan što leži na krevetu.

Janey Hand mu skine kaput i otkopča košulju.

– Zaista neobična izložba povreda, gospodine Blake. Morat ćete mirovati neko vrijeme.

– Trebali biste vidjeti onog drugog, Janey – reče Faro.

– I jesam. Bila sam tamo, ne sjećate se?

– Oh, da.

Ona pođe prema lavoru, naspe vode iz krčaga i vrati se noseći mokru krpu. Sjedne do njega i počne mu brisati znoj i krv s rana. – Boli li vas negdje jako?

Njemu se otme uzdah. – Kurvin sin mi je zadao nekoliko nezgodnih udaraca. Poput čekića. Strašni Henry, ha?

Bez ijedne riječi ona mu skine hlače.

– U svakom slučaju, ovo vam više ne mogu biti najbolje hlače, bez obzira kakve još imate. Prašina i krv će otići pri pranju, ali bit će puno zakrpa. Bolje bi bilo da ste se tukli nagi. Zaradili biste iste posjekotine i hlače bi ostale cijele. Uostalom, rane zacijele i dođe nova koža, a s hlačama nije ista stvar.

Hlače polete u korpu, a ona počne čistiti ranu na slabini. Na dodir vlažne krpe, on osjeti poziv prirode. Pogleda na njen vrat. Zaukupljena poslom sagnula je glavu niže i poziv ga sasvim opsjedne.

– Hej, čovječe – reče Janey Hand. – Vi se ne biste trebali uzbuđivati. Bit će najbolje da ja to sredim čim prije. – Ona mu stavi vlažnu krpu preko glave, što ga još više uzbudi.

Faro je dohvati ispod ruku i povuče k sebi.

– Hej! – ona uzvikne odbojno. On osjeti toplinu njenog tijela. Njene grudi dotakoše ga po trbuhu. – Bilo bi najbolje... – počne ona i njen glas zamre na njegovim grudima.

Nije se pokušala osloboditi. Znao je da je igra dobijena.

Njena odlučnost popusti. Opuštajući se, ona okrene glavu i jezikom obliže ranu na njegovim grudima. Kada se odmakla, on je nije pokušao zadržati.

Znao je da je kraj opiranju.

Stojeći do kreveta, ona otkopča haljinu i izide iz nje. Zatim skine pamučnu košulju. Imala je pune i čvrste grudi, samo su se malo pustile sa strane. Na svoje veliko zadovoljstvo opazi da nije ostala ravnodušna. Nemirne oči su potražile njegove i tajanstveno zaiskrile. I tijelo joj je bilo poput kože na licu. Masno, blijedozlatno. To je očito nagovještavalo da se voljela sunčati gola na nekom skrovitom mjestu. U suprotnom bi bila voštano bijela po čitavom tijelu, izuzev lica i ruku.

On se potpuno skine. Janey Hand ga ispitivački pogleda.

— Za čovjeka koji je primio toliko batina, kao što si ti primio, izgledaš mi preživahno.

— Pa, nije me uspio dohvatiti baš posvuda — reče Faro.

— Mislim da ti želje nadmašuju mogućnosti — reče Janey Hand. — Mislim da to moramo razjasniti. Nemoj zaboraviti da si izudaran. Strah me da bih te mogla povrijediti.

Ona povuče nekoliko ukosnica i kosa joj se raspe po ramenima. Faro osjeti blagu vrtoglavicu.

— Morali bismo se bolje upoznati — čuo je glas koji mu se činio kao da dopire iz velike daljine... baršunast, opojan i pun poziva.

— Mada smo se već dovoljno dobro upoznali — nastavila je Janey Hand.

Nadvila se nad njim. Nježno ga pritisnula svojim tijelom. Bilo je to zadnje čega se Faro sjećao. Kad se probudio, oko njega je bila tama. Nje više nije bilo.

Poslijepodneva u Goldroomu su bila tiha i razlikovala su se od burnih noći. Toga dana sunce je žestoko peklo. Svaki je život na ulicama potpuno utihnuo. Jedino je u salunu i dalje bilo ugodno. Debeli zidovi zadržavali su svježinu. Kartaska igra i sada je bila u toku.

Faro je sjedio za stolom zajedno s nekim trgovcem konjima, po imenu Dummy Wilson, zatim Hon-dom Jenningsom, doktorom Hindermanom, Chollyjem Willsom i nekim strancem koji se slučajno zatekao u gradu, po imenu George Brown.

Igra je tekla dosta mlako. A onda je iznenada živnula. Faro je presjekao, a Dummy Wilson dijelio. Dummyjeva treća karta bila je as, a sljedeća šestica. Faro je već imao dvije šestice. U prvoj rundi ulog je bio pet dolara.

Faro je dobro stajao sa šesticama i podigao je na deset dolara. Dummy na dvadeset. Faro je zvao. Pažljivo je promatrao Dummyja. Znao je što misli.

Kod pete karte Dummy je dobio devetku, a Faro četvrticu.

Faro je, naravno, igrao na tri šestice. Dummy je očigledno bio nezalica. Nema tog igrača s malo soli u glavi, koji bi pomislio da Faro ima dva para: šestica i četvrtica. Čak i najveća budala ne bi ostala na toj kombinaciji. S druge strane, da je Faro imao samo dvije šestice, sigurno ne bi nastavio igru i plaćao ulog protiv dva asa, koje je Dummy vjerojatno držao u ruci. Faro kao da je čitao Dummyjeve misli, toliko se na njega koncentrirao.

Poslije četvrte karte Dummy poviši na pedeset dolara. Faro plati oklijevajući za trenutak.

Nakon pete karte Dummy dobije drugu devetku, pa je tako imao šesticu, asa i par otvorenih devetki. Faro je dobio dečka i imao je par šestica, a četvrticu i dečka otvorene.

Faro odjednom shvati da bi Dummyjeva druga devetka mogla biti opasna, osim ako devetke već nisu podijeljene, jedna doktoru Hindermanu ili nekom drugom, a druga krotitelju konja. U tom bi slučaju Farove tri šestice bile najjače. Dummyja je zavarao već time što je otvorio dvije šestice. Tko bi sada razbijao glavu o tome gdje je treća.

Dummy je sada mogao imati dva para asova i devetki. Povećao je ulog na sto dolara.

Faro plati i povisi na stopedeset.

– Još stopedeset.

Dummy se počeo iza vrata i pogleda Farove otvorene karte. Faro ga nije ispuštao iz vida. Čitao je njegove misli, očiju uprtih u njegovo lice i ruke.

Kao zadnju kartu Faro je dobio dečka. Dummy je pretpostavljao da sada u rukama ima dva dečka, a na stolu dvije šestice. Jedino tako je mogao protumačiti njegovu hrabrost i visoke uloge. Faro inače ne bi nikada nastavio igru samo s dečkom i šesticama. U pravilu bi odustajao.

– Plaćam – reče Dummy na kraju strpljenja.

Faro ispruži ruku s kartama: Tri šestice.

Dummy Wilson odbaci karte:

– Prevario si me, proklet bio! – reče skoro sa suzama u očima.

Farovo lice ostane mirno.

– Sami sebe ste prevarili, gospodine. Kockanje je za odrasle – ustane i stavi novac u džep.

Na povratku u Chicago House sjetio se očeva savjeta. Primijenio ga je i u partiji sa Dummyjem.

– Ako su u pitanju osmice, pa navije, onda tražim samo jednu kartu – govorio bi otac. – I ako ne dobijem treću, odmah odustajem. Ići na dva mala para, to je mlaćenje prazne slame. Ne dobiješ li tu kartu, ti si otpisan. Naime, onda svi imaju podjednake šanse. Međutim, ako imaš barem tri devetke, to znači da možeš ići do kraja, ukoliko se u međuvremeno ne pokaže da netko ima jače karte.

Faro je upravo ulazio u hotel kada se na ulici pojavi zamjenik šerifa, Harry Casebolt. Prilično je žurio.

– Jesi li vidio šerifa? – upita Faroa.

– Ne, danas nisam.

Harry Casebolt nabra čelo i protrlja ga nekoliko puta rukom.

– Onaj Teksasjanin, Hobart Maxwell, engo ga tamo u uredu, sjedi namrgoden kao gladni vuk, galami i navaljuje da vidi šerifa, i to odmah. Izgleda da je jako ozbiljno. Izgleda da mu je sve prekipjelo.

Faro uđe u Chicago House, pitajući se što se to moglo dogoditi. Stane za šank i ne prođe petnaestak minuta kada uđe šerif Herkimer. Očito da se vratio sa dugog i napornog jahanja.

– Tražio te zamjenik – reče mu Faro.

– Znaš li možda o čemu se radi?

– Reče da je Maxwell bio u tvom uredu i da je podigao paklenu graju. – Faro otrese pepeo sa cigare. – Nije spomenuo zbog čega je divlji vepar pobijesnio.

Herkimer šmrcne.

– Najprije ću se okupati. – Licem mu prijede kiseo osmijeh. –

Potjera je bila bezuspješna, samo da znaš. Jahali smo sve do Tenant Wellsa. — Iskapi viski i nestane.

Vratio se za desetak minuta.

— Jesi li za još jedan? — upita ga Faro prijateljski.

— Bolje ne. Moram vidjeti Maxwella. Nakon toga, ako budeš još ovdje, ja častim.

Faro ispije piće i krene stepenicama u sobu. Jedan sat odmora bit će mu dovoljno. Osjećao se zaista dobro nakon pobjede nad Dummyjem Wilsonom.

On zatvori i zaključa vrata iza sebe. To je bila mjera opreza koje se obavezno držao sve od onog slučaja s podivljanim suprugom koji ga je našao sa svojom ženom u krevetu. Faro se morao vraški namučiti dok se nije izvukao iz te neprilike.

Kada je otvorio malu kožnatu torbu, iz nje ispadne platneni zavežljaj i otkotrlja se na krevet. Sada mu je bilo jasno zašto je torba bila nabrekla više nego obično. Kada je razvezao i otvorio zavežljaj zastane mu dah. Na krevetu su svjetlucali dijamanti.

VIII

To nije bila šala! To, uopće, nije bila šala! Što, do vraga, rađe ti prokleti dijamanti u njegovoj sobi? I tko ih je tu ostavio? Jedno je bilo sasvim sigurno, a to je da, budu li pronađeni u njegovoj sobi, nikakav izgovor neće vrijediti. Bit će obješen o najbliže drvo, i to bez oklijevanja.

Faro je stajao zaprepašten bljeskom dijamanta. Bilo mu je jasno da se radi o nekoj igri. Zašto? Čemu? Stajao je zagledan kroz prozor, pokušavajući dokučiti razloge

i mogućnosti. Da, to je to! Netko je podmetnuo ove proklete dijamante nekome tko će ih ovdje potražiti. Možda šerifu! Ali zašto u njegovoj sobi.

Istog trenutka, kao odgovor na njegovo pitanje, ugleda Maxwella i Herkimera kako prelaze ulicu. Faro nije trebao pogađati o čemu se radi. Krenuli su ravno prema Chicago Houseu. Zato više nije smio gubiti vrijeme.

Gdje sakriti dijamante? Pogled mu padne na bocu burbona, koja je stajala na noćnom stoliću pokraj kreveta. Ne oklijevajući pokupi dijamante i i stavi ih u bocu. Bezbojno kamenje nestane u tamnoj tekućini.

A što s maramom? Zgrabi je s kreveta, potrči niz stepenice, otvori stražnja vrata hotela i uleti u zahod. U tren oka marama nestane u rupi.

Tek što se vratio u sobu, Maxwell i Herkimer upadnu bez kućanja. Maxwell izvan sebe od bijesa, a Herkimer s izrazom isprike na licu. Odjednom Faro opazi zgrušanu krv na Maxwellovom licu.

— Što vam se dogodilo?

— Što mu se dogodilo! — zagrmi Teksašanin. — Zar ne znate što mi se dogodilo, prokleti bili!

— Da znam, ne bih pitao — reče Faro hladno.

Već mu je bilo zaista dosta neotesanog Maxwella.

— Slušajte vi mene! — drekne Teksašanin.

— Ne, nego slušajte vi mene, gospodine! — reče Faro čvrstim i ledenim glasom. — Tko ste vi do đavola da ovako upadate u moju sobu. Ponašajte se pristojno ili ću vas izbaciti. Ne želim više trpiti vašu dreku ni trena!

Visoki Teksašanin ustukne iznenaden. Očito da nije navikao da netko tako s njim razgovara.

U to se umiješa Herkimer:

— Blake! Maxwell je bio žrtva zasjede jutros kada se vraćao svom stadu. Pao je pogoden iz sedla, a dijamanti, o kojima nam je noćas pričao, nestali su. Srećom ga je metak samo okrznuo, a napadač očito misli da ga je ubio.

— Ubojica, taj kurvin sin, mora da je netko iz noćasnjeg društva, Blake! — zagrmi Maxwell, kome se vratila hrabrost. — Zahtijevam da šerif pretraži vašu sobu. I vi ste bili na toj večeri i, tako mi svega, tražim pretres i ne tiče me se svida li se to vama ili ne.

— Gospodine dragi, i mene se ne tiče, svida li se vama ili ne, ali ovu sobu neće nitko pipnuti.

— Blake! Ne piše ti se dobro ukoliko odbiješ. — Herkimer je to rekao smireno, ali čvrsto. Faro uhvati smisao rečenice. Bio je koc kar, stranac u gradu, bio je na večeri kod Evelyn Sutcliff. Ako odbije premetačinu, to bi ga moglo teško teretiti.

— Onda, u redu!

— To mi je dužnost — reče Herkimer.

— Rekao sam da je u redu.

Šerif je za kratko vrijeme sve pretražio i kada je završio, stane pred Faroa i pretraži i njega, pipajući ga od glave do pete.

Kada je Herkimer i to dovršio, Maxwell iznenada reče:

— Morat ću popiti nešto — i baci pogled na bocu burbona.

— U tom slučaju, morat ćete kupiti sami sebi piće — reče Faro.

Maxwell neočekivano prasne u smijeh.

— Za ime Boga, Blake! Zaista imate petlje i to mi se svida. Ja vas

pozivam na piće. Neka ne bude zle krvi između nas. Morao sam se osigurati da to niste vi.

— Prihvatit ću piće — reče Faro. Odlučio je da više nema smisla tjerati mak na konac.

* * *

Poslije za šankom, nakon što je Teksašanin otišao, Faro opazi da je Herkimer nešto potišten.

— To je odvratan posao, Blake. Radiš danonoćno, a za što? A kad ima vremena, dosađujem se, tražim nekakav posao. Pola vremena mi ode na brigu o gradskoj čistoći. I sada, ovo s galamdžijom Maxwellom mogu nastati velike neprilike.

— Ali ti održavaš dobre odnose u ovom gradu, zar ne? — upita Faro.

— S nekim ljudima, da. Ali postoji jedna grupa, koja bi htjela drugačijeg šerifa, nekog poput Divljeg Billa. Henry McCluskieja na primjer. To je tip čovjeka koji se baca na sve probleme. Ima ga svuda, a nema ga nigdje.

Farou prostruji glavom da ne bi smio prihvatiti šerifov prijateljski ton razgovora. Kad bi mu rekao da su dijamanti kod njega, nijedan šerif ne bi dopustio da se to jednostavno završi. Herkimer bi ga morao pritvoriti sve do suđenja, jer Faro ne može pružiti nikakvo zadovoljavajuće objašnjenje otkud mu dijamanti.

Ako pričeka neko vrijeme, mogao bi na neki diskretan način poslati dijamante Maxwellu, ne odujući tko je. U međuvremenu trebao bi se zaštititi. Boca burbona nije bila najbolje sklonište za dijamante. No, za sada nije mogao smisliti ništa bolje.

Faro je još bio zaokupljen tim problemom, dok je otvarao igru i

stao dijeliti. Brzo se oraspoloži kada ugleda Janey Hand, premda je letimice opazio da nije uobičajeno vesela.

Igra nije donijela uzbuđenja i on odluči da je zatvori za večeras. Odmah se uputi prema šanku da porazgovara s Janey Hand.

– Zašto si tako neraspoložena večeras? – upita je.

– Želim razgovarati s tobom.

– U mojoj sobi?

– Ne to – reče ona odsutno. – Naruči mi piće i sjednimo za stol na trenutak. – Ona ga pogleda spuštenih vjeda i to ga odjednom dirne. – Stvar je vrlo ozbiljna.

Faro uzme svoje piće i krene prema zabačenom uglu sobe. Odmah zatim, pridruži mu se Janey.

– Pucaj! – reče on.

Laktovima se lagano oslonila o stol, jednom rukom uhvatila čašu. Kada je podigla pogled on ugleda suze u njenim očima.

– Moj brat Johnny. – Za trenutak joj se glas prekine, ali se brzo pribere i nastavi. – On... on je ubijen. Prošle noći. U Hide Parku.

– Kako?

– U Alamou. Kartao je. Netko je jednostavno pucao u njega.

Janey brizne u plač.

Zbunjen tom viješću, gledao je Janey. Tiho je jecala, ne skrivajući bol.

– Jesi li razgovarala s Herkimerom?

– To je upravo to. Zamolila sam ga da pronade ubojicu. Rekao mi je da je zauzet. Da ima samo jednog zamjenika i da su zauzeti hvatanjem pljačkaša kočije.

– Ti bi željela da ja razgovaram s njim?

– Možeš li? Molim te! – Ona ispruži ruku i dodirne njegovu. – Johnny je bio izuzetan momak.

– Učinit ću što mogu – reče nagnuvši se preko stola i dodirne joj lice. Obrazi su joj bili vlažni od suza.

– Johnny nije ništa učinio. On čak nije nosio ni revolver. Onaj ga je jednostavno ustrijelio.

– Učinit ću sve što je u mojoj moći, ali ti ne mogu ništa obećati. Znaš li možda tko bi to mogao biti?

– Ne znam ništa, osim da je Johnny... da je mrtav – ponovo se zagrcne.

Faro je bez riječi čekao da se djevojka pribere, znajući da joj sada samo plač može pomoći.

Poslije, kad je ostao sam, zapitao se zašto je šerif odbio da ispita sve pojedinosti i da konačno preuzme slučaj. Pomisli kako su ponekad čudni putevi pravde. Konačno, Herkimer je ipak bio jedan od rijetko poštenih policajaca koje je imao prilike sresti. Morao je sam sebi priznati da je pomalo iznenađen. Ali možda je stvarno bio prezauzet.

* * *

Bilo je kasno navečer kada se šerif Cole Herkimer vratio u Goldroom nakon večernjeg obilaska gradom. Faro se upravo izvukao iz jedne partije pokera.

Opazio je da je šerif nekako drugačiji, kao da se promijenio. A zapravo, tada je tek shvatio. Herkimer je bio drugačiji već onda kada se Faro pošao osvježiti u svoju sobu. Faro to nije mogao vidjeti na vrijeme, jer je bio zaokupljen oko uklanjanja tragova i morao je udaljiti šerifa i Maxwella što prije. Ali sada, promatrajući Herkimera kako kažiprstom šara po čaši, shvati da ispred njega sjedi sasvim druga osoba. Što bi to moglo biti? Što se to zbiva s njim? Nezado-

voljstvo samim sobom što nije uhvatio pljačkaše kočije? Obiteljski problemi? Faru bi jasno da zapravo ne zna ništa o Herkimeru: Tko je on? Otkuda je došao, je li bio oženjen, koliko je dugo šerif? Sve što je znao, bilo je ono što je čuo na večernjem prijemu kod Evelyn Sutcliff: da je Herkimer jednom boravio između Virginia Cityja i Alder Gulcha, gdje je Henry Plummer bio šerif. Ta pomisao ga odjednom potakne i još nije uhvatio nit, kad ga šerif prekine.

— Kako bi bilo da ja počnem kockati, a ti preuzmi moj posao, Blake?

Faro otpuhne na to. Zatim se odlučuje na direktan napad. Išlo mu je u prilog što su opušteno pijuckali za stolom i on razloži slučaj Janey Hand i njenog brata Johnnyja.

— Ali, Blake! Ja ne mogu preuzeti taj slučaj u Hide Parku. To mjesto je mrijestilište štakora i ostale gamadi. Već imam posla preko glave u glavnom dijelu grada.

— Tu su uglavnom poreski obveznici.

— Kao što sam kažeš. Ako dopustim da mi promakne neka sitnica, u ovom dijelu grada, odmah se počnu deraćiti. Do vraga, trebao si ih čuti prošle noći. Kada ćete uhvatiti pljačkaše kočije? Jeste li već našli neke tragove? I da ne nabram.

On iznenada zastane, osjetivši da je počeo brbljati. Nastavi, ali mirnijim tonom:

— Uostalom, to smetište od Hide Parka je po dogovoru mjesto gdje ja nemam nikakvih zakonskih ovlasti. Znači, prepušteno je samo sebi.

— To je ono isto što si rekao i Handi — da si zauzet.

— To bi bilo to. — On pogleda Faroa za trenutak i zatim reče: —

Kako to da si ti tako zainteresiran?

— Ta dama je moja prijateljica i zamolila me za pomoć.

Osmijeh razumijevanja preleti šerifovim licem.

— Razumijem. — On ispije dug gutljaj viskija. — Gledaj, nije točno da ja ne želim pomoći. Međutim, ne mogu se razbacivati vremenom i nemam dovoljno ljudi da pokrenem taj slučaj. Ali zato imam ideju.

— On zastane i ponovo otpije.

Faro nije mogao nikako smetnuti s uma da je Herkimer nervozan, da ga nešto muči, da više nije smiren, hladan i sabran kakvog je poznavao. Kao da se neka sjenka nadvila nad njim i kao da osjeća da se nešto loše piše, ali je nemoćan da išta uradi.

— Imaš li ideju?

— Zašto se ti ne pozabaviš time? Procunaj po Hide Parku, zaviri posvuda. Ti možeš postići više i mnogo lakše nego ja, jer ne nosiš značku. Nadalje, poznat si kockar, lako se ophodiš i slažeš s ljudima. Mislim da bi ti se ljudi mogli otvoriti. Naravno, mnogo brže i jednostavnije nego prema čovjeku od zakona.

Faro se nasmije.

— Nisam se nikada vidio u ulozi policajca, Herkimeru. — Smiješak mu razvedri lice. — Ipak, ideja nije loša. Zašto ne? — On podigne čašu na zdravicu. — Popijmo u čast maskiranog šerifa!

— Ako dodeš do nekog valjanog dokaza, obećajem ti da ću odmah djelovati. — Herkimer se povjerljivo nagne preko stola, govoreći mekim glasom, ali ipak odlučnim tonom. — Nastoj svakako nešto doznati o Maxwellovim dijamantima. Moram ti reći, Blake, da nisam baš tako zagrijan idejom da je

to bio netko iz noćasnog društva kod Evelyn Sutcliff. — On odmahne glavom. — Ima tu nešto što mi ne odgovara, u svemu tome što se zbilo s Maxwellom.

Faro je istovremeno pomislio na istu mogućnost.

— Blake, moram ti kazati koliko sam zabrinut. Ako taj Maxwell stane pričati okolo, ostat ću bez posla. Najesen se namjeravam oženiti i ne mogu dopustiti da ostanem bez posla. — Herkimer opazi iznenađenje u Farovim očima i nastavi: — Molim te, čuvaj to kao tajnu. Nisam ti možda to trebao reći, iako mislim da ti mogu vjerovati.

— Zapravo ti ne želiš više nepri-
lika — reče Faro polako.

Herkimer kimne glavom i reče:

— To je vrlo ozbiljno. Kao što sam ti rekao, postoji jedna oveća grupa ljudi, koja traži agresivnog šerifa, što bi se lako pretvorilo u zakonsko nasilje. Prema tome, njima odgovara sve ono što bi mene moglo kompromitirati.

— Ako pitaš mene, mislim da se nemaš čega bojati ovdje — Faro je razmišljao naglas — iako me nisi pitao. Mislim da su ti šanse sasvim dobre. Do vraga, što će ti više od toga?

Faro se nikako nije mogao oteti dojmu kako je ipak čudno što je Herkimer tako zabrinut. Izmijenio je još nekoliko misli sa šerifom.

Bilo je poslije ponoći kada se Maxwell ponovo pojavio. Dobro je popio, kako je Faro mogao zapaziti, ali nije izgledao agresivno. Međutim to se ubrzo promijenilo kada se priključio igri. Faro je upravo dijelio karte i dobivao znatne sume.

— Blake, nadam se da neće biti namještanja kod miješanja. —

Maxwellov glas je odjeknuo poput groma za stolom.

Svi zanijemise.

— Imaš li kakvih dokaza, Maxwell? — reče Faro. Ili ćeš se odmah ispričati? Ne dopuštam da me svatko prekida.

Začu se škripa stolica jer su se ostali igrači odmah povukli i ostavili Blakea i Teksašanina sučelice jednog drugome.

Maxwell se zavalio u stolicu lica zgrčena od bola. Podigne ruku i dva puta prijeđe preko čela. Progovorio je tihim glasom:

— Vraški me boli glava, Blake — pogleda oko sebe i iznenadi se što su ostali igrači nestali. — Mislim da znam tko je pucao na mene. Mogao bih odmah prepoznati tog kurvinog sina.

— Što misliš time reći? — Faro se nagne preko stola da bi bolje čuo. Nije bilo sumnje da Teksašanin misli ozbiljno. Izgledao je pokušao i ruke su mu se vidljivo tresle.

— Može li jedno piće? — upita Faro.

— Neću odbiti.

Oni ustanu i premjeste se za jedan stol u uglu, gdje je Faro donio bocu viskija.

— Znate — reče Maxwell — vidio sam ga, ali ga se ne mogu točno sjetiti. Mislim da sam još pod šokom, nakon što me je metak okrznuo po glavi. Što vi mislite?

— Može biti. Čuo sam da se takve stvari događaju.

Faro je bio na oprezu, jer nije znao gdje ovaj razgovor vodi. Znao je da Maxwell može neočekivano eksplodirati. Zbog toga je držao ruku blizu revolvera, koji mu je visio ispod kaputa.

— Vidio sam ga, to znam. — Prokleta bila ta glavobolja!... Kao da ga mogu ponovo vidjeti. Dovraga,

nadam se da neću izgubiti pamćenje.

Odjednom podigne glavu. Do tada je buljio u stol dok je razgovarao, ali odjednom podigne pogled i zagleda se u Faroa.

— A sada me pažljivo saslušajte, Blake! Ako ustanovim da ste to vi, kunem se da ću vam životom oderati kožu i od vas napraviti kobasice.

— Mislio sam da ste me otpisali kao krivca nakon što je Herkimer pretražio i sobu i mene — suho će Faro.

— Do vraga!

— Možda bi bilo najbolje da se tornjate u krevet. Poslije toga će vam se vratiti sjećanje, za što meni osobno puca prsluk...

Faro izvadi cigaru i polako je zapali.

— Dojadilo mi je slušati vaša naklapanja, Maxwell.

— Po drugi put vas šaljem do vraga, Blake!

— Drago mi je što ste ipak malo bolje volje — reče Faro, okrene se na peti i izide iz saluna.

Smatrao je da je to najpogodnije vrijeme za posjet Hide Parku.

IX

Ranijih godina tisuću grla stoke smatralo se većim stadom. Nešto kasnije, sedamdesetih godina, veće stado imalo je do šest tisuća grla. I broj ljudi je ovisio o veličini stada. Bilo je uobičajeno da na svakog kauboja ide stotinjak grla. Kauboji su birani krajnje pomno. Svakom je bilo potrebno od dva do šest konja. Osim kauboja, tu su im bile gazde, zatim kuhar te dvojica konjušara koji su brinuli o konjima, zaprežnim kolima, mazgama za

prevoženje tereta, skadištu sedlima, pokrivačima, bičevima, zavojima, škarama, odjeći i ostaloj prtljazi jahača.

Gonjenje stada nije bilo zabavno putovanje. Bio je to prilično težak i samački život. Kad bi nakon nekog vremena dotjerali stado do prvog grada, koji bi im bio usputna stanica, naprosto bi ga sravnili sa zemljom, željni zabave, pića, žena i tučnjavâ.

Honeytown, smješten na samoj granici prema indijanskom teritoriju, nije bio izuzetak. A Hide Park, koji se nalazio na južnoj strani željezničke pruge, izoliran od glavnog dijela grada, bio je jedinstveno mjesto za takve kaubojske zabave.

Nastambe nisu bile udobne. Desetak kuća od grubo tesanog drveta, od kojih su dvije bile plesne dvorane. Jednu je držao Harry Wizard, a drugu je vodio Alonzo Fold, nekadašnji poduzetnik. Kako reče neka protuha, Alonzo i dalje trguje, ali sada ljudskim tijelima. Dvorane su bile sto metara udaljene jedna od druge. Oko njih su podignute ostale kuće. Trava ispred kuće je bila žuta i izgažena. Svake noći mogla se čuti svirka orkestra i žamor plesača. Šank je bio obavezan dio svake dvorane, obavezan i za plesače, jer su nakon svakog plesa morali doći do šanka, popiti jedno piće i tek onda se ples mogao nastaviti. Cijena jednog pića iznosila je dvadeset pet centi, tako da je zarada na šanku iznosila prosječno dva dolara po jednom plesu. Međutim, za šankom je redovito bilo mnoštvo promatrača koji su živo komentirali stiskanje i ostale gužve pri plesu.

Ljudi su se stalno selili iz jedne u drugu dvoranu, uglavnom zbog promjene partnera i glazbe. Svaka

dvorana je imala u jednom uglu stol za kockanje. Djevojke, njih dvanaest na broju, radile su bez prekida.

Eto, tako je izgledao raj teksaških kauboja. Najunosniji posao za Honeytown bio je, nema sumnje, transport stoke. Ove se godine preko dvije tisuće kupaca i prekupaca sjatilo u Honeytown. Kauboja je bilo posvuda. Razmilili su se po ulicama, kockarnicama, salunima i, naravno, Hide Park ih je najviše privlačio. U okolnoj preriji pasla je stoka. Tisuće grla čekalo je na transport željeznicom.

Faro je doznao od Janey Hand da se McCluskie nalazi u Hide Parku i da se razmeće kao i obično pokušavajući igrati ulogu podvodača. Faroa je zanimalo je li McCluskie sudjelovao u igri s Maxwellovim dijamantima. Za sada je sigurno da su ga opazili kako se vrzma oko Chicago Housea u to vrijeme i nije nemoguće da je mogao podmetnuti dijamante u Farovu sobu. Ali zašto bi to uradio? Jasno je da su njih dvojica bili u neprijateljskim odnosima, ali zašto bi se McCluskie osvećivao na takav način. Time bi oštetio najviše samog sebe. Zašto jednostavno nije zadržao dijamante? Ali podmetati ih nekom drugom bila je krajnja glupost. Ipak Faro nije odbacio tu mogućnost, jer je tijekom godina naučio jednu vrlo važnu stvar o ljudskoj prirodi. Naučio je da u ljudima postoji samo jedna predviđiva strana karaktera, a to je da su ljudska bića potpuno nepredviđiva. Faro zastane na trenutak ispred Kitten Dance Halla, čiji vlasnik je bio Harry Wizard i pripali cigaru. Iznad njega na vedrom nebu sjale su zvijezde i puhao je lagani povjetarac, noseći miris stoke iz prerije.

Unutar dvorane bilo je vrlo živo; zvuci pijanina, violina i bendža, popraćeni škripavim cupkanjem teških čizama i povrh svega, glas koji je izlazio kroz nos, glas najavlivača i šefa orkestra i njegovo poznato »do-si-do«. Promatrajući ovu scenu, Faro se sjeti Annie Chamber iz Kansas Citya, slične i zadnje kuće zadovoljstva, koju je Faro posjetio. Ali Annie je bila nešto iznad svih. Imala je prekrasne djevojke i namještaj koji bi i kod najbogatijih izazvao zavist: izrezbarenostubište u mahagoniju, jedinstvena kristalna zrcala i tanki, crveni tepisi iz Bruxellesa. Ne, Kitten se ne može porediti s Annie. Ali i ona je imala svoje posebnosti, barem za Faroa. On se uvijek znao prilagoditi i volio je uzbudljiv život: u San Francisku ili u Denveru ili u kaubojskim gradovima, kao što su bili Abilene, Ellsworth ili Honeytown, bilo mu je posve svejedno. Najvažnije se dobro zabaviti, sve ostalo je bilo besmisleno.

Odmah je vidio da su sve kockarske igre u tijeku. Igra keno bila je najpopularnija. A djevojke? Po onome što je vidio, djevojke su bile sasvim u redu. Bilo mu je drago što se tu našao. Krenu prema šanku.

— Čašu burbona — reče visokom, sasvim ćelavom pipničaru Clemu.

Faro nije imao nikakav plan kako da počne istragu oko ubojstva Handina brata. Zapravo, kada je obećao da će joj pomoći, nije to učinio iz zadovoljstva, već iz želje da razotkrije misterij oko Maxwellovih dijamantata.

Otpio je gutljaj pića, kada iza njega zagrmí Henry McCluskie.

— Gle, koga to vide moje oči? Slavni kockar Blake!

Faro ga pogleda za trenutak, provjeravajući je li neprijateljski raspoložen.

— Dobro si se držao. Ja sam imao loš dan. Sljedeći put se neću šaliti s tobom. — McCluskie podigne čašu. — Što je bilo, bilo je!

I Faro popije u to ime s vidljivim olakšanjem. Nije mu bilo na kraj pameti da prođe još jednom ono što je doživio s McCluskiejem.

Odjednom mu padne izvanredna ideja na pamet. Umjesto da se svada i kocka s McCluskiejem, zašto ga ne bi iskoristio? Henry je imao slabosti kao i svi ostali, a Faro je znao koje su.

— Želiš li još biti zamjenik šerifa?

— Kako to misliš? — Po njegovom glasu, Faro zaključuje da je povukao pravu kartu.

— Pa, mislim da nisam u stanju da ti bilo što obećam, ali upravo tražim nekoga u Hide Parku. Ako mi možeš pomoći, i ja bih mogao tebi učiniti uslugu.

— Tražiš nekoga?

— Da. Netko je ovdje ubio jednog kaubojca po imenu Johnny prije nekoliko dana. Ako mi pomogneš saznati tko bi to mogao biti, ja ću ga predati Harkimeru i to će biti dobra prilika da te pohvalim i preporučim.

Faro pomisli da je rekao nešto krivo, jer je gomila psovski izletila iz Henryjevih mokrih ustiju. Zagrmi je.

— Spetljao si se s tim kurvinim sinom, zar ne? — završi McCluskie. — Bolje ti je da odsad pripaziš malo na sebe. To je sve što ti imam reći. Cole Harkimer je daleko od onoga što misle o njemu ili što ti misliš o njemu. Čuvaj ga se! — On iskapi piće. — Stvarno, čuvaj se tog čovjeka! — McCluskie se osloni

svom težinom o šank, napući usne i zabaci šešir na vrat. — Što bi ti ja mogao ispričati, moj bože! Mnogo... — Izgledalo je kao da razgovara sam sa sobom i Faro se morao prignuti da bi ga bolje čuo. U trenutku kada ga je Faro htio potaći da priča dalje o Coleu Harkimeru, gorostas se naglo uspravi.

Okrene se prema plesačima i osloni se laktovima na šank.

— Što ti zapravo tražiš u Hide Parku? Jedina prava stvar za kicoša kao što si ti, bila bi lov na ženske. — On se okrene prema Faru i kimne glavom. — Kako ti ide? Jesi li što uspio u zadnje vrijeme?

— Dobio sam svoj dio — reče Faro s osmijehom. — Rekao sam ti već što ja tražim: momka koji je ubio Johnnija Handa. To se možda dogodilo upravo ovdje, ili u Alamu, to ne znam. Ti si morao nešto čuti o tome.

— Rekao si da možeš izgladiti naše odnose, odnose između mene i Harkimera?

— Upravo sam to rekao. Rekao sam da ću barem pokušati.

McCluskie se stane smijuckati.

— Ako stvarno želiš nešto učiniti za mene, onda me nauči kako da olakšam ove naivne budale na kartama.

— Na primjer?

— Na primjer, kako da dobijem na pokeru. Opazio sam da uglavnom pobjeđuješ, a nitko ne može vidjeti gdje varaš. Kod miješanja, dijeljenja ili drugdje? Stvar je u tome, što ja znam da nešto motaš, Blake. Ja to znam. — On se ponovo zacereka. — Naučiš li me kako se to radi, vidjet ću što mogu učiniti za tebe. Je li poštena pogodba?

Faro razmisli. Nije dolazilo u obzir da otkrije McCluskieju bilo

kakav trik, recimo onaj s uštirkanim stolnjakom ili rezervnim kartama, jer bi za to već sutra znao čitav Kansas. Ali mogao mu je pokazati kako se igra.

— Znaš što ću ti reći, Henry. Ne mogu te naučiti kako da varaš, jer to ni sam ne znam. Osim toga, to je protiv svih pravila. Međutim, mogu te naučiti kako se ispravno igra i kako se pobjeđuje. Što kažeš na to? Slažeš li se s tim?

— Slažem se. Ali moraš mi sve pokazati. — Njegov veliki kažiprst takne dršku revolvera. — Ne bih volio da ja ispunim svoju obavezu, a ti ne.

— I obratno — reče Faro suho i pozdravi Henrija.

Onog trenutka, kada se vratio u Chicago House i ušao u svoju sobu, znao je da je netko tu prije bio. Nije se morao dugo mučiti da sazna zašto. Samo je jednom čvrsto prodrmao bocu burbona i bilo mu je jasno da su dijamanti nestali.

X

Ostale kuće u Hide Parku bile su u jednom stanju. Faro se pitao, kako to da uopće mogu stajati uspravno. To se naročito odnosilo na kuću gdje je McCluskie stano-
vao.

Preko Janey Hand je primio poruku da ga Henry želi vidjeti i odmah je pomislio da bi to moglo biti u vezi s Johnnyjevim ubojstvom.

Faro nikada prije nije zašao u stambeni kvart Hide Parka, ali kada je ušao u jednosobnu stračaru, gdje je stanovao McCluskie, odmah mu je postalo jasno da je to najsmrdljiviji i najjadniji dio nase-
lja.

Zatekao je gorostasa kako sjedi na jednoj stolici bez naslona. Čistio je i rezao nokte velikim nožem za guljenje kože s bizona. Nokat poput lopate, pomisli Faro i sjedne na jedan izvrnuti sanduk. U uglu sobe ležala je neustavljena, smrdljiva koža, na kojoj je stajala boca jeftina pica i neke Henrijeve osobne stvari: pojas s mecima, nešto što je podsjećalo na odjeću, moguće košulja i jedna čizma. Jedini ostali predmeti bili su petrolejska svjetiljka, mali pocrnjeli kamin i klimavi stol.

— Imam novosti za tebe — reče gorostas ne dižući pogled.

— Slušam te.

— Vrijedi li još naša pogodba?

— McCluskie to reče i pogleda ga zažmirivši na jedno oko.

— Vrijedi.

Henry uzdahne, polako se zavalj i odjednom zamahne nožem i pogodi zid ispred sebe. Drveni zid je bio tako tanak da je nož, od silnog zamaha, skoro raspolovio dasku i prošao kroz nju. Faro opazi da su daske razmaknute i upita se kako ovdje mora biti zima.

McCluskie pokaže glavom u pravcu plesnim dvorana.

— On je tamo. Zove se Crawford Hinds.

— To ime mi je poznato.

— Vrlo je spretan s kockom i radi u Alamu. Pokvaren je do srži.

— Vidio sam ga jednom. — Dok se prisjećao, Faro kimne glavom.

— Mršav, duge, masne kose, koja mu siže do ramena, dugačkih ruku, pogodnih za skrivanje kocki.

McCluskie se naceri.

— Opis se slaže s čovjekom.

— Jesi li siguran da je bio baš on?

— Siguran kao Alonzo Fold, koji pliva u novcu, taj prokleti trgovac

ljudskim mesom. – McCluskie se glasno nasmije, diveći se svojoj usporedbi s vlasnikom Alama.

– Ali, ima li svjedoka? – nastavi Faro još nezadovoljan.

– Vidjelo ga je najmanje dvadesetak ljudi. Pogodio je jadnog kaubojja upravo ovdje. – On pokaže na svoju veliku glavu. – Sramota!

– Sada je pitanje hoće li svjedočiti netko od njih?

McCluskie pljune prema udaljenom uglu sobe, pogodi u vedro za ugljen i nastavi:

– Ako žele umrijeti u dubokoj starosti, onda sigurno neće.

– Kakve koristi od toga?

– Dragi gospodine, tražio si od mene da pronađem tko je ubio mlađica. I to sam obavio. Do vraga, Blake, barem polovica mušterija iz prokletog saluna ga je vidjelo na djelu.

– Tako ću reći Herkimeru.

– Mnogo će ti to pomoći.

Faro zastane za trenutak i prisjeti se kako je Herkimer naglasio da su svjedoci najvažniji. On ustane.

– Vratiti ću se poslije – reče on. – Moram prvo porazgovarati sa šerifom. Imamo ubojicu, a ostalo je njegov posao.

– Nemoj zaboraviti na našu pogodbu, Blake. – Te riječi odjeknu u Farovoj podsvijesti dok je napuštao stračaru.

Dvadesetak minuta poslije, kada je Herkimer bio upoznat s novostima, suho je odgovorio:

– Kako mu možemo to dokazati?

– To više nije moj posao – reče Faro. – Hoćeš li ga uhapsiti?

– Na temelju čega? Sumnje? Ti znaš da ću tog kurvinog sina, bez svjedoka, morati odmah osloboditi.

– Ali, najmanje dvadeset ljudi ga je vidjelo na djelu.

– Odlično, ali tko je voljan svjedočiti? Blake, ja dobro poznajem Hindsa. Svi ga poznaju u Hide Parku. Ako bilo tko otvori usta, Hinds će mu prerezati grljan. Ozbiljno mislim.

– Prema tome, ti ne možeš ništa učiniti.

– Crawford Hinds nije običan kriminalac. Poznajem ga dobro. Poznajem ga odavno. On se... običavao vrzmati u kraju gdje sam ja nekada bio. Tu je bio i neki stari kopač zlata, Clubfoot Bill. Bill je jednom pop'o više nego što treba i pogriješio je što je preplašio Crawfordovog konja. Znaš li što je ta zmija od čovjeka, Hinds, učinio?

– Ubio ga?

– I potom skalpirao.

– Zar zaista?

– Ne bih ga mogao zadržati u zatvoru više od jednog sata. I tada bi zasigurno sasvim poludio. On je takav. Znam. – Herkimer odjednom zastane kao da razmišlja. – Poznajem tog... tipa – reče on.

Faro opazi čudan izraz na njegovom licu.

Pao je sumrak. Faro se vraćao u McCluskiejev stan. Iako je sunce zašlo, bilo je još toplo. Još se jasno vidjelo, iako su se dvije-tri zvijezde pojavile na nebu. Svirka iz Alama i Kittena zaparala je topli zrak, pomiješan s mirisom stoke. Dok je prolazio pokraj Kittena, iznenada se bučno otvore strašnja stražnja i pijani kauboj izleti van. Naglo se zaustavi i pri tome gotovo padne, ali ipak ostane na nogama. Glasno je pjevao neku pjesmu, ne obazirući se na Blakeovu pojavu.

Blakeu bi drago da je barem netko sretan.

Uđe u McCluskiejevu stračaru bez kucanja. Zatekao ga je kako reže nokte, ali ovaj put na nogama,

istim velikim nožem. Bila bi zaista šteta da je ovo propustio. Nije mogao nikako zamisliti McCluskieja kako se kupala ili pere noge. Požuri da zapali cigaru kako ne bi udisao smrad.

Ovaj put McCluskie zabije nož u dasku na podu. Zatim počne nešto tražiti po koži bizona, gundajući sve dok nije pronašao dvije čaše. Donese ih na stol s bocom viskija.

— Malo tekućine u čast naše pogodbe — reče on. Zažmiri i reče: — Ne moraš mi reći kako si prošao s našim poštenim i uvažanim šerifom. Vidim i sam.

Faro je donekle uspio očistiti svoju čašu, na što se McCluskie slatko nasmijao.

— Svi ste vi kockari sitničari. — Zajedljivo se nasmije. — Nemoćuće, zar si zaista očekivao da će Cole Herkimer odmah uhapsiti Crawforda Hindsa?

On zabaci glavu, smijući se grohotom.

Faro je sada imao jasnu sliku da se uvalio u nešto, što nije dobro za njega i da je u to upleten gradski šerif. Sve u svemu, McCluskie mu je do sada dao samo neke opaske, usputne primjedbe. Međutim, to ga je navelo da posumnja u Herkimerovo poštenje i pitao se gdje će ga to odvesti. Odjednom se sjeti nečega. Sjetio se one večeri kod Evelyn Sutcliff, kada je na pomen Aldera Gulcha, preko Herkimerova lica prošla sjena. Zatim se sjeti Goldrooma. Tu mu je Herkimer, pola u šali, a pola u zbilji ponudio da zamijene profesije. U oba navrata Faro je imao dojam da nešto nije u redu s njegovom prošlošću.

— Ti znaš Herkimera već otprije, ha? — upita odjednom.

To je rekao kao da zna da je to tako.

McCluskie nije baš štedio sadržaj boce i nije odvajao grlić od usta. Sisao ga je blagim osmijehom na usnama. — Znam Colea Herkimera od... — odjednom prekine misao, Osmijeh mu zamre na usnama. — To je sve dobro zaključano u meni, dragi gospodine. Prestani s takvim pitanjima.

— Pa, nisam te ništa ni pitao — reče Faro polako. — Samo sam spomenuo neke stvari, koje mi je Cole nabacio tu i tamo.

— Da? Kao na primjer?

— Kao to da te pozna... iz starih dana.

— Lažeš! — McCluskie se odjednom otriježni. — Ja znam što sam rekao, Blake. A to je da Herkimer neće uhapsiti Crawforda zbog tog ubojstva. I evo, ti o tome raspredaš neku priču o ovome ili onome.

Faro iznenada ustane, shvativši da je prerano odigrao kartu. Ipak mu je sada bilo jasno da ima pravo. Herkimer i McCluskie su se poznavali već otprije. Samo po sebi, to nije značilo ništa loše.

— Upoznao sam Cola u Boisu, u Idahu, ali nismo postali bliski. Jednostavno smo bili tamo, ali se nismo družili. Upravo tako.

To nije zadovoljilo Fara. U jednom trenutku je pomislio da je najbolje da odustane.

— Sjedi! Popij do kraja piće! Možeš još jedno?

Faro nije bilo do jeftina viskija.

— Održat ću ti prvu lekciju iz kartanja. — On protrlja ruke. — Ima samo jedna stvar koja ti smeta.

— Koja?

— Stvar je u tome što nisi dovoljno brz rukama. I to je ono što...

Naglo je zastao jer je osjetio da mu je revolver uperen u trbuh. Još nije vidio nekoga da tako brzo poteže revolver.

– Upravo si govorio o...? – McCluskie se uozbilji.

– Shvaćam što misliš, Henry. Ali ja govorim o kartama, kocki i brzini u tom smislu. Pokazat ću ti što mislim. Prije svega, skloni ovo.

Ne skidajući pogled s McCluskieja na drugoj strani stola, Faro izvadi karte i podijeli ih.

– Što imamo ovdje? Ja imam dvije karte. Jedna je pokrivena, a druga je as. Pokrivena karta je također as. – On okrene kartu i pokaže je Henriju. – I ti imaš dvije karte. Pokrivena karta je kralj... Kao što vidiš, otkrivena je isto tako kralj. Obojica imamo po još dvije karte, jer je to poker s pet karata. Znači, svaki ukupno ima četiri karte. To, uostalom, nije važno jer sada vježbamo. Stvar je u tome što ja imam dva asa protiv tvoja dva kralja, a ide nam svakome po još jedna karta. – On odloži cigaru. – Shvaćaš?

– Shvaćam.

– Pazi sad! Budući da ja miješam, namjerno držim karte tako da ti, htio ili ne, moraš vidjeti da je tvoja sljedeća karta još jedan kralj. Sada vidiš dva kralja, ali tu je i onaj pokriveni, za koga ja, u stvarnoj igri, ne mogu znati da je kralj. Dakle, sad imaš tri kralja. Točno?

– Točno!

– Vidiš li dobro ovog kralja među kartama?

– Da, vidim ga.

Henry je strepio od uzbuđenja.

– Pazi sad dobro. Sad ulažemo novac. Ja sam uložio neku određenu svotu i ti si platio. U igri je nekoliko tisuća dolara. Sad gledaj ovamo!

Malim trzajem lijeve ruke, Faro izbaci jednu kartu, koja se okrene u zraku i padne na McCluskijeve karte. Na njoj je bila lijepo nacrtana kraljica.

– Pakla mu njegova... pa, vidio sam kralja!

– Pričekaj i smiri se malo!

Faro desnom rukom polako izvuče kartu iz snopa, koji je još držao u lijevoj ruci. Pokaže Henriju kralja koji je tu bio čitavo vrijeme.

– Nevjerojatno! – uzvikne zaprepašteni McCluskie.

– Jesi li nešto naučio iz ovoga?

– Nisam vidio ni bijelu mačku. I kad bih imao još jedan par očiju, sumnjam da bih nešto vidio. Jedan bi morao paziti na tebe kod miješanja, a drugi kod predizanja i dijeljenja.

– Htio sam ti samo pokazati koliko je potrebna brzina, točnost, a iznad svega čelični živci. Trikovi sami po sobi ništa ne vrijede.

Odloži karte i ustane.

McCluskie je još odmahivao glavom u neverici. Jednostavno nije mogao vjerovati u ono što se upravo zbilo pred njegovim očima.

– Čuo sam da si u nekoliko navrata izgubio na kocki s Hindsom.

– Bilo pa prošlo.

– Znam kako ga možemo nasmariti, ali upozoravam te da može biti krajnje opasno. Pristaješ li?

Strašni Henry potapša korice revolvera na desnom boku.

– Uzda se u me i u moje obje ruke – reče on i potapša korice revolvera na lijevom boku. – Ako je u pitanju to ljigavo kopile, ja sam potpuno na tvojoj strani. – On se naceri. – Janey Hand ima divnu stražnjicu, zar ne?

* * *

Ljudi su se natisli oko kockarskog stola u Alamu. Toliko su se nagurali oko igrača i Hindsa, koji je vodio igru, da ih je, s vremena na vrijeme, morao upozoravati da se udalje od stola.

Faro je već dobro znao Hindsa. Bio je, bez sumnje, vrlo zao. Mršav poput sasušene kože i opasniji od zmijskog otrova. Sitnim očima je žmirkao na sve strane, kao da ne želi propustiti ništa oko sebe. Najviše su ga dojmili njegovi refleksi. Bio je brži od ljute zvečarke. Faro je već otprije znao kako Hinds kocka. Znao je da ima dvije kocke. Jednu lažnu i jednu ispravnu. Kada bi jednu od njih bacao, druga bi mu uvijek bila sakrivena u ruci kojom je bacao. To je radio kako je htio. Namjerno bi gubio na sitno, ali kad bi došlo do većih uloga, onda bi proradila ruka »skriva-lica«. Sad me vidiš, sad me ne vidiš. Tako je išlo s kockicama. I Faro je imao u džepu prsluka par lažnih i par ispravnih kocki. Prodao mu ih je Grandine za dvadeset dolara. Između njih nije bilo nikakve vidljive razlike. Kockice su zahtijevale skoro savršenu izvježbanost ruku. Faro je već mogao, brzinom munje, mijenjati lažnu za ispravnu i obratno. Kad je bacao lažnu kocku, nije se moglo dogoditi da izide manje od petice.

Obojica su neko vrijeme promatrali igru, a onda su se, progurali do stola. Faro je došao do kocke. Hinds je povećao par uloga. Prvi je dobio, a drugi izgubio. Faro mu pruži kocku i Hinds baci peticu. Istog trenutka povećá ulog za pet stotina dolara.

– Uvijek sam se volio kladiti na trice i petice – reče Faro.

– Tražim pet stotina.

– A ja tisuću – reče Faro i izvuče svežanj novčanica.

Jedva vidljiv smiješak preleti preko Hindsovog lica dok je plaćao.

– Kladim se da ne možeš ponovo baciti peticu ili šesticu – reče Faro.

Hinds baci kocku.

Faro je uhvati u letu i reče dok ju je bacao natrag Hindsu:

– Kladim se u dvije tisuće da ti neće uspjeti.

Hinds stane odbrojavati novac, a među svjetinom zavlada muk pred dramom koja se upravo odvijala. Hinds baci kocku jače no obično. Kocka se zavrti i stane. Bila je četvrtica. Hindsovo lice problijedi. Kao da se krv potpuno povukla iz njegovih dlakavih jagodica, iz čela, čak i iz nosa.

Uspravio se i njegova desnica krene prema rubu stola.

– Dajem ti šansu da povučeš revolver – reče on. – Zamijenio si kocke!

– Kako možeš to pomisliti? – upita Faro nevinim glasom. Nećeš valjda tvrditi da je tvoja kocka lažna i da nikako nisi mogao baciti četvrticu?

– Ti, kurvin sine!

– Nisam naoružan – reče Faro. Pruži ruku, uzme kocku i okrene je u ruci. – Meni izgleda sasvim ispravna. – Zatim je baci Hindsu, upravo u trenutku kada mu je ruka skliznula sa stola. Istodobno, Farova ruka posegne za revolverom ispod kaputa. Ali strašni je McCluskie bio brži od obojice.

Zaprepaštenje na licu Crawforda Hindsa bilo je potpuno kada je primio dva strašna udarca u srce. Zastane u zraku i previne se preko stola, a lice mu padne na kocku koju mu je Faro dobacio.

– Pravda uvijek pobijeduje – reče McCluskie dok su dvojica iznosila tijelo.

– Kakva pravda! – reče Faro.

– Pobijedila je kocka koju sam bacio na njega. – Međutim, dobro je znao da bez McCluskieja ne bi uspio.

Poslije, ispijajući piće, strašni Henry upita:

– Reci mi što se, zapravo, dogodilo? Što su to lažne kocke?

– Crawford je bacio peticu – počne objašnjavati Faro. – Zatim je zamijenio ispravnu za lažnu tako da se više nije moglo dogoditi da baci tricicu ili jedinicu. To je bilo u trenutku kada smo povišili uloge. – On uzdahne. – Nije mu bilo ni na kraj pameti da sam i ja zamijenio kocke. Uzeo njegovu lažnu i ubacio svoju ispravnu. Osim toga, morao je imati na umu da šaka puna kockica ne može brzo povući revolver.

– Nije mi baš sve jasno. On nije uhvatio onu kocku koju si bacio na njega. Pustio ju je da padne.

– Ali se predomišljao hoće li ili ne. To mu je oduzelo dragocjenu sekundu. Inače bi umjesto njega tebi i mene iznijeli iz dvorane, bez obzira na tvoje brzo potezanje revolvera. – Nasmije se, promatrajući McCluskieja kako spaja konce ovog događaja.

XI

– Što znam o Maxwellu? – McCluskie se glasno podrigne i zavije Fara u oblak laka i suhog duhana. Zaista se dobro napio. Sjedili su za stolom, zavaljeni u stolice.

– Znam ja Maxwella. On... on... znam ja... otkuda da ja znam? Ništa ja ne znam...

Ovo trabunjanje iznenadi Fara i on upita:

– Što si mislio reći? Što ti, do vraga, znači to znam – ne znam gundanje?

– Pa, znači ono što sam rekao.

Henry se laktovima osloni o stol. Podlaktice mu poput dva stabla padnu na drvenu površinu. Stol zaškripi pod udarcem, ali ostane na mjestu.

– Prokletstvo – reče Faro.

U Kittenu je zaista bilo bučno. Inače, obojica su već bili s Janey Hand i obavijestili je što se dogodilo u Alamu. Ona ih je počastila pićem, zahvalna i sretna što netko brine o njoj. Tu je počelo s pićem.

– Što si zapravo mislio? – uporno nastavi Faro.

– Zašto ne pitaš Colea Herkimeru? Zašto ne pitaš starog kralja Colea?

– Što da ga pitam?

– Pa, pitaj ga o dijamantima. – Odjednom pljune prema pljuvaonici, koja je stajala u blizini, ali promaši. – Huh... možeš ga pitati i o pljačkašima kočije.

– O pljačkašima...?

McCluskie se glasno nasmije Farovoj zbunjenosti. – Misliš da se šalim, zar ne?

– A što je s Maxwellom?

– Ista stvar, momče! Potpuno ista! Možeš se kladiti u što hoćeš, meni je svejedno – pridigne se i nastavi – Stari kralj Cole. NJEGA novci vole! – kihne ravno preko stola Faru u lice. – A ti, mladi vole! – zagrmi. – Ništa od tebe. Riječ Cole se rimuje sa drole. Ako želiš upoznati drolju, obrati se starom Colu.

Lice mu se izgubi u bradi, zgrčeno gromoglasnim smijehom. Ramena su mu se tresla, a suze potekle niz lice. Udarajući rukama po stolu, prevrnuo je čašu. Kad je smijeh zamro, zamijenio ga je grč kašlja. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se oporavi i nastavi razgovor s Farom. Sjedio je mirno, odmahivao glavom i lupkao prstima po prevrnutoj čaši viskija.

– Čujem da će uskoro izbori za novog šerifa – Faro iskuša novi trik. – Hoćeš li se kandidirati, Henry? Kakve su ti šanse?

– Pusti Herkimeru da se sam natječe – odgovori McCluskie. – Što se mene tiče, ne želim se u to miješati. Bolje da ne govorim...

– McCluskie!

Jedan novi glas poput noža zapara prostorijom.

Odjednom sve stane. Čulo se samo neko prigušeno romorenje. Trajalo je trenutak, a onda i to utihne. Nastali tajac opomene Fara. Tišina mu je uvijek više smetala od galame.

U dvorani je sve zamrlo. Glave su bile okrenute prema visokom šerifu. Svi oni koji su se našli u blizini McCluskieja i Fara, naglo su se povukli.

Svima je bilo jasno da posljednjih dana gorostas nije nimalo štedio Herkimeru na riječima. To nije moglo dugo potrajati. Sukob je bio neizbježan.

Cole Herkimer je bio odjeven u besprijekorno tamno odijelo. Svojom pojavom privukao je sveopću pažnju u prostoriji. U gomili neotesanaca, s časnim izuzetkom Fara, stajao je kao netom iskovan srebrni dolar.

Faro nije ni jednog trenutka posumnjao da će glavnu riječ voditi Cole Herkimer.

Šerif je polako stavio u usta dugu cigaru i povukao dim. Ispod širokog i krutog oboda šešira njegove plave oči ostale su prikovane za McCluskieja. Herkimer je šutio. Laganom kretnjom izvadio je cigaru iz usta i otresao dim.

Kad je progovorio, riječi su mu zazvučale hladno i odmjereno. Faro je tek tada shvatio zašto ga neki u Honeytownu smatraju Englezom.

– Dosta blebetanja, McCluskie! Praviš od sebe magarca. Ako tako nastaviš, natovarit ćeš si na vrat grdne neprilike.

Njegova desna ruka se ponovno lagano pokrene. Svrne pogled na Fara, ali se odmah vrati na McCluskieja. U dvorani je nastalo komešanje, a potom tajac. Faro iskoristi priliku i povuče se s moguće vatrene linije.

McCluskie se tek tada okrene. Pogled mu je bio zamagljen od pića.

– Pazi što radiš, Henry – reče Herkimer.

Iznenada McCluskiejeva ruka krene prema revolveru. Napola ga je izvukao, ali zastane. Cole Herkimer ga je pretekao.

– Ne bih to radio, Henry – upozori ga.

McCluskie se naglo ohladi. Krv mu je navrla u lice, a znoj izbio po čelu i obrazima. Polako je vratio revolver u korice.

– Odmakni ruku s revolvera – reče Cole Herkimer. – I to odmah!

McCluskie ga bez riječi poslušao. Herkimer ga za trenutak zadrži na nišanu, a potom brzo i spretno vrati revolver.

Začuje se podrugljivo hihotanje. McCluskie se okrene.

– Smrdljivci... štakori... kuka-vice!... Ima li među vama pravog čovjeka?

Zagledao se u mnoštvo bezličnih lica. Koljena su mu bila savijena, a glava mu se tresla od bijesa.

Nitko ništa nije rekao niti se pomaknuo s mjesta. Možda je baš to na čudan način ubrzalo slijed događaja. Strašni Henry pljune na pod, uspravi se i šutne opušak. Glas mu je postao još viši i luđi. Na kraju se pretočio u jecanje što je odjekivalo cijelom dvoranom.

Nikad ranije nisam čuo za Colea Herkimer! – vikao je. – Nema to nikakve veze sa mnom. Nikad ga nisam upoznao, tog poštovanog gospodina – bijesno se osvrnuo oko sebe. – A vi... vi ništarije, budale... nitko od vas ne zna tko je pravi Cole Herkimer. Ali ja znam Colea, Ja sam veliki McCluskie i zato ga moram znati!

Glas mu je rezao poput ruba tek otvorene konzerve. Lupao je nogom o pod dok mu je znoj curio s debelih, ravnih obraza.

– Ja sam veliki Henry McCluskie. Samo ja mogu prebiti, upucati i otpisati svakog odmetnika u ovom gradu. Razumije se, uz dopuštenje Colea Herkimera. On je...

– McCluskie! – zadere se Herkimer.

Gorostas se mirno okrene prema šerifu Honeytowna. Desnica mu lagano krene prema revolveru...

Cole Herkimer podigne glas:

– Hoću da svi upamtite, ovaj čovjek mi je nanio javnu uvredu. Okrnjio mi je ugled.

– Ja sam zapamtio, šerife – spremno reče čovjek po imenu Dutch Tilly. Faro osjeti kako sve u njemu sjeda na pravo mjesto.

Cole Herkimer je sada bio licem u lice sa strašnim McCluskiejem čija ruka je već pritiskala dršku revolvera.

– Počni, Henry!

Šerif odmakne laktom rub kaputa da mu ne bi smetao. Gorostas se istog trenutka otriježni.

– Ne – promrmlja. – Neću se mjeriti s tobom, Cole. I vama, momci neka je jasno da se neću boriti s Herkimerom. Neću pucati u šerifa.

– Kreni – reče Herkimer teškim glasom.

Henry se bespomoćno ogledao oko sebe. Ali nitko ne reče ni riječi. Nitko ga ni ne pogleda u oči.

Odjednom netko zašmrcne i stolica zaškripi na podu. Ispustivši dubok uzdah, McCluskie potegne revolver. Pokret njegove ruke zaustavi prasak. Padne na koljena i rukama se dočeka na podu. Herkimer ga je mirno promatrao.

– Cole! – zaviče McCluskie. – Više nisam na nogama!

Još s cigarom u ustima, Herkimer ponovo opali. McCluskie se izvrne preko pljuvačnice.

Šerif Honeytowna korakne prema njemu i dotakne ga vrhom čizme.

– Nije mrtav. Samo je ranjen – reče. – Konačno, nisam pucao da ga ubijem. Neka ga netko odnese u zatvor. Uhapšen je. I pozovite doktora Grimsmana.

Kad je htio otići, Herkimer opazi Faro. Osmjehne se:

– Mislim da sam ti rekao da je Hide Park vrlo zanimljiv, zar ne?

Ali Faro nije bio raspoložen da odgovori na ovu duhovitost. Više ga je zanimalo koliko zapravo Herkimer zna o Maxwellovim dijamantima. I što je sve prešutio?

XII

Faro je cijeli dan iščekivao vijesti o Henryju. Bilo je sigurno da će se McCluskie oporaviti. Pitao se zašto je Herkimer toliko navaljivao da ga odvedu u zatvor. Bilo bi logičnije da su najprije navratili do doktora Grimsmana. Ordinacija je bila u neposrednoj blizini. Da li se netko bojao da će Henry progovoriti? O čemu?

Faro odluči da ga naveče posjeti.

– Boji me se koliko i ja njega – reče gorostas.

Herkimer je bio u drugoj sobi i nije ih mogao čuti, ali McCluskie nije ni pokušavao govoriti tiše. Nije mu bilo stalo hoće li ga ovaj čuti ili ne.

Posjet je bio kratak. Faro se pitao zašto mu je uopće stalo do Henryja. Nije znao odgovoriti, jednostavno mu je Henry prirastao srcu. S druge strane, zanimalo ga što se krije iza Herkimerove osobnosti?

Vratio se u Chicago House. Tek što se spremio za večernju šetnju oko kockarskih stolova, netko je zakucao na vrata. Na njegovo veliko iznenađenje, bio je to Hughie Lewis.

– Neka mi išcupaju rogove ako to nije stari Teksašanin, on glavom i bradom! – poviče Faro, oponašajući teksaški naglasak. Šala mu je dobro uspjela, jer je Lewis skoro pao na pod od smijeha.

– Kako si, kockaru?

Lewis je bio prilično omršavio. Kost i koža. Činilo se da mu je koža prebačena preko kostura tek zato da ne bi pokisnuo. Faro pomisli da će čuti zveckanje kostiju samo ako potrči.

– Ide mi prilično dobro – reče Faro. A što ti radiš u Honeytownu.

Riješio sam se dvije tisuće grla i postigao najvišu cijenu. Ovdje sam u prolazu i zato bih želio sutra naveče odigrati s tobom koju partiju.

– Dogovoreno.

– Sljedećeg jutra morao bih rano ustati jer putujem u Denver, ne bih želio probdjeti cijelu noć.

– To je u redu. Imaš li kakav posao u Denveru?

– Srebro. Uložio sam novac u jedan rudnik – značajno namigne Faru. – Pravi pravcati rudnik srebra.

– I što ćeš večeras?

– Skočit ću u zdenac života? – poviče. – Kad netko doputuje ravno iz pakla, s krdom vragova, što mu je prvo činiti? Razumije se, prije toga ću se ljudski najesti.

Obojica prasnu u smijeh i Faro natoči piće. Zatim podignu čaše.

– Za zdenac života – nazdravi Lewis. – Što ga više kušaš, sve ti je sladi – doda.

– U to ime i ja moram popiti piće.

Faru bi drago što je susreo Lewisa. Izgledao je kao pedesetogodišnjak, a zapravo je već navršio sedamdesetu. Bio je uspravan poput svijeće, radoznao i živahan.

– Još jedno piće na rastanku – reče Faro i podigne bocu.

– Dobar si ti momak, Faro. Ali sutra te ništa neće spasiti – reče podignuvši čašu. – Htio bih nazdraviti.

– Slušam te.

– Nazdravit ću riječima besmrtnog Horacea Greelyja: »Put Zapada, mladi čovječe« – iskapi piće i ponovno podigne čašu. – A sada riječima besmrtnog Hughia Q. Lewisa: »Ali ne budi glup, mladi čovječe, i vrati se na vrijeme«.

* * *

U Goldroomu je bila neobična gužva. Faro se dobro osjećao, karta mu je dobro išla. Dobio je nekoliko igri i u najboljem raspoloženju vraćao se u Chicago House. Noć je bila svježja. Polumjesec visoko na nebu i zvijezde u punom sjaju. Za trenutak pomisli da bi mu prijalo još jedno piće prije spavanja, ali odustane od šanka i krene u sobu.

Tek što je skinuo kaput i čizme, začuje kucanje na vratima. Pomislio je u prvi mah da je Lewis, ali mu je ipak bilo čudno da bi se tako rano vratio iz Hide Parka. Faro ot-

vori vrata, misleći da će vidjeti poznato lice.

Na vratima stajaše neznana osoba niska rasta, sa širokim šeširrom na glavi i velikom cigarom u ustima.

– Što mogu učiniti za vas? – iznenađeno će Faro.

Strančeva ruka iznenada povuče šešir i mnoštvo zlatnih uvojaka zablista pred njegovim očima. Bila je to Evelyn Sutcliff.

– Ni u snu ne bih pomislio ... – izusti Faro i propusti je u sobu. – Otkud ti ovdje? ...

Trenutak poslije shvati da mu pitanje nije bilo na mjestu. Ali morao je nešto reći.

– Morala sam te vidjeti. Ljutiš se što sam došla?

– Oh, ne. A maska?

– Pogodi!

Dok je zaključavao vrata, Evelyn je sjela na krevet.

– U svakom slučaju ne stoji ti loše – reče Faro. – Lijepo je vidjeti elegantnog muškarca. Ali kad je u pitanju žena ... Sa ženama je uvijek drugačije.

– Muškarci ti služe za borbu, a žene za krevet, zar ne? – prezrivo će Evelyn.

Muško naličje i slapovi plave kose neodoljivo ga podsjetu na generala Georgea Armstronga Custeru. Mada ga je njena neobična pojava pomalo zbunjivala, ipak je osjećao da s njom može otvoreno razgovarati.

– Tvoja opaska može proći tek kao gruba skica – nasmiješi se.

– Vidjela sam borbu – reče Evelyn.

– Nisam te vidio.

Zagonetno se osmijehne:

– Stajala sam postrance iza svih. Žena mog položaja mora uvijek pažljivo računati gdje joj je mje-

sto, s obzirom na događaj. Borba u ringu, nagrade i kladenja, to me nikako ne bi smjelo zanimati. Ali to je bio velik događaj za cijeli grad. Kao bankar nisam mogla ostati sasvim po strani. U prvim redovima su bile žene iz Hide Parka i nekoliko djevojaka malo bolje klase. Što je preostalo Evelyn Sutcliff već da stane iza svih? Htjela sam poslije borbe razgovarati s tobom, ali si nestao.

– Morao sam zaliječiti ozljede koje sam zaradio u ringu. Sada je sve u redu – dodao je.

Bio je siguran da ga je vidjela dok je odlazio s Janey Hand, ali mu to nikada ne bi priznala.

– O čemu si željela da razgovaramo?

– O tome kako se osjećaš za vrijeme borbe.

– Uglavnom osjećam da zadajem i primam udarce – odgovori Faro.

– Nisam htjela znati samo to. Konačno, ponešto sam i sama upućena u tu vještinu. Bilo je prilično davno kad sam se zadnji put potukla. Partnerica mi je bila neka Parvela Townson. Jedna drugoj smo počupale šaku kose. Izgrebale smo se do krvi. Bilo je to u sedmom razredu. Možda se ne sjećam svih pojedinosti, ali dobro znam kako sam se osjećala za vrijeme borbe. Sličan osjećaj doživjela sam kad je Rayburnu dospjela hipoteka na kuću i kad je sve morao prodati na bubanj. On je inače na sva usta pričao »kakve samo mogu biti žene-bankari«. Jedva da mogu zbrojiti dva i dva. A kad sam ga jednog dana konačno slomila, bilo je to kao i tvoj završni udarac nad McCluskiejem. Tako mi se barem čini.

Faro opazi kako se iznenada raspričala. To ga je pomalo počelo ljutiti.

— Ja sam borac — nastavi ona.
— Posao, život, sve je to za mene borba. Ja ne živim kad nema borbe. Najčudnije je to što pobjeda na poslu znači isto kao i pobjeda na ringu. Što se tiče života, nikad ne smiješ pobijediti do kraja. Onaj tko se bori s tobom, ne smije stati. To znači da mora biti dovoljno jak da ti se suprotstavi, ali ne previše da te ne bi porazio.

Postalo mu je jasno da ga ta privlačna udovica ne smatra čovjekom koji će se rastrgati u ringu njenog života. Zacijelo je umjesto njega morao postojati netko drugi. Odustao je od pogađanja. Da, Evelyn je bila žena puna energije.

Mogla bih se boriti s tobom — reče kao da pogađa njegove slutnje.

Ali to ne bi bilo isto kao s Henryjem — odgovori Faro. — Govoreći iz osobnog iskustva, moram ti reći da žene nisu tako pametne kao muškarci. Nisu dovoljno hrabre ni zle. Ne bih želio da me krivo shvaćaš, ali ne radi se o fizičkoj snazi. U pitanju je nešto sasvim drugo. Iza te snage i snažnog tijela stoji nešto sasvim drugo, nešto što je sposobno dati, ali i primiti teške udarce.

— Ova nezrelost ti je oproštena od moje strane — nasmiješi se Evelyn Sutcliff, gledajući ga sjajnim očima. — Kad me već navodiš da razmišljam o tvom opterećenju ... ti si za mene pravo opterećenje, dragi moj gospodine Blake, i zato ću ti nešto pokazati. Kako bi bilo da se potučemo, ja šakama, a ti pljuskama?

— Pa to je...

Evelyn Sutcliff mu ne dopusti da završi i da kaže: »...najluda ideja za koju sam ikada čuo«, već ga prekinu i reče:

— Priznaj da sam izabrala pravi način?

Faru uopće nije bilo jasno na što je pristao i kako je došlo do toga. Odjednom se našao gol do pojasa sučelice Evelyn Sutcliff, koja je ostala samo u grudnjaku. On podigne ruke i raširi prste, a ona stisne šake. Počne skakati gore-dolje u stilu profesionalnog boksača, a njene grudi u stilu očaravajućih pokreta.

— Hej, gle, gle... — reče on dodavši meko »oh« na njen udarac u donji dio brade.

— Što kažeš na ovo? — njena desnica ga pogodi u mekani dio trbuha. Dlan mu se zažario kad ju je dohvatio po ramenu, ali odjednom se posrami. Bez obzira na njene čudne zahtjeve, gospođa Sutcliff je naposljetku ipak dama. Međutim, on ubrzo promijeni mišljenje, jer mu je zadala jedan jak udarac koljenom u rebra. Suzdrži se, jer pokazati joj da ga boli, ne, to mu nije priličilo. Ali kad je ona žestoko navalila, uslijedi još jedan jak udarac laktom u vrat.

Oboje se držeše utvrđenog dogovora. Markizu de Sadu bi se podigle obrve da je mogao vidjeti gdje je gospođa Sutcliff udarala šakama, a Faro pljuskama. Nastupio je trenutak, kada ju je prikovao uza zid. Blokirao joj je desnu ruku i pomilovao prstima po bradi. Ona zastane zadihana i oznojenih grudi.

— Dakle, predaješ li se? — reče on osušenog grla.

— Zašto bih se predala? — slobodnom rukom ščepa dlake na njegovim grudima. — A, sada, gospo-

dine Blake, zavrnem li šakom, ispast će ti oči od boli.

Naglim pokretom oslobodi se njenih ruku i zgrabi je ispod koljena. Sljedećim pokretom baci je na pod i rastrga joj suknju. Hropćući, njegovo se tijelo na kraju umiri na njenom.

Osjećao je kako s njene znojne kože slast polako ulazi u njegove žile. Borga je još više rasplamsala neodoljivu želju da je ima. Učinilo mu se kao da je to nešto što mu se prvi put dogodilo.

Mogao bih do kraja života ostati s ovom ženom, pomisli, dijeliti s njom svu radost i uživati u njenom predivnom tijelu... Osmijeh zaigra na njegovu licu.

— I ti si dobar borac — promrmlja ispod njega — kao rođen za mene. Ti i ja... oboje možemo izgubiti, ali samo jedno od drugoga. Oboje možemo i pobijediti... i daleko više od toga. Nema nam granica.

Govorila je isprekidano i dvosmisleno, ali Faro je dobro shvatio što je htjela reći.

On je blago odgurne, prevrne se na podu, digne i natoči dvije čaše burbona.

— Ovdje bismo mogli pustiti korijenje — ona prihvati čašu i zagleda se u nju. — Nitko nam neće biti ravan.

Faro jedva dočeka da otpije gutljaj.

— Ako gledaš na ljude kao na biljke, onda zacijelo moraju imati korijenje. Međutim, ima ljudi...

— Oh, ti, kopile! To je tvoj odgovor. Marš van! Izlazi odavde! Hajde, što čekaš!

— Ah, ali to je moja soba — reče Faro.

Baci čašu na njega, ali promaši. Zatim istrese sve što je imala pro-

tiv njega, njegove sobe, Chicago Housea, države Kansas i Unije, citave zemaljske kugle... Odjene se u mušku odjeću i izjuri iz sobe.

* * *

Teško lupanje po vratima prene ga iz dubokog sna u cik zore. Cole Herkimer mrkog lica uđe u sobu.

— Pronašli su Maxwella u jarku prerezanog grkljana — reče šerif hladno. — Znaš li nešto o tome?

— Zasigurno ne. — Faro navuče hlače, gundajući i budeći se. Pokušao je pribrati misli. Gdje su nestali dijamanti? Prožeo ga je lagani osjećaj da Herkimer sumnja na njega. Samo zašto? Zna li on da su dijamanti bili u njegovoj sobi?

— Sve ukazuje... — reče Herkimer i Faro skoro poskoči na te riječi — ... na McCluskieja.

— Ali McCluskie je u tvom zatvoru čitavo vrijeme — reče Faro.

— Maxwell je ubijen prije nekoliko dana. To sam zaključio po stanju u kojem smo pronašli leš.

— A dijamanti?

— Ni traga od njih.

— Bio sam s Henrijem prije otprilike tri večeri, ali reći ću ti točnije kad popijem kavu i kad dođem k sebi. Da! Upravo prije tri dana.

— Doktor Grimsman mi može točno reći kada je smrt nastupila — reče Herkimer. Krene prema vratima i usputno reče: — U svakom slučaju, morat ćeš svjedočiti.

XIII

Faro se uputi prema banci, jer je za tu večer dogovorio partiju karata s Lewisom. Budući da nije bilo Evelyn, obratio se bankarskom činovniku. Međutim, sve je išlo lako i on podigne sav novac s uloga. Nije

mislio samo na to da će mu trebati podebeli svežanj novčanica za partiju karata, već ga je kopkalo kako bi se s afera s Mexwellovim dijamantima mogla lako pretvoriti u nešto drugo. A onda bi morao brzo nestati. I zbog toga je povukao sav ulog.

Bilo je jasno da netko pokušava, a pokušao je i ranije, da ga krivo optuži. Zašto bi se inače dijamanti našli u njegovoj sobi?

Zašto je taj odabrao baš njega? Bilo je teško sve to povezati: tko, zašto, gdje... Ipak mu je sve govorilo da ga netko vreba i zbog toga se počeo ozbiljno ljutiti. Do vruga, postoji jedna stvar koju Faro Blake nije trpio, a to je da ga netko iskoristi na bilo koji način.

Vraćajući se glavnom ulicom iz banke susretne šerifa. Otkako ga je upoznao, nije ga vidio tako zabrinutog kao tada.

– Upravo sam primio loše vijesti, Blake.

– Kakve?

– Teksašani, Maxwellovi momci, iako ga nisu voljeli previše opravdano su ogorčeni. Sada im više nije važno kakav je bio kao čovjek, već istjeruju pravdu i traže glavu onog prokletnika koji se usudio smaknuti njihovog gazdu.

– Meni je to posve razumljivo – složi se Faro. – Ali razumijem i tebe. Oni neće dugo čekati da pro-nađeš ubojicu.

– Već su spremni.

– Znaš li što namjeravaju?

– Zaposjest će grad, to je jasno. Onda će ga sravniti sa zemljom.

– Što namjeravaš učiniti?

Faro je dobro znao što će čuti.

– Potrebni su mi pomoćnici, Blake.

– Potrebna ti je vojska pomoćnika.

Herkimer kimne glavom.

– Koliko ti je vremena još preostalo?

Faru nije bilo ni na kraj pameti da se miješa u gradske probleme. Jedino što je dobro znao, bilo je da mora biti vrlo oprezan, jer mu je bivalo sve jasnije da Herkimer sumnja na njega. U zadnje vrijeme, a naročito sada, nešto se očito promijenilo u šerifovom ponašanju prema njemu.

Herkimer žmireći pogleda u nebo. Gurne ruke u džepove skupih kalifornijskih hlača i ispruži desnu nogu. Spusti pogled i zagleda se u vrh čizme, skoro dodirujući bradom grudi.

– Dotjerat će stado sutra, najkasnije prekosutra. Čim obave kupoprodaju grla, zatražit će glavu ubojice Hobarta Maxwella.

Faro ispusti lagani zvižduk.

– Moram sakupiti pomoćnike – reče Herkimer.

– Dopusti da razmislim o tome, Cole.

Herkimer iznenada baci pogleda na banku, koju je Faro upravo posjetio.

– Nisi valjda nakanio napustiti grad?

– Ne, samo sam nešto obavio u banci, šerife. Večeras imam dogovorenu važnu partiju karata. Bit će mi potreban sav novac. – Izmijeniše još koju riječ o vremenu i Faro ode. Unatoč svim nedaćama koje su ga iznenada pritisle, on se usredotočio na predstojeću partiju karata.

Toga jutra pripreme za partiju s Lewisom oduzele su mu prilično mnogo vremena, ali ne zbog toga što je Lewis bio dobar igrač pokera, već zato, jer je Faro bio čist profesionalac. Jedino u što je vjerovao, bile su pripreme.

»Nikada« – naglasio mu je jednom otac. – »Nikada nemoj igrati u velike uloge, stavljajući sve na jednu kartu. U ruci moraš držati najmanje tri dečka«.

Faro se sjeti očeva savjeta dok je skretao prema Goldroomu na sastanak s Lewisom. Da, razmišljao je dalje, slavni igrač pokera ostaje samo u onoj igri, u kojoj zna da će pobijediti. Takve igrače nije stid odustati, dok slabiji igrači srljaju kao robovi lažnog ponosa.

Sjetio se starog Cala Kimberleyja, koji bi se, nakon svakog dijeljenja, kada bi došao red na njega, znao počesati po svom velikom nosu. Kadgod bi to učinio, a pri tome povisio ulog, bilo je jasno da ima jake karte u rukama.

Jedan drugi, stočar Homer Fowles, bi se pretvarao kao da ne zna da je na njega došao red. Kada bi ga opomenuli, on bi užurbano pripalio cigaru i uložio novac u igru. To je bio znak da ne blefira: stvarno bi imao jake karte.

A onaj nakupac stoke iz Kansas Cityja, kako mu je ime? Ah, da Childs, zvao se Shangahai Childs. Kada bi imao dobre karte, nije mogao nikako zaustaviti drhtanje ruku.

Bilo je mnogo brbljavih igrača, onih koji bi bubnjali prstima ili pak onih koji bi se samo osmjehivali na dobru kartu. Najviše je bilo onih koji nisu mogli kontrolirati svoj glas. Slušajući ih vrlo pažljivo, Faro je razvio sposobnost da uhvati najmanju promjenu glasa, drhtaj, podvlačenje važnosti, što mu je jasno govorilo kojim će putem igrač krenuti.

Kako je to bilo zabavno! To je bila najveća predstava, te pojedino sti, mali beznačajni pokreti. Bilo je potrebno samo da ih uhvati u dje-

liču sekunde i sve bi mu postalo jasno. To je bilo ono što je igri davalo posebnu draž.

Lewis je očigledno kasnio i Faro za to vrijeme promotri igrače u partiji koja je već bila u punom jeku. U igri je bilo sedam igrača. Opazi da četvorica od njih stalno odustaju od sukoba i zaključio da ovaj veći broj igrača ne može imati nikakav utjecaj na tok partije. A po svemu sudeći, nisu ni bili naročiti igrači. Dok je o tome razmišljao, stigne Lewis.

– Što ja to čujem? Da su nekom Teksaslaninu prerezali grkljan?

Faro mu objasni tko je Hobart Maxwell.

Lewis je izgledao bolje nego ikada. Njegova izdužena, isturena i uska čeljust imala je u središtu dvije rupice, jednu gore i jednu dolje. Budući da je Lewisovo omiljeno piće bilo viski s pivom, on bi za okladu znao štrcnuti pivo pomiješano s viskijem na određeni cilj. U nekoliko navrata, ove njegove ludorije su skoro završile tragično, jer je odabrani cilj bilo živo biće, ljudsko biće. Ipak je svima bio simpatičan, tako da su se strasti brzo smirile, a Teksaslanin je znao velikodušno podmiriti nastalu štetu.

Lewis bi se kladio na sve. Uglavnom na sve oko sebe.

Jedna od njegovih najpoznatijih oklada počinje time što je neki njegov zemljak Teksaslanin, nakon što je deponirao životnu uštedevinu u neku banku u San Francisku, otkrio jednog dana da je banka upravo bankrotirala. Lewis je noć prije sa svojim prijateljem popio bezbroj pića, ali je vijest tako nemilosrdno odzvonila u njihovim ušima, da su se odmah otrijeznili. Međutim Lewisov prijatelj bio je vrlo dosjetljiv. Nisu ga zvali Tvrdoglavi Harigan bez razloga.

– Ta blesava banka ima jednu filijalu u Portlandu, u Oregonu – reče on Lewisu.

– Što ti to znači? – upitao ga Lewis.

– Vrlo jednostavno. Portland je udaljen skoro tisuću i dvijesto kilometara od San Franciska. Vijest da su bankrotirali ne može stići drugačije nego vlakom. Nabavit ću brzog konja, možda dva, i onda ću stići prije vlaka.

I Tvrdoglavi krene na put.

Kadgod je pričao tu zgodu, Lewis ne bi zaboravio spomenuti kako ga je silno iznenadilo da Tvrdoglavi potpuno zavrijeđuje taj nadimak. Bio je njegov prijatelj, a Lewis se volio kladiti. Odmah je otvorio kladionicu i stavio novac da će vlak prije stići, protiv svih onih koji su se kladili suprotno.

– I što se dogodilo? – upita Faro kao i svi oni koji su isto pitali Lewisa i koji su prvi put slušali ovu poznatu priču.

Lewis uradi ono što je obično činio: razvuče osmijeh preko čitavog lica, pokazujući rupice na gornjim i donjim zubima.

– Tvrdoglavi je uspio, za ime boga! Uspio je stići pola sata prije vlaka, prije vijesti da je banka bankrotirala i povući sav svoj novac.

– Vrlo poduzetan mladić – prizna Faro.

– Do vraga, mlad je! – zagrmi Lewis. – Harriganu je bilo šezdesetipet, i to u hladu. A potpuno je istrošio zadnjicu da bi stigao u Portland na vrijeme. Odonda uvijek mislim na njega prije nego se kladim u visoke svote. Tvrdoglavi mi je izbio čitav paket novčanica svojim jahanjem.

Partija karata je tekla normalno: netko bi dobio, netko izgu-

bio. Faro je igrao oprezno. Čovjek, koji je sjedio nasuprot njemu, očito se dosađivao. Onaj s njegove lijeve strane propuštao je dobre prilike, namrštenog čela i pognute glave. Međutim, Harvey Golightly, čovjek iz vladine administracije, povukao je nekoliko dobrih poteza i dobivao prilično dobro. Ostala dvojica su bila uglavnom na svome, a isto tako i Lewis.

U jednom trenutku, Faro se digno da protegne noge. Iz nekog neobjašnjivog razloga, očekivao je da će se dogoditi nešto nepredviđeno loše.

Tod Varney, čovjek crvenog lica, vrlo crvenih ruku i crvenog vrata, upravo je miješao karte. Gnjavio ih je i mučio. Predigao bi ih nekoliko puta i zatim opet miješao.

Lewis ga je promatrao s gadenjem.

– Ili podijeli te karte, ili ih ponesi sa sobom u nužnik.

Varney zatečen reče:

– Smiri živce – i nastavi dalje sporo miješati.

Nakon što su karte konačno podijeljene, čovjek imenom Henderson, koji je ispod velikog šešira dugo buljio u svoje karte, uloži prvi novac u blagajnu. Clyde Wood udvostruči, a Griswold pokunjeno odbaci svoje karte.

Ali Lewis se očito zakačio.

– Plaćam i tražim još sto dolara – reče i izbroji svoje žetone.

Faro nije imao dobre karte i odbaci ih poput Varneya.

Harvey Golightly pogleda Hendersona.

– Tražim još pet stotina dolara – reče on.

Faro je odmah znao da Harvey dobiva. Golightly se samo nasmijeo na Handersenovu svotu i Harvey pokupi ulog sa četiri kraljice.

Igra je iznenada poprimila življi tok. Okupili se i promatrači, koji su se natiskali oko stola. Među njima Faro opazi i Colea Herkimeru. Pri sljedećem miješanju, počelo je nekako sporo s ulozima, ali odjednom u ulogu je bilo deset tisuća dolara. Blake je razmišljao treba li dopustiti Lewisu da ga ovaj put nadmudri, kako bi ga u sljedećoj prilici mogao lakše namagarčiti, ili da ne propusti ovu priliku.

Bilo mu je vruće. Svima je postalo vruće, ali kao i obično, nikome nije palo na pamet da otvori prozor. Zrak u prostoriji je bio težak i ustajao i kada je neki promatrač nehotice gurnuo Fara, to ga zasmeta. Već je bilo nesnošljivo i bez ovog naroda, gundao je Faro.

Sjedeći nasuprot Lewisu, već je bio odlučio da ga propusti taj put, kako bi ga »namjestio« za jači ulog. Dobivajući na vremenu, čekajući pravi trenutak, on izvadi maramicu da obriše znoj s čeka. Pri tome, nešto lupne ispod stola. Pogleda dolje. Na podu je ležao dijamant. Nije moglo biti nikakve sumnje da potječe iz njegovog džepa. Bilo mu je jasno da se našao u velikoj neprilici.

XIV

O zatvoru u Honeytownu ne može se mnogo reći. Nije bio, kako se ono kaže, dobrostojeći. Tu je bila samo jedna ćelija, u kojoj je boravio rekonvalescent Henry McCluskie, te mali prostor ispred rešetaka s vratima koja su vodila u šerifov ured.

Na putu iz Goldrooma u Herkimerov ured, Faro je ispričao sve što je znao o dijamantima o tome

kako ih je prvi put otkrio u svojoj torbi i sakrio u bocu burbona i kako su potom nestali i odjednom se pojavili.

– Netko mi pokušava podmetnuti taj zločin – reče Herkimeru.

– Zašto? Ja stvarno ne znam. Ali tkogod to bio, pravi je kradljivac i sasvim sigurno ubojica.

– Blake, spreman sam ti povjеровати. Međutim, ja te moram zatvoriti zbog tvoje sigurnosti. Znaš kako to ide. Uskoro će Maxwelllovi momci doznati da je dijamant nađen kod tebe i doći će ovamo da te objese. Zatim ostaje otvoreno pitanje, gdje je ostatak dijamantata.

– To bih i ja želio znati.

Herkimer slegne ramenima.

– Istini za volju, ako se uspiješ izvući iz ove igre, smatraj se sretnikom – Herkimer kreće brže, a Faro za njim. Kao da se nečega sjetio, šerif se naglo zaustavi tako da je Faro skoro udario u njega.

– Može im pasti na pamet da napadnu zatvor i onda ću te morati skloniti na sigurnije mjesto. Pakla mu, čovječe, gomila je stvarno neugodna stvar.

Kada je ušao u ćeliju, iza njega je odjeknuo čelični zvon zatvaranja vrata i okretanja ključa. Sljedeći zvuk koji je dopro do njega, bio je hrapavi glas Henryja McCluskieja.

– Dobro došli u Honeytown hotel. – Gorostas je ležao na leđima, na dvije spojene klupe u ćeliji. Ti nesretni komadići namještaja su škripali ispod ogromnog tereta. Klupe su se savile po sredini tako da su skoro dodirivale pod. Čim bi se malo nakašljao, škripa klupa bi mu u horu odgovarala.

Strašni Henry je pušio cigaru, koja je po Farovom sudu napravljena od užeta i smole.

– Izgledaš jadno, kao maćak s ribljom kosti u grlu – reče Faro sarkastično.

– U dobroj sam formi – prizna Henry – ako uzmemo sve u obzir. Ali ti mi ne djeluješ baš najbolje, gospodine kockaru Blake. – Dok je govorio, klupe su se skoro raspale.

Faro sjedne na tronožac preko puta McCluskieju i duboko uzdahne.

U svakom slučaju, ovo mjesto mu je najmanje odgovaralo. To je bilo sasvim sigurno. Ti punokrvni, razmetljivi Teksašani pojavit će se prije ili kasnije i Faro je znao da neće biti u stanju voditi razložne razgovore. Samo kad bi znao tko je ubio Hobarta Maxwella? Ili najprije, tko je opljačkao Teksašanina?

Faro je sjedio na tronošcu čitav sat, pokušavajući pronaći neko rješenje, kad se Herkimer vratio. Henry je u međuvremenu spavao, ali je tako hrkao da Faro nije nikako mogao zaspati.

Šerif je donio Farovu prtljagu i torbu s priborom za kockanje iz Chicago Housea. To je postavio na jedan stolić ispred ćelije i počeo pažljivo prebirati po sadržaju. Izgleda da ga je najviše zabavio sadržaj tobe. Tu bi povremeno zastao i s očitim zanimanjem proučavao Farove kockarske potreštine. Na koncu, pustio je Fara iz ćelije i pretražio ga. Pronašao je mali revolver i zadržao ga, ali i dvadeset tisuća dolara koje je Faro povukao iz banke.

Držeći mali deringer u ruci reče:

– Zgodno malo oružje. I to će u sef. – Uzme svežanj novčanica i doda: – Osim ovoga. – I započne odbrojavati oveću sumu novca.

– Što to radiš, Cole? – Faro ga pogleda, ne vjerujući vlastitim očima.

– To je njegova naknada – zagrmi Henry McCluskie iz ćelije.

– Pa, valjda nisi mislio da naš poštteni i pravični šerif živi na svojim tričastim mjesečnim primanjima?

Sada je pred njim stajao sasvim drugačiji Cole Herkimer. U trenu sve je postalo jasno. Cole Herkimer... To je bilo objašnjenje za sve!

Herkimer ga je promatrao s osmijehom, zabavljajući se na njegov račun.

– Jednom sam ti rekao da nije nimalo jednostavno biti šerif u ovom gradu, Blake.

– I zato si poklekao?

Zar ti ne bi?

– Prije toga si imao najbolju školu i najboljeg učitelja.

– Zaista najboljeg.

– Samo mi još reci gdje se on sada nalazi?

– Gospodin Henry Plummer. Sada je šerif Bannacka i Virginia Cityja – zagrmi Henry McCluskie. Skočio je na noge i stao tresti rešetke. – Plummer, to je bio njegov učitelj. Naš zajednički učitelj. – Grčeći se od smijeha on počne široko otvarati usta, kao da grize riječi. – I Whiskey Bill i Dutch Smith i Bummer Howe... zaista odlična ekipa. Naravno da je to samo nekolicina njih. Inače, imali smo čitavu armiju takvih. Da ne spominjem gospodina Crawforda Hindsa! Sada ti je valjda jasno zašto naš časn i poštteni šerif nije htio zatvoriti jadnog pokojnika Crawforda.

– Da, sad mi je jasno – reče Faro. – I onda si napredovao i dospio ovamo.

– Točno – reče hladno Herkimer. – Ali ova budala je dotrčala za mnom.

– Bojao si se da te ne oda. Bio ti je stalna prijetnja. Mogao je progovoriti.

– Tiha prijetnja – složi se Herkimer. – Ali uskoro više neće biti. Kao ni ti!

– Vidim da si mnogo naučio od Plummera.

– Jahao sam s njim – reče Herkimer ponosno. – Rame uz rame.

– Jedino još nisi plesao s njim – upadne Henry. – Šteta.

– Šteta za tebe – reče Herkimer i hladno se osmijehne.

– Stari kralj Cole namaknut će omču oko vrata Henryju, kao što je učinio s Ivesom, Redom Yaegerom i ostalima. – Odjednom McCluskie stane glasno zavijati. – Mogli bismo se nagoditi, Cole.

– Nema ništa od toga!

– Zašto me ne poslušáš? Mislim na kauboje koji će zaposjesti ovaj grad. Misliš da će se zaustaviti na Blakeu? – Spopadne ga iznenadni bijes i on pljune na pod ćelije. – Shvati, čovječe, oni će jednostavno pomesti sve ispred sebe, pa i nas dvojicu. Znaš kako je kada se skupi rulja? – Zastane, jer je opazio da ga Herkimer ipak sluša. – Pokušavam ti objasniti ako želiš iznijeti živu kožu, moraš prvo nas osloboditi, proglasiti nas svojim pomoćnicima i naše oružje ti može izvršno poslužiti.

– Tako da možete pobjeći prvom prilikom, ha? – Herkimer prosikta. – Takvu glupost neću napraviti, Henry. I odsad nadalje neću vas pustiti same. Smatrajte se mojim osobnim gostima. Samo bez nepotrebnih intimnosti, molim!

– Dragi šerife, tebi je valjda jasno da sa mnom moraš postupati lijepo i pažljivo – McCluskie uporno nastavi. Zbog toga što bi odjednom mogao postati vrlo pričljiv.

– Pričljiv! S kim? S Blakeom? – jedan ledeni osmijeh prijede preko Herkimerovih usta dok je trpao svežanj Farovih novčanica u džep. – Ostalo ću pohraniti u sef – reče i prasne u smijeh.

Henry McCluskie veselo zagrmi:

– Tako mu svega, Blake, Cole je zaista duhovit momak, to mu moraš priznati!

– Vрати se u ćeliju, Blake! – reče Herkimer hladnim glasom. Ruka mu je stajala blizu drške revolvera i čekala.

Faro je bio sasvim nezadovoljan tokom razgovora, jer je skrenuo u takve vode, da bi svakim priznanjem Herkimera, njegove mogućnosti da se izvuče živ iz ovog grada, svodile na nulu. I taj zadnji šerifov potez, to što mu je oduzeo sav novac, izgleda da mu je zapečatio sudbinu zauvijek. Udarac vratima ćelije odjeknuo je kao pogrebni zvon.

– Sada ti je valjda sve jasno, Blake – reče McCluskie, dok se šerif vraćao u svoj ured. – On će nas uništiti na ovaj ili onaj način. Sam će nas postrjeljati ili će nas prepustiti kaubojima da to obave.

– Do vraga – reče Faro.

– Pribroji i Herkimera, pa imaš živi pakao – doda Henry, ali ovaj put se nije nasmijao.

– To je sasvim točno – reče Herkimer, koji se upravo vratio iz ureda i čuo sve što su rekli. – Ne preostaje mi ništa drugo nego da propustim priliku da vas spasim iz ruku razjarenih kauboja ili da vas sam dokrajčim pri pokušaju bijega. – On raširi ruke, a njegovo lice i njegove oči su ih bezizražajno motrile.

– Ti, kurvin sine – reče Faro.

– Zahvaljujem – reče Cole Herkimer s blagim naklonom. Desnu ruku je držao blizu revolvera, dok

je lijevom otključavao vrata ćelije.
— Međutim, između nas će biti ipak neke razlike. Kako to? Tako što ću ja biti živ kućkin sin, a ti... ti ćeš biti onaj mrtvi... — On otvori vrata s uperenim revolverom u ruci. Pokaže revolverom: — Faro Blake prvi!

— Želim znati samo jedno — reče Faro, pokušavajući smiriti glas.

— A to je?

— Zašto si sve to podmetnuo baš meni? Upravo meni? Zapravo, zašto ti je bilo potrebno da umiješaš bilo koga u tu tvoju prijavu igru?

Herkimerove tanke usne se razvuku u osmijeh.

Bio sam siguran da je Maxwell mrtav. Pogriješio sam. Pomislio sam da bi me mogao prepoznati i optužiti da sam pucao na njega i zbacio ga s konja. I zbog toga sam se prvo morao riješiti dijamanta ali ih staviti na takvo mjesto gdje ću ih poslije sigurno naći. Ili dopustiti da ih netko drugi nađe. Mislio sam na mjesto i okolnosti koje mogu kontrolirati.

— Zbog čega si ga morao ubiti?

— Stao je brbljati da je vidio onoga tko je pucao na njega i da samo čeka da mu se vrati sjećanje. I što sam drugo mogao? Čekati da pokaže prstom na mene? A, ne, mladiću.

Herkimer je zaključao vrata ćelije iza Fara. Sada su bili samo njih dvojica u malom prostoru ispred ćelije. On pokaže Faru revolverom da se okrene prema zidu.

Faro je divlje naprezao mozak da pronade neki izlaz, ali mu ništa nije uspijevalo. Kako da skrene Herkimerovu pažnju na nešto sporedno? Kako da upotrijebi McCluskieja? Ali kao da su mu sve ideje zakazale. Osjećao je samo znoj

kako mu se slijeva niz lice, vrat i niže po leđima.

— Kao da si se odlučio da ne čekaš kauboje — reče Henry iz ćelije.

— Trebalo ti je mnogo vremena da to shvatiš, zar ne? — Šerif se blago osmijehne.

— Ali — Faro je uporno nastojao povišenim glasom održati razgovor. — Zašto baš mene? Zašto si se odlučio okomiti upravo na mene? Nije valjda samo zbog toga što sam ti jednostavno bio pri ruci — reče još na istom mjestu ne okrenuvši se zidu, kao što mu je Herkimer naredio, već je stajao gledajući ga u oči spuštenih ruku.

Herkimer ga pogleda preko cijevi revolvera. Odjednom njegovo lice potpuno poblijedi. Plave oči posive. Usta se slože u tanku crtu. Kao da ga više nije bilo iza njegovog vlastitog lica. Kao da je negdje oputovao, a lice ostalo za njim. Jedino što je Faro mogao vidjeti bila je mržnja, koja je izbijala iz kredno-bijele maske.

— Zašto? — upita on. Glas mu zazvuči kao nikada ranije. — Zašto, Blake? Pa, reći ću ti zašto.

Faro pomisli da gleda u голу lubanju.

— Da, Blake, reći ću ti zbog čega — ponovi on, stežući dršku revolvera. Faro se ukoči, jer je očekivao da će čuti pucanj svakog trenutka. Ali Herkimer se savlada. — Zašto? Zato jer sam bio u kupاونici.

— U kupاونici? Kakvoj kupاونici? Što pričaš...

— One noći kada si se vratio, ti kopile! Sve sam čuo. Tebe i tvoju šarmantnu domaćicu. — Riječi su polako nestale, iako su mu se usta i dalje otvarala. Kao da je potpuno izgubio dah. Usta suha i bijela, poput papira. — Ti ćeš umrijeti, Blake. Ti ćeš umrijeti.

Istog trenutka Faro je znao da je dobio igru.

– Znači, ti si bio njen ljubavnik.

– Jesam!

– Onda ste zacijelo bili i poslovni partneri? – Kako Herkimer ne reče ništa, on nastavi: – Ona te je obavještavala o finansijerima i ulagačima iz Honeytowna, tko što posjeduje i gdje, tako da ste ti i tvoja banda dobro znali gdje da izvršite prepad. – On zastane: izgleda da ga je imao u šaci. – To se slaže s onim što mi je rekla, Herkimeru. Rekla mi je također kako je dolazila do tih informacija. Ne samo iz bankovnih poslovnih knjiga... nego i većinom u krevetu.

Herkimer se stade tresti. Faro je igrao na tu kartu. Računao je da ga samo bijes i ljubomora mogu zaslijepiti. Međutim, morao je biti na oprezu da ne ode predaleko, jer bi Herkimer mogao lako opaliti.

Sada Faro izigra svojim adutom.

– Rekla mi je nešto i o tebi, što treba da znaš.

Vidje kako mu je lice posivjelo od bijesa.

– Rekla je kako ti nikakva muška vodica ne bi mogla biti od pomoći.

Cole Herkimer ga izbezumljeno pogleda. Prođe jedan trenutak kao cijela vječnost. Faro osjeti kako mu srce lupa i znoj se sliva niz leđa.

Iznenada Herkimer vrati revolver u korice. U ruci mu zabljescne oštrica noža.

– Metak je predobar za tebe, ti prljavo svinjo!

On krene polukružno ispred Fara.

Faro brzo otkopča kaput i pomakne se s mjesta gdje je stajao. Sagnuvši se, osjetio je nove karte u džepu prsluka. Odmah ih izvuče i otvori.

– Sad nije vrijeme za kartanje, budalo!

Međutim, Faro nije naumio kartati. On odjednom raširi i baci sve karte Herkimeru u lice, osim jedne koju zadrži u desnoj ruci. Šerif nasrne na njega, ali se Faro sagne, uhvati ljevicom ruku koja je držala nož i rubom tvrde, potpuno nove karte zahvati Herkimera preko očiju.

Herkimer ispusti bolni krik, a Faro ga pogodi čizmom u trbuh i strašnim udarcem šake ravno u sljepoočicu. Šerif se složi na pod.

Ali samo za kratko. Dok je Henry McCluskie glasno navijao, Herkimer se uspravi s revolverom u ruci.

Više nije mogao dobro vidjeti zbog posjekotine preko očiju. Brišući krv, on procijedi.

– Sam si se odlučio za metak, Blake. Neće mi biti teško objasniti da sam te ubio u pokušaju bijega. Hvala ti što si mi pomogao!

Vid mu je kako je Faro mogao zaključiti, bio teško pomućen. Kada je nanišanio da opali, Faro se izmakne u stranu. Herkimer zatrese glavom i ponovo uperi revolver u zatočenika.

– Malo je nedostajalo da me prevariš, Blake. Ljubomora je vražja stvar, slažem se potpuno. Zbog toga nećemo dopustiti da se umiješa u naše poslovne odnose. Dobio sam svoj dio, a ujutro ću već biti daleko. A ti ćeš biti mrtav.

– Pretpostavljam da ćeš pobjeći s dijamantima, reče Faro, pokušavajući još uvijek dobiti na vremenu.

Herkimer obriše krv s lica i tiho zareži – S dijamantima svakako, ali i s tvojim novčanicama. Uvijek ću te se sjećati sa zahvalnošću. – reče, podigavši revolver.

— Gdje su dijamanti? — brzo upita Faro. — Gdje si ih sakrio?

— Na sigurnom su Blake, Ovaj put sam našao odlično skrovište.

— Onda mi bolje sam reci gdje su — iznenada začuje glas iza sebe.

Evelyn Sutcliff je stajala na vratima što su vodila prema uredu. U rukama je držala sačmaricu uperenu ravno u Colea Herkimera.

— Baci taj revolver, Cole! I reci gdje su dijamanti — oči su joj se zrcalile. — Čula sam razgovor, glupani. Stojim ovdje najmanje deset minuta. Ne misliš valjda da sam toliko glupa pa da ću te pustiti da me prevariš i pobjegneš s dijamantima.

XV

Evelyn Sutcliff je stajala ispred Colea Herkimera sa smrtonosnom sačmaricom uperenom u njegov trbuh.

— Daleko na putu? Rekao si da ćeš biti daleko na putu, Cole Herkimeru?

— Nisam to mislio, Evelyn.

Herkimerove riječi su se skoro rastopile od laži. Herkimer još jednom iznenadi Fara svojim ponašanjem. Sada je to bio Cole Herkimer, ljubomoran i frustrirani ljubavnik stopljen s drugim Herkimerom, pohlepnikom i gramzljivcem.

— Ti, prokleta budalo! — Evelyn oči zasjaše i obrazi porume. Ona zabaci glavu. — Budalo! Rekao si kako si nas čuo, dok si stajao u kupاونici te noći. — Ona ponovo zatrese glavom i glas joj zadrhti od prezira. — Kako ti nije jasno da sam ja znala da si ti tamo cijelo vrijeme.

Herkimer je pogleda kao da ga je netko maljem lupio po glavi. Čak je i Faro bio zatečen ovim otkrićem. Neki tihi glas mu je šapnuo da ovaj grad nije nikako za njega.

Nakon nekoliko trenutaka Herkimer uspije promucati.

— Što... što si rekla?

— Rekla sam ono što sam mislila, a to je da sam znala da si bio u kupاونici. Čula sam te kako tamo šuškaš prije Farovog dolaska i htjela sam da doživiš pravi zvučni ugođaj — ona malo spusti cijev sačmarice. — Htjela sam te napraviti ljubomornim, jer se ponašaš kao bezobrazna svinja prema meni i ostalima. A sada, sada govoriš o nekom dalekom putu.

Stajala je tako, tresući glavom od bijesa.

— Ne! Ne! Nikada! Ti me nećeš ovdje samu ostaviti, Herkimeru. Ne ovdje! Ne u Honeytownu! Ja imam pravo na moj dio sreće. I ja želim te dijamante i lagodan život. Da nije bilo mene, ti ne bi ni čuo za njih. Želim putovati. Želim živjeti. — Ona zakorači prema njemu.

— I to sam htjela podijeliti s tobom. Ali ti... ti, pokvareno kopile! — iznenada podigne sačmaricu. Suze joj navriješe na oči i potekoše niz ograde.

— Nemoj, Evelyn! — Herkimer joj pride za jedan korak, na smrt preplašen.

Podigla je dvocijevku i nanišanih ravno u njegove grudi.

— Za ime božje, Evelyn, nemoj pucati! Nemoj pucati! Otići ćemo zajedno. Podijelit ćemo dijamante.

Herkimer samo što nije pao na koljena, moleći je i preklinjući za milost. Tako je raširio ruke i polako joj se približavao.

– Evelyn, otići ćemo zajedno. Oh, da, bit ćemo zajedno. Vidiš, ja sam te samo htio napraviti ljubomornom. Znao sam da stojiš tamo u uredu. – On se iznenada grčevito nasmije. – Znao sam da nas slušaš čitavo vrijeme. Da, stvarno jesam. I ja sam, isto kao i ti, želio da me jače voliš. Oh, nemoj pucati. Ne pucaj!

– Ti, lažljiva svinjo!

Malo mu je trebalo da dohvati dvocijevku, kad se silovit prasak razlegne prostorijom. Njih dvojica, Faro i Henry McCluskie, zamalo oglušše, a Cole Herkimer poleti kao bačena krpa na pod.

Faro nije oklijevao ni trenutka. Iako je stajao daleko od Evelyn, iskoristio je njenu zaprepaštenost nad onim što je u bijesu učinila i u dva skoka udario je šakom u bradu. To mu je bilo prvi put u životu da je udario ženu, ali je isto tako, po prvi put njegov život bio u rukama jedne žene.

Tko zna što bi ta jarosnica mogla učiniti pod ovakvim okolnostima. Mogla je lako pucati i u njega, Henryja, ili u samu sebe sačmom iz druge cijevi. Brzo provjeri kako joj je. Bila je u nesvijesti. Zgrabi sačmaricu, klekne pored Herkimera, pretraži mu džepove i povрати svoj novac i mali revolver. Herkimer je ležao u lokvi krvi. Bio je mrtav.

Na šerifovom tijelu nije bilo ničega zanimljivog osim tuceta patrona u džepu od košulje. Faro se prigine bliže. Tu je nešto bilo neobično u ranama na tijelu. Nisu djelovale tako strašno kao inače. Naročito za pogodak iz takve blizine. Rane su bile daleko rjeđe i manje, iako smrtonosne. Faro ih iznenađen bolje pogleda. Odjednom ga nešto privuče, nešto što je svjetlucalo na zidu iza Herkimera.

– Blake, ostavi se čorava posla! – zaviče Henry. – Oslobodi me iz ove konzerve. Što to sada radiš? Zar ne čuješ ljude dolje na ulici? Sigurno su došli po nas.

Ne obazirući se na Henrija, Faro prijede mali hodnik i stane vaditi iz zida neke komadiće nalik na staklo. Pogleda prema svjetlu i opazi neobičan odsjaj. Iznenađen neočekivanim otkrićem, on povuče tim komadićem po staklu džepnog sata. Ostala je vidljiva ogrebotina.

Kao da je zaboravio na Henryja, uzme jednu od patrona iz Herkimerovog džepa i rastavi je.

Zatim zavrti glavom. Umjesto sačmenog punjenja, tu je bio dijamant. Znači, to je bilo to skrovište! Sad je bilo jasno zašto je Herkimer bio tako užasnut, zašto je preklinjao za milost. On se, dakle, nije bojao smrti, već da će se dijamanti razbiti na sve strane.

Neopaženo, Faro zgrabi sve patrone i stavi ih u džep. Nije zaboravio ni onu u cijevi sačmarice. Sav napet u iščekivanju bijega na slobodu Henry nije ništa opazio.

– Blake, oslobodi me i bježimo što prije! Neću istrunuti ovdje.

Ubrzo Faro otključa ćeliju i njih dvojica uđu u ured. Međutim, vani su se već čuli kauboji.

– Postoji stražnji izlaz, gore preko krova – reče Henry. – Slijedi me!

On ih brzo odvede do stražnjeg dijela zgrade. Za to vrijeme su čuli pucnjavu po ulaznim vratima.

Za tili čas su bili na krovu. Potrčali su i prešli na drugi, pa na treći krov. Tada su skočili u neko dvorište i istrčali na stražnju ulicu.

– Presjeći ćemo do trgovine – reče Henry, jedva dolazeći do daha.

– Bez mene. Ovdje se razilazimo – reče Faro. Pruži mu ruku.

– Bilo mi je drago što sam te upoznao – reče zaista iskreno. I prije no što je Henry stigao nešto izustiti, on se okrene i potrči niz ulicu.

Bježati na konju bila bi čista ludost s ovim ludim kaubojima za petama. Naravno, postojala je jedna šansa u slučaju da osvijeste Evelyn Sutcliff i da im ona ispriča što se zbilo. Ali to se i nije moralo dogoditi.

Farovom glavom se vrzmala samo jedna misao dok je trčao stražnjim ulicama Honeytowna. Nadao se da ta misao ima neke osnove. Bilo je to nešto što je sasvim sigurno čuo od Lewisa i zapamtio kada su bili zajedno u Chicago House.

XVI

Hughie Lewis sjedio je sam u zakupljenom vagonu, kada je vlak toga ranog jutra krenuo iz Honeytowna. Bio je pomalo nervozan. To kartanje s Farom na koje je čekao prilično dugo, i koje je upravo počelo onako kako je zamišljao, izjavilo se zbog glupih priča o nekim dijamantima. Ništa mu nije bilo jasno, čak i kada je onaj tupavi šerif odveo Blakea u zatvor.

Eto, to je bila Lewisova sreća. Uvijek isto. A mogao je tako lijepo slistiti Fara. Znao je da bi bilo

tako. Što je najvažnije, mogao je pobijediti velikog Fara Blakea i tako postati prvi. Najgore u svemu je to što će morati čekati tko zna koliko dok mu se uskoro ne pruži mogućnost da ponovo ukrsti rogove s Farom.

U jednom trenutku se zapitao, nije li i sam Faro osjetio da mu se loše piše i u tajnom dogovoru sa šerifom izbjegao katastrofu. Lewis odbaci to kao mogućnost.

Kako je kompozicija kretala brže, on začuje da netko izvana lupa po vagonu. Pogleda kroz prozor i opazi čovjeka kako trči uporedo s vlakom.

Lewis spusti prozor do kraja i u trenutku kada je vlak krenuo punom brzinom, povuče Fara Blakea kroz prozor.

– Drago mi je da si uskočio – reče Lewis.

– Oprosti zbog malog prekida sinoć – reče Faro i izvadi snop karata. – Da nastavimo tamo gdje smo stali.

Lewis se nasmiješi. Faro mu uzvrat. Volio je kod tih ljudi iz Teksasa jednu stvar: što nikad nisu postavljali suvišna pitanja.

Kod Lewisa je volio i to što je bio pun novaca. Ako uzme u obzir da je imao Maxwelllove dijamante, da mu je vlastiti novac ponovo u džepu i da je tu Lewisov ulog na kartama, koji će on sigurno dobiti, mogao je reći da će mu putovanje biti vrlo ugodno.

U PRIPREMI:

John Duncan:

PUT SMRTI

Izašao je novi broj revije

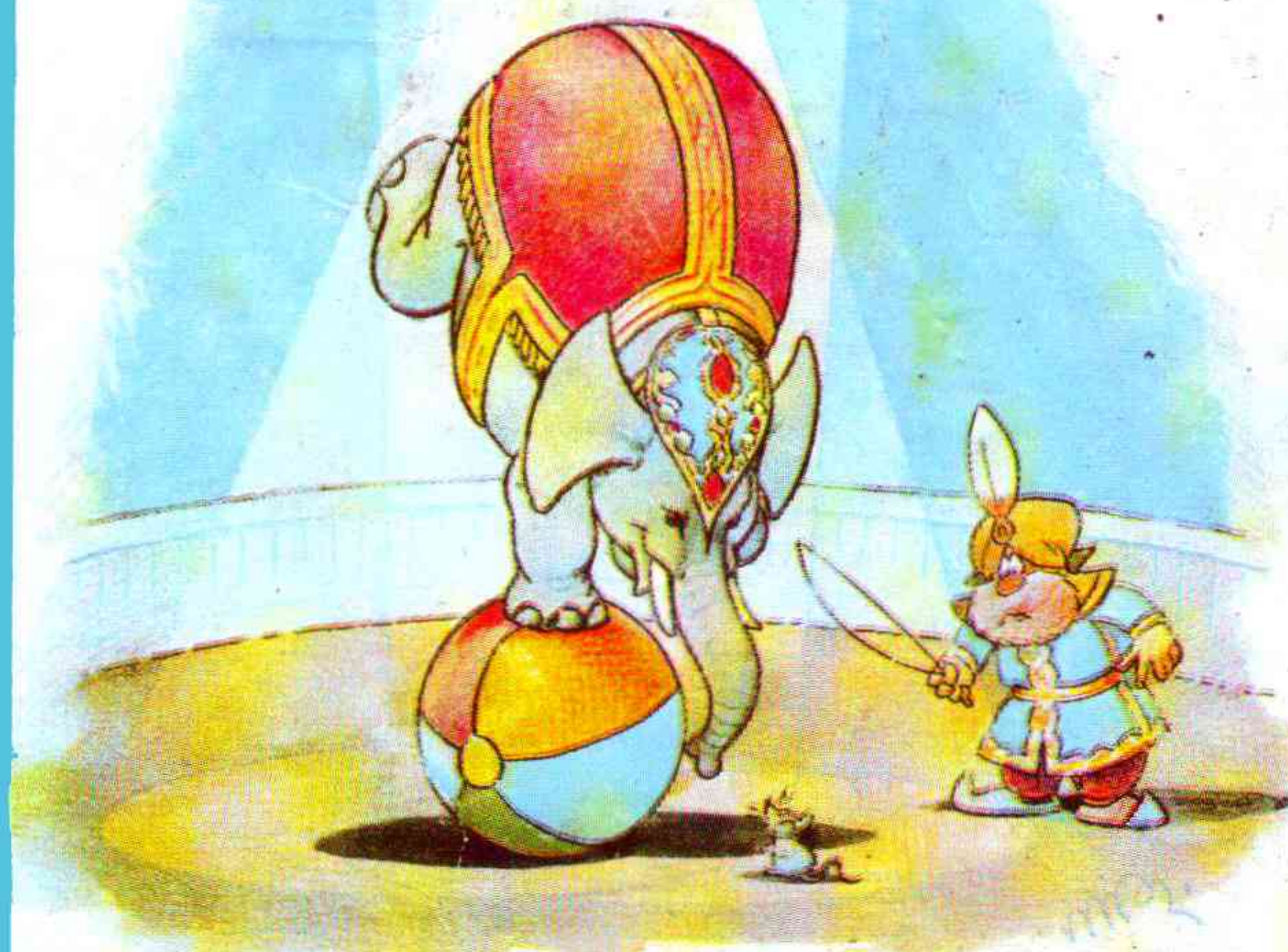
naš strip

Ako ga nemaš, potraži ga
ODMAH!

naš
5 1983.
40d

strip

Vrtinec • Mecava • Jason • Mladí autori
• Nagradna detektivska zagonetka